

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Jen DeLuca is at the top of her game with this delightfully charming romance that will wrap cozily around your heart and warm it through."—INDIA HOLTON

WELL TRAVELED

USA Today Bestselling Author of *Well Matched*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jen DeLuca

ÖERKLEY ROMANTİZMİ
New York

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2022 Jen DeLuca tarafından

Well Met'ten alıntıdır telif hakkı© 2019 yazar Jen DeLuca

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

İzinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve Berkley Romance with B colophon Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

DeLuca, Jen, yazar.

Başlık: İyi yolculuklar / Jen DeLuca.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Berkley Romance, 2022.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022021606 (basılı) | LCCN 2022021607 (e-kitap) | ISBN 9780593200469 (ticari cilt) | ISBN 9780593200476 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3604.E44757 W4557 2022 (baskı) | LCC PS3604.E44757 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022021606> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022021607> adresinde

mevcuttur Birinci Baskı: Aralık 2022

Colleen Reinhart tarafından kapak tasarımı ve illüstrasyon
Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_141971234_c0_r0

OceanofPDF.com

Bu kitabı kendime ithaf ediyorum.

, Jen.

OceanofPDF.com

Bir

(O sabah Rönesans Fuarı'nın kapısından içeri girmeden önce *telefonum* dördüncü kez çaldı. Neydi o telefon?

şarkının adı? "Ain't No Rest for the Wicked"? Avukatlara da rahat yok.

Tek istediğim bir molaydı. Bilet almak için sırada beklerken nefes almak için bir şans. Ama bu bana göre değildi, bu yüzden arka cebimden telefonum çaldığında onu çıkardım, yeşil düğmeye dokundum ve kulağıma dayadım. "Son yarım saatte hiçbir şey değişmedi," diye tersledim, kanım zaten kaynama noktasına yaklaşmıştı. "Hayır, transkript pazartesiye kadar hazır olmayacak. Evet, en erken zaman hızlandırabilir. Hayır, size bu sabah saat dörtte e-postayla gönderdiğim dokuz sayfalık notta yazandan daha fazla bilgi veremem. Başka bir şey var mı?"

Sessizlik. Vay canına. Sonunda bu araba kazası davasının başındaki Bostonlu avukatı şaşkına çevirmiştim. Ama sessizlik uzadıkça kalbim sıkıştı. Arayanın kimliğine bile bakmamıştım, değil mi?

"Lulu?" Diğer uçtaki ses yaşlı ve kararsızdı. Lanet olsun. "Büyükanne.

Merhaba." İrademin gücüyle odanın içine gömülmeye çalıştım.

Eğer başarabilirsem dünyanın merkezine kadar gidecektim. Boğazımı sertçe temizledim, temiz bir nefes aldım ve Şirket Avukatı Louisa Malone'dan Sevgili Torun Lulu Malone'a geçtim. "Nasıl gidiyor?" İşte böyle. Çok daha iyi. Seksenlik adama çok daha az küfrettim.

"Ben iyiyim canım. Sadece senin için biraz endişelendim. Aramayalı birkaç hafta oldu ve-"

"Oh, kahretsin, büyükanne. Özür dilerim." Bir elimi alnıma bastırdım. Ne kadar meşgul olursam olayım, büyükanneyle büyükbabamı haftada en az bir kez arardım. İkisinin de sağlığı yerindeydi ama aynı zamanda seksen yaşlarındaydılar ve çocuklarını büyüttükleri eski büyük aile evinde tek başlarına yaşıyorlardı. O evin çok uzun bir merdiveni ve çok sayıda koridoru vardı. Düşecek çok yer vardı. Malone ailesinden başka kimse onlar için fazla endişeli görünmüyordu ama ben endişeliydim. Bu yüzden aradım. Şimdiye kadar her hafta. Kahretsin, kesinlikle bir molaya ihtiyacım vardı.

"Özür dilerim," dedim tekrar ama o çoktan başka konulara geçmişti. "Neredesin sen?"

Ne kadar güzel bir soru. Şu anda devasa yeşil ve altın rengi brokar bir elbise giymiş bir kadın ile *Yüzüklerin Efendisi* benzeri bir pelerin giymiş ve kalçasına kılıç bağlamış bir adamın arasında sıkışıp kalmıştım. Ben de daha kolay olan cevabı seçtim. "Kuzey Carolina. Sadece hafta sonu için. Büyük bir ürün sorumluluğu davamız var. Birisi araba kazası geçirmiş ve lastik şirketini dava ediyorlar. Tanıklardan birinin ifadesini almam için beni buraya gönderdiler." Tam bir zaman kaybıydı ama bunu ona söylemedim. Ayrıca, eğer ortak olmak istiyorsam, yaptığım şey buydu. Saçma sapan görevler aldım ve vazgeçilmez olmak için elimden geleni yaptım.

"Yine de bir ofisteymişsiniz gibi gelmiyor," dedi büyükanne. "Müzik sesi duyuyorum." Haksız sayılmazdı; gayda sesleri rüzgârda süzülüyordu ve Panayır'ın içinden bir yerlerden davul sesi uzak bir kalp atışı gibi geliyordu.

"Çünkü ben değilim." Sırada birkaç adım ilerlerken konu değişikliğini hevesle . Sıra neredeyse bana gelmişti, bu yüzden konuşurken çantamı karıştırıp cüzdanımı buldum. "Bir Rönesans Panayırı'ndayım. Mitch'in yaptığı gibi. Hatırladın mı? Geçen yaz onu görmeye gitmiştik."

"Tabii ki hatırlıyorum. Çok eğlenceliydi." Büyükanne mutlulukla içini çekti ve kalbim kabardı. Büyükanne ve büyükbabamla birlikte Virginia kırsalındaki evlerinden kuzenim Mitch'in her yaz Rönesans Panayırı'na katıldığı küçük Maryland kasabasına gitmiştik. İskoç eteği giyer, abartılı bir aksanla konuşur ve hayatının en güzel anlarını yaşayan aşırı büyümüş bir çocuk gibi kılıç sallardı. Büyükanne neşeli bir insandı.

Ama kaslı torununun performansını izlerken yüzünde beliren neşe bir üst seviyedeydi.

Yeterince eminim. "Orada çok kilt var mı?" diye sordu. "Onları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Lütfen bana torununu İskoç eteği içinde düşünmediğini söyle, büyükanne. Bu çok garip."

Kadın . "Tabii ki hayır. Neyin var senin Louisa?"

"Çok fazla şey var." Kıkırdaması telefonun içinden süzülürken usulca etrafıma bakındım.

"Bak bakalım şu kiltli çocuklar oynuyor mu?"

Ah. Düşündüğü şey buydu: geçen yaz izlediğimiz bir müzik grubu. Bir isimleri vardı, ama hatırlayabildiysem ne olayım. Hatırladığım tek şey, büyükannemin yaşlı bir hayran gibi onları koltuğunda beklemesiydi. Ve gösteriden sonra gelip onunla konuşmaları, hatta biraz flört etmeleri, süper hoşgörülü büyükbabamın önünde kızarmasına neden olmaları.

"Bu panayırda olup olmadıklarından emin değilim büyükanne, ama gözümü dört açarım." Bilet gişesinde sıra bana gelmişti ve teşekkür ederek paramı uzatırken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. O Kişi olmaktan nefret ederdim -sıra onlara geldiğinde telefonu kapatmayan kişi- ama kahve kuyruğundayken iş yerinden gelen telefonlara o kadar çok cevap vermişim ki bu konuda ustalaşmışım. Ayrıca, büyükannemin yüzüne telefonu kapatmamın imkanı yoktu.

"Öyle yap." Bir an sessiz kaldı, öyle ki ön kapıdan geçmeden önce durakladım, kalabalığın bensiz ilerlemesine izin vermek için kenara çekildim. Telefonuma baktım, çağrı düşmüş müydü?

"Büyükanne? Her şey yolunda mı?"

"Oh, ben iyiyim," dedi sonunda. "Sadece bir gün izinli olmana sevindim. Çok fazla çalışıyorsun."

Bu da beni yetersiz bıraktı. Malone'lar başarı odaklı bir aileydi, en azından benim annem, babam ve kardeşlerim söz konusu olduğunda. Aralarında her zaman bir rekabet duygusu vardı, çocuklarının

mümkün olduğunca başarılı. Örneğin annemin mükemmel dünyasında şimdiye kadar şunları başarmış olurdum: (1) şirkette ortaklık, (2) evlilik ve (3) çocuklar. Şimdiye kadar bu üç konuda da başarısızdım, dolayısıyla onun gözünde de başarısızdım ve (yani onun) hedeflerime ulaşmak için daha çok çalışmam gerekiyordu.

Ama büyükannemin söylediği o dört kelime, "*çok çalışıyorsun*", gözlerimden beklenmedik yaşlar akmasına neden oldu. Çünkü o haklıydı. Ve bunu fark eden tek kişi oydu.

"Sorun değil," dedim. İstenmeyen gözyaşlarımı kırıştıtırırken sesimdeki neşe sahte çıkmıştı. "Eğer ortak olmak istiyorsam, yapacağım şey bu, değil mi?"

"Hmm." Büyükannemin sesi kuşkulu geliyordu ve haksız da sayılmazdı. Son beş yıldır Stone, Prince, Rogers & Dunbrowski'de "ortak olmama bir yıl kalmıştı". Ve her yıl bir şey ortaya çıkıyordu. Başka bir ortak -genellikle benden sonra firmaya katılan bir adam- benim önüme geçerek boş olan yere atlıyor, köşe ofisi ve birinci sınıf park yerini alırken ben başımı okşuyor ve "belki gelecek yıl" diyordum. Bildiğim kadarıyla firmadaki cam tavan sadece bir kez kırılmıştı: kurucu ortaklardan biri olan Imogen Dunbrowski tarafından. Firmaya ilk girdiğimde onun için tam olarak bir projede çalışmışım ve beni bir daha hiç istemedi, yani o kadar iyi gitti. Söylentiye göre hukuk katiplerini kahvaltı niyetine yermiş. Henüz kendi kişisel cam tavanımı kıramamışım ve bu noktada bunun ne gerektireceğinden emin değildim.

Ama bugün beni ilgilendiren bu değildi. Büyükannem de bunu hatırladığımdan emin olmak istiyordu. "Git biraz eğlen," dedi. "Biraz şarap iç, biraz kilt bak. Ben olsam böyle yapardım."

"Bilmez miyim." Telefonumu kotumun arka cebine, cüzdanımı da çantama geri koyarken, dün gece otel odamda oda servisi menüsünün yanında bulduğum broşüre gözüm takıldı. *Geçmişte bir gün geçirin!* yazıyordu parlak, göz alıcı sarı renkte. Ortadaki büyük fotoğrafta at sırtında doğru hücum eden iki şövalye, mızraklarını rakiplerine doğrultmuş olarak resmedilmişti. Seyirciler dışarıdaydı.

ama yine de el sallayan ellerini ve geniş gülümsemelerini seçebiliyordum.

En son ne zaman böyle gülümsemiştin?

Dün gece o broşürle karşılaştığımda Willow Creek 'ndaki güneş ışığını hatırladım. Müziği ve kahkahaları. İçimdeki her şey anılarla sızlamıştı, bu yüzden bu sabah oda servisinden kahvaltı sipariş etmek ve dizüstü bilgisayarımı açmak yerine kiralık arabama atlayıp buraya geldim.

Ama şimdi geldiğime göre, beklediğim gibi değildi. Ormanlık bir ortamın rahatlığını, ağaçların arasında kaybolma hissini arıyordum. Burası öyle bir yer değildi. Büyük kapıların ardına gizlenmiş, geniş çakıl sokakları sıralayan binaları olan bir yerleşim yeri - Willow Creek'teki küçük Faire'i bir gece operasyonu gibi gösteriyordu. Burada kendimi anonim hissediyordum: Times Meydanı'nın ortasında hiç kimse olmanın ortaçağdaki karşılığı.

Girişte elime bir harita tutuşturulmuştu ve yürürken yoldaki diğer insanlardan kaçmak için elimden geleni yaparak haritayı kontrol ettim. Mayıs sonu sabahı sıcaktı ve şimdiden üzerimdeki kot pantolon için pişmanlık duyuyordum ama şehir dışı seyahatim için hazırlanırken güneşin altında bir gün geçirmeyi planlamamıştım. Ya bu ya da dün on iki saat boyunca giydiğim gri pantolon takımım olacaktı. En azından ipek atletim hava koşullarına uygundu ve mor, hafta sonu giydiğim Converse spor ayakkabılarımla uyumluydu. Yeşil muhtemelen çilek sarısı saçlarıma daha çok yakışırdı ama ben moru daha çok sevdim. Beni dava et.

Haritada aradığım şeyi bulduğumda küçük bir "aha!" çektim. The Dueling Kilts-bunlar büyükannemin kilt çocuklarıydı. İlk gösteri 11:15'te. Yolda bir kez kayboldum, bu yüzden ben oraya vardığımda gösteri başlamıştı. Oldukça büyük bir kalabalığın ilgisini çekmişlerdi ve seyircilerin oturduğu sıraların çoğu doluydu, ben de arkada oyalandım.

Şimdi buradayken, bu grubun tüm anıları gözümün önüne geldi. Üç kişiydiler ve akustik gitar, keman ve el davuluyla halk standartları ve içki şarkıları -tipik Rönesans Panayırı çalma listesi- çalıyorlardı. Telefonumu çıkardım - cebimde kaldığı on dakika boyunca biriken mesajlara aldırmadan - ve çekmeye başladım

Daha sonra büyükanneme göndermek için fotoğraflar. Onu aramayı unuttuğum için hâlâ kendimi suçlu hissediyordum ve seksi erkeklerin fotoğrafları işimi görecek.

"İyi bir şeyler bulabildin mi?" Ben bakmazken kostümlü bir kadın yanıma sokuldu. Kısa boylu ve yuvarlak hatlıydı, uzun sarı saçları güneşli bir gülümsemesi vardı. Omzu açık elbisesi gün batımı rengindeydi ve vücudunun her yerini yumuşak kıvrımlara dönüştüren kahverengi ve yeşil bir korsajın altına giyilmişti. Bunun üzerindeki kahverengi eteği yanlardan yukarı doğru kalkıyor ve gün batımı rengindeki elbiseyi ortaya çıkarıyordu.

Onunla ilgili bir şey beynimin arkasını gıdıkladı. Tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum. Buralarda kimi tanıyabilirdim ki?

"Bilmiyorum." Telefonuma baktım ama güneş ekranda parlıyordu ve çektiğim fotoğrafları zar zor görebiliyordum. "Büyükannem için birkaç fotoğraf çekiyorum. İskoç eteğine karşı bir ilgisi var."

"Büyükanneler ve kiltler arasında ne var?" Başını sallarken gülümsemesi genişledi. "Arkadaşımın büyükannesi de aynı şekilde. Maryland'deki eski memleketimin fuarında bizi görmeye geldi. Willow Creek adında küçük bir kasaba. Her neyse, o-"

"Willow Creek mi?" Kalbim küt küt atarken ve parçalar yerine otururken sözünü kestim. Sarı saçlar, kocaman bir gülümseme. Az önce fotoğraflarını çektiğim müzik grubuyla takılıyordu. Artık onu tanıyordum. "Mitch'in büyükannesini kastetmiyorsun, değil mi?"

Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Mitch'i tanıyor musun?"

"Evet. Sanırım aynı büyükanneden bahsediyor olabiliriz." "Bekle. Evet!"

Şimdi gözleri tanıyarak parlıyordu. "Seni hatırlıyorum!"

Sen Mitch'in kuzenisin, değil mi? Um . . . Lolo?"

"Lulu," diye düzelttim. Kim çocuğuna Lolo adını verir ki? "Louisa, aslında. Mitch çocukken adımlı doğru söyleyemediği için bana Lulu derdi. Öylece kaldı."

Güldü. "Mitch'e benziyor. Herkes için bir takma adı var."

"Her zaman öyleydi." Gülümsemem onunkiyle eşleşecek şekilde genişledi. Böyle bir yerde kuzenim hakkında konuşuyor olmak çok rahat, çok doğru hissettiriyordu. "Özür dilerim, adını unuttum."

"Stacey." Bana elini uzattı ve ben de sıktım. "Seni tekrar görmek çok güzel! Ve burada olman ne kadar rastlantısal. Buralarda mı yaşıyorsun?"

Başımı salladım. "İş için buradayım." Ve tam o anda telefonum elimde vızıldadı. Muhtemelen başka bir mesajdı. "Gördün mü?" Resme doğru salladım. Yine de vızıldamayı kesmedi, yani bu gerçek bir telefon görüşmesiydi. "Ah, kahretsin. Sanırım buna bakmalıyım." Sahneden uzaklaşıp fuarın ana bölümüne doğru yöneldim.

Stacey bana el salladı. "Devam et, bölmeme izin verme! İşin bittiğinde bir şeyler içmek ister misin?"

"Bunu çok isterim." Boston alan kodu yanıp sönen ekrana baktım. Ulusal danışmanlık ofisinden biri. Harika. "Bu sadece bir saniye sürer." İnsanlarla dolu ana caddenin görece sessizliğine doğru yürürken aramayı cevapladım. Evet, böyle bir yerde sessizlik olmazdı.

Ama Jacob Arnold'un sesini yüksek ve net bir şekilde duydum. "Bu özete nasıl geliyorsun?"

"Merhaba, Jake." Hiç lakap kullanmazdı, ben de ona bir lakap taktım. Düşündüğümde daha çok kuzenime benziyordum. "Cumartesi günü çalışıyorsun, ha?"

"Her zaman öyleyim." Kısık sesi küçük konuşmamızı aniden sona erdirdi. "Sen de öyle yapmalısın. Ortaklık için hazır olduğunu söylememiş miydin?"

"Sürekli olarak." İçimi çekerken sesimi hoş tuttum. "Neye ihtiyacın var?"

"O özete ihtiyacım var."

Bu uzun sürmedi. Stacey ile konuşurken hissettiğim tüm o iyi duygular yok olmuştu. Bir köylü ayaklanması gibi ezilmişti. Gerginlik enseme kavradı. "Bu sabah dörtte gönderdiğim e-postada da söylediğim gibi, tutanak Pazartesi gününe kadar hazır olmayacak, yani şu anda yapabileceğim bir şey yok. Tabii mahkeme muhabiri üzerinde çalışırken onun omzunun üzerinden geçmemi istemiyorsanız." Bunu söylememeliydim. Bunun bir seçenek olduğunu düşünebilirdi.

Dueling Kilts'in gösterisi biz konuşurken bitmiş olmalıydı çünkü müşteriler sahnenin girişinden dışarı akın ediyordu. İnsanlar etrafımda yürürken ben yolun kenarına çekilip kulağımı kapattım. Hızla akan bir deredeki suyun bir kayayı görmezden gelmesi gibi beni görmezden geldiler. I

onların kahkahalarını kıskanıyordu. Yaşadıkları kaygısız günü. Ben de bunun için gelmişim ama kesinlikle alamıyordum.

Telefonda Jacob hâlâ konuşuyordu ama ben dinlemeyi bırakmışım. Zaten onu zar zor duyabiliyordum. "Seni sonra aramam gerekecek," dedim. "Kalabalıktayım, şu anda seni çok iyi duyamıyorum." Cevap veremeden telefonu kapattım ve telefonumu cebime geri sokarak sahnenin girişine doğru yürüdüm. Bunu daha sonra ödeyecektim ama umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Stacey yan taraftaki bir masanın arkasında grubun logosunu taşıyan her türlü ürünü satıyordu: tişörtler, CD'ler, nedense bira kutunuzun üzerine koyduğunuz o küçük şeyler. Son müşteri de ayrılırken masasına ulaştım ve gülümsemesi sabahki gerginliğin bir kısmını yok etti.

"Her şey yolunda mı?"

Hayır, ama bunu duymasına gerek yoktu. Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorladım. "Her şey yolunda." Bir CD aldım ve elimde evirip çevirdim. Büyükanнем bunlardan birini sever miydi, yoksa sadece kıyafetleri için miydi?

Ayaklarımın dibinde bir hışırtı duydum ve aşağıya baktığımda uzun bir kurşunla masanın ayaklarından birine bağlanmış bir smokin kedi gördüm. Şu anda bir yaprakla savaşın ortasındaydı ve bana hiç aldırış etmiyordu.

Stacey'e baktım. "Arkadaşın mı?"

Güldü. "Bu Benedick." Kediye kucağına almak için eğildi, kedi de buna itiraz etmeden katlandı. Onu tekrar yere bırakmadan önce kucağına alıp öpmesi için yeterince uzun bir yol vardı. "O grubun bir parçası." Parmağıyla diğerlerinde fark etmediğim bir logonun yer aldığı atlete dokundu: aslında küçük bir smokin kedi olan kanatlı bir ejderha.

"Bunu almalısın," dedi solumdan bir ses. "Bu bizim en çok satan kitabımız." Grup üyelerinden birini -uzun boylu kemancı- yanımda görmek için döndüm. Ama dikkati benim üzerimde değildi; onun yerine masanın üzerine küçük bir hasır sepet dolusu para bıraktı. Kafa karıştırıcı bir düşünce beynimde sekerken gözlerim fal taşı gibi açıldı: Bütün ürünleri o mu alıyordu?

Ama Stacey sepeti topladı ve içindeki paraları hızlı, pratik parmaklarıyla istifleyerek çıkardı. "Fena değil, ha?"

"Ve bu sadece sabahki kalabalıktı," dedi. "Bugün iyi bir gün gibi görünüyor."

"Bunlardan biraz kullanabiliriz. Todd, bu Louisa. Mitch'in kuzeni." Parayı kilitli bir kutuya koyduktan sonra sahne arkasına, gözden uzak bir yere götürdü. "Mitch'i hatırlıyorsun, değil mi?" Sesi birkaç metre öteden geliyordu. "Evden mi?"

"Malone?" Kaşları havaya kalktı ve bana döndü, yüzünde tanıdık bir gülümseme belirdi. Görünüşe göre kuzenimin adı Rönesans Panayırı'nda kapıları açıyordu. "Ah, dostum, o harika! Senin kuzenin mi? Çocukken nasıl biri olduğunu bilmek isterdim."

"Daha kısaydı," dedim. "Pazuları biraz daha küçüktü. Ama onun dışında hemen hemen aynıydı."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Kulağa doğru gibi geliyor." Tanıdık bir hareketle omzuma dokundu, dokunmakla sıkmak arasında bir şeydi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Bununla birlikte gitmişti.

Stacey dışarı çıkarken gözlerini devirdi. "Todd pek konuşkan değildir. Neyse, içkiye ne dersin? Şurada bir taverna var."

"Bir yerlerde öğlen oldu, değil mi?" Tanrım, Rönesans Fuarlarını severdim. "Yolu göster."

OceanofPDF.com

iki

Stacey ve ben tüccarlar ve turistlerle dolu ormanlık bir vadide dolaşıyorduk. Etrafımızdaki her şey bir renk ve ses c mb ş yd .

Müzik ve ne e, dönen etekler ve özenli  apkalar. Baharın son günlerinin sıcacına rağmen pelerinler ve deriler.

Derin bir nefes aldım, çevredeki ağaçların oksijeni doğrudan ciğerlerime vermesine ve olumsuz düşünceleri uzakla tırmasına izin verdim. Şimdi insanların neden buraya gelmek istediklerini anlayabiliyordum, kendilerini normal günlerine hiç benzemeyen bir dünyaya kaptırmak için. Ben de kendi günlük hayatımdan sıkılmaya ba lamı tım.

Çok geçmeden tavernaya vardık, açık bir çadırdan biraz daha fazlasıydı, ancak aramadan rastlayabileceğiniz rahat, duvardaki bir delik gibi hissetmeyi başardı. Derme  atma barın bir ucunda korsan kılığına girmiş, tek gözünde göz bandı olan ya lı bir adam . Kulak zorlaştıran bir sesi vardı, ama hikayesini etrafındakilerin de katılmasına neden olan bir kahkahayla bitirdi ve benim gülümsemem istemsizdi, söylenen kelimeleri bilmeden atmosferin tadını  ıkartıyordum.

Plastik bardaklarımızla - Stacey için beyaz şarap, benim için elma  arabı - dışarı çıktığımızda yolun a ağısından bir bağırış duyduk.

"Tavsiye!" diye seslendi kadın, herkese ve hiç kimseye aynı anda hitap eden o genel *duydum, duydum* tarzı sesiyle. Koyu renk saçlarındaki tüylerden uzun eteklerinin altından görünen deri çizmelerinin parmak uçlarına kadar yeşil giyinmi ti. "Tavsiye!" diye tekrar seslendi, işaret ederek

bir elinde taşıdığı ve başının üzerinde asılı duran tabelaya baktı. TAVSIYE, yazıyordu, tahmin edilebileceği gibi, bir ok başının aşağısını gösteriyordu. "Tavsiyeye ihtiyacınız var mı?" Sorusunu el yürüyen genç bir çiftle yöneltti. "Çünkü ben tavsiye vermekte çok ama çok iyiyimdir."

Adam temkinli bakarken kadın kıkırdadı. "Uh ... şey ..."

Stacey ve ben gülümseyerek gösteriyi izlerken, kadın onları soru yağmuruna tuttu: Kaç yaşındaydılar? Ne kadar zamandır birliktelerdi? Cebimdeki telefonum çaldı, çünkü kendime ayırabileceğim beş dakika yasal sınırdı. Telefona uzanırken nefesimin altında küfrettim. Arayan asistanım Cheryl'di: Bay Stone bana yakında yazmam için bir şey göndereceğinizi söyledi. Tahmini süresi nedir?

Çok uzun bir iç çektim. Böyle bir şey söylememiştim. Bay'a değil. Stone, kimseye değil. Cheryl'i bir Cumartesi günü masasında oturmuş, sandalyesini tembel tembel döndürürken, bir Rönesans Panayırı'nda elma şarabı içtiğim için gelmeyen bir dikte dosyasını beklerken hayal ettim.

"Her şey yolunda mı?" İçimi çekmiş olmalıyım, çünkü Stacey'nin gülümsemesi biraz kayboldu ve endişeli gözlerle bana baktı.

"Evet. Sadece işle ilgili bir şey. Yine." Cevap yazarken plastik elma şarabı bardağımı dişlerimin arasında tuttum. Hiçbir şey göndermiyorum. Bay Stone'a eve gidebileceğini söylediğimi söyle. Gönder'e bastığımda nefesim kesildi. Bu pek iyi gitmeyecekti.

Telefonumu cebime geri koydum ve danışman bayan çiftle işini bitirirken içkimden bir yudum daha aldım. ". . . İşte bu yüzden evliliğin harika bir fikir olduğunu düşünüyorum! Senin için. Çünkü sen zaten evlisin. Aksi takdirde farklı düşünebilirdim. Kim bilir?" Çift güldü ve ben de kendi dudaklarıma bir gülümseme geldiğini hissettim.

"Mükemmel bir tavsiye."

"Öyle değil mi? Ve çok özel." Stacey güldü ve plastik bardaklarımızla kadeh kaldırdık. Tuhaf görünümlü bir ikiliydik; ben modern sokak kıyafetlerim içindeydim, Stacey ise buraya aitmiş gibi giyinmişti.

Kalçama doğru başını salladı. "İşle ilgili her şey yolunda mı?"

"Oh. Evet." Ama tabii ki telefonum tekrar çaldı ve bana Stacey'nin buraya ait olduğunu ama benim olmadığımı hatırlattı. Hayatım gerçek dünyadaydı. Belki de

danışman bayan bana işimden birkaç saatliğine nasıl uzaklaşacağımı söyleyebilirdi. Tek istediğim buydu.

Mesaj patronumdan geldi. Cheryl onu eve gönderdiğini söyledi. Nedenini söylemek ister misin?

Yapacak bir şeyi ve beklemesi için ona para ödemenin bir anlamı yok. Belki de bunu mali açıdan sorumlu bir hareket gibi göstermek benim lehime olur.

"Sana tavsiyem o şeyi göle atman," dedi Advice Lady, yanımdan geçerken duraklayarak. "İşle uğraşmak için fazla güzel bir gün."

Stacey gülerек başıyla onaylarken ben ona göz kırptım. "İşle uğraştığımı nereden biliyorsun?"

Alnını, kaşlarının arasındaki boşluğu işaret etti. "Kaşların hep burada çatılmış," dedi. "Bu iş yüzünden stresli kaşların. Sana söylüyorum." Tavsiye işaretini tutmayan eliyle baş üstü atış taklidi yaptı. "Tam göle."

"Hmmm." Belki de aç karnına içtiğim yarım bardak elma şarabı yüzündendi ama bu hiç de fena bir fikir gibi görünmüyordu. "Buralarda göl var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir tane bulursan, bilirsin. Tavsiyem hâlâ geçerli." Sonra bana kocaman bir gülümseme verdi ve yoluna devam etti.

Yanılmıyordu, değil mi? Buraya gelmenin beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Mitch'i Rönesans Panayırı'nda ziyaret ettiğimde, ruhumun hafıflediği ve her şeyin daha iyi görüldüğü özel bir gün olarak hatırlamıştım. Bugün de o duyguyu arıyordum. Ama bunun yerine, içkim ve telefonumla hokkabazlık yapıyor, etrafımdaki hiç kimseye ya da hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Stacey bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ama ben onu görmezden geliyordum.

Stacey kabalığımı fark ettiyse de söylemedi. Onun yerine kolumu çekti. "Gel hadi. Çamaşırıcı kız gösterisi az ileride. Bu her zaman eğlencelidir."

"Ne?" Ama onun nazik çekişini takip ettim ve bir dönemeci döndüğümüzde bir çığlık duydum, ardından seyircilerin kahkahaları uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi geldi. Sahneye yaklaştık, iki kadın önündeki uzun sıra banklarda oturan büyük bir kalabalığa gösteri yapıyordu. Kostümleri

Tipik taverna fahişesi kıyafetleri: komik bir şekilde yamalı etekleri ve bağcıklı korsajları olan basit elbiseler ve örgülü saçları doğal olamayacak şekilde toplanmıştı. Sahnenin her iki yanında, bir çamaşır ipine tuhaf bir şekilde büyük gömlekler ve donlar asılmıştı ve arkalarındaki bir kağıda karalanmış kelimeler onların çamaşırcı olduklarını ilan ediyordu. İşte cevabım: Artık çamaşırcı kadın şovunun ne olduğunu biliyordum.

Biz arkadaki banklardan birine kayarken, sahnedeki kadınlar aralarında bulunan büyük bir su dolu küvete giysileri atarak ilk birkaç sıranın dışında bir sıçrama alanı oluşturdular. Anlattıkları bir fıkra yeterince kahkaha almazsa, küvete bir gömlek atıyor ve seyircileri tek tek ıslatılmış giysiyle tehdit ediyorlardı. Çok geçmeden ben de onlarla birlikte gülmeye başladım, çamaşırcı kadınlar seyirciler arasındaki erkeklerle utanmazca flört edip karşılık vermezlerse onları ıslak giysilerle tehdit ederken işle ilgili mesajlarımı unutmuştum. Gösterileri müstehcenliğin güvenli tarafındaydı, ebeveynlerin anladığı ama çocuklarının kafasından uçup giden türden bir mizahtı.

Gösteri sona erdiğinde, sanatçılar giden kalabalığın arasından geçerek bahşiş topladı ve biraz daha flört etti. Stacey'nin grubundaki para dolu sepeti olan adamı hatırladım ve her şey anlam kazandı. Cüzdanımı almak için çantamı karıştırdım.

"Sen ne düşünüyorsun?" Stacey omzunu benimkine çarptı. "İyi, değil mi?"

"Kesinlikle." Elimde para, Stacey peşimde, ayrılan kalabalığın arasından ilerledim. Çamaşırcı kadınlardan biri sahnenin yanında bahşiş toplamak için bir sepet tutuyordu ve içine beşlik koyduğumda bana teşekkür edercesine sıırttı. Dişlerinden biri kararmıştı ve bir an kafasının iki yanındaki örgüleri nasıl bu kadar yukarı kaldırdığını merak ettim. İşin içinde tel mi vardı? "Harikaydın," dedim.

"Teşekkür ederim !" Reverans yapar başını bana doğru eğdi. "Panayırdaki gününüzün tadını çıkarıyor musunuz?"

"Ummm ..." Bu soruya nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birkaç saattir buradaydım ve gerçekten neyi sevmiştim? Elimdeki elma şarabı -ki çoğunlukla şifalıydı- ve sürekli çalan telefonum yüzünden dikkatimi zar zor verebildiğim bir buçuk gösteri.

Tabii tam o sırada telefonum çaldı. "Harikaydı." Telefonumu almak için arka cebime uzandım. "Ama bunu arabada bırakmalıydım." Telefonumu ona doğru salladım ve o da güldü.

"Korkunç şeyler bunlar." Ve başını bir kez daha eğerek, seyreden kalabalığın arasından geçip gitti. Artık sahnenin önünde tek başımaydım ve telefonuma baktım. Ofis numaram: bu hiç iyi değildi.

Elbette, William Stone'du. Binanın dışında yazan dört isimden biri. Herkes ona nedense "Bud" derdi ama ben ona Bay Stone derdim çünkü o benim patronumdu.

"Neredesin?" Sesi hattın içinden havlıyordu ve içgüdüsel olarak omurgam dikleşti. "*Dışarıda* mısın? *Gayda* sesi mi duyuyorum? Bu bir otel odasına benzemiyor."

"Çünkü öyle değil." Sesimi olabildiğince savunmasız tutmaya çalıştım. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı." İşte. Sanki yürüyüşe çıkmışım, kısa bir mola vermişim, gayda çalışıyormuşum gibi geldi.

"Dinle, bu işi halletmen gerek. Boston ofisi bize güveniyor."

"Bunu biliyorum." Şimdi savunmaya geçmişim. "Ama Bay Stone, bu o kadar da önemli bir tanık değil. Gönderdiğim ilk özet size de kopyalandı. Kazada onların arkasındaki arabadaydı ve pek bir şey görmedi. İfadesinin bir şeyi değiştireceğini ya da bozacağını sanmıyorum."

"Buna karar vermek sana düşmez." Sesinde hâlâ havlama vardı ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. "Buna, ayrıntılı özetinizi inceledikten sonra davanın baş avukatı karar verecek. Senin görevin bu özeti zamanında sunmak."

"Ve bunu yapıyorum." Sesimden sabır ve profesyonellik damlıyordu ama tek duyduğum söylenmeyendi. *Sen baş avukat değilsin. Fikirlerinizin bir önemi yok. Hukuk fakültesinde geçirdiğiniz yılların ve dava tecrübenizin bir önemi yok.* Benim fikrim önemli değildi çünkü ortak değildim. Henüz değildim.

Hiçbir zaman. Bir anda her şey çok net bir şekilde ortaya çıktı. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, ne kadar gece geç saatlere kadar çalışırsam çalışayım ya da şehir dışına seyahat edersem edeyim

asla ortak olamayacaktı. Sıradan bir beyaz adam yarıştayken olmazdı. Ve yarışta her zaman vasat bir beyaz adam vardı.

Ama Bay Stone benim ifşaatımdan habersizdi. "Jacob Arnold ona bahaneler sunduğunu söylüyor ve şimdi seni arıyorum ve sen ofiste, odanda ya da işinin başında bile değilsin. Sen ne-"

"Bud." Ona daha önce hiç böyle seslenmemiştim. Daha önce hiç sözünü kesmemiştim. Ama içimde bir şeyler kırılmıştı ve kırılan insanlar böyle şeyler yapardı. "Bu olmayacak, değil mi?"

Bu mantıksızlık onu susturdu. Sessizlik on saniye kadar uzadı. O sessizliğin uzamasına izin verdim. "Ne?" dedi sonunda. "Ne olmayacak?"

"Ben. Ortak yapmak." Bir sonraki nefes alışımında nefesim titredi ve midemin çukurunda korkutucu bir şey dönmeye başladı. Ama aynı zamanda kendimi çok ama çok uyanık hissediyordum. Belki de yıllardır ilk kez. "Beş yıldır *belki gelecek yıl* diyorsun. Ve ortak olmak için gerçek bir yola girmek, değerimi kanıtlamama izin verilmesi yerine, burada Bullshitville, Kuzey Carolina'da, birinci sınıf bir ortağa verilebilecek bir ifade alıyorum." Vay be. Bu *gerçekten* de nasıl ortak olunmayacağıydı. Ama artık kelimeler ağızımdan çıkmıştı; devam edebilirdim. "Bu benim için olmayacak, değil mi?"

Patlamamı sessizlik karşıladı. Ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin kovulduğumu söylemek olmasını bekliyordum. Pazartesi günü ofise gelip ofisimdeki süpürge dolabını temizlememi ve tabii ki kapıdan çıkarken o ayrıntılı ifade özetini teslim etmemi söyledi.

Onun yerine Bay Stone-Bud iç çekti ve Tanrım. Bu iç çekişi biliyordum. Her yıl, terfi listesinde olmadığım her seferinde duyardım. Çok ciddi, çok nazik bir şekilde söylenen ismimi takip edecekti. Aynı sözlü baş okşaması. *Belki gelecek yıl* diyen. Beni devam ettiren, daha çok çalışmamı sağlayan, daha fazla saat fatura kesmemi ve daha fazla aile etkinliğini kaçırmamı sağlayan. Beni bir işe zincirleyen ve istediğimden bile emin olmadığım ama ailemin geride bırakmama izin vermediği bir hayalin peşinden koşturan. Büyükanmem haklıydı. Çok fazla çalışıyordum. Peki ne için?

"Louisa . . ." İşte . Başını okşadı. Nazik sözler. Ama bu sefer onları duyamadım. Tek duyabildiğim kulaklarımda uğuldayan kanımın sesiydi. Tek görebildiğim, telefonumu göle atıyormuş gibi yapan yeşil elbiseli danışman kadındı.

Buralarda göl falan yoktu. Ama sahnede, beş adım ötede dev bir su küveti vardı. Ve bu yeterince yakındı.

"Benden bu kadar," dedim ve Bud'ın bu sefer beni yatıştırmak için seçtiği basmakalıp sözleri kestim. "Bırakıyorum."

Sonrasında olan şeyi yapmadım. Başka biri telefonu kulağımdan indirdi, aramayı kesmedi bile. Benimkine benzeyen bir elin, durgun bir gölette taş sektirir gibi telefonu yana doğru savuruşunu izledim. Telefon bir kez, iki kez, çamaşırcıların küvetinin yüzeyinde sekti, sonra da bir tıkırtıyla battı. Telefonun ölmesi ne kadar sürdü? Telefon çamaşır küvetinin dibine çarptığında Bud hattın ucundan ne duydu?

Kalp atışları arasındaki boşlukta bedenime geri dönmüştüm, telefonum küvetin dibinde mahvolmuştu, kariyerim de benzer şekilde çöpe gitmişti. Arkamı döndüğümde Stacey'i gördüm, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı.

"Sanırım ..." Boğazını temizledi. "Sanırım sana bir içki daha getirmeliyiz."

OceanofPDF.com

Üç

(*İşimi bıraktım,*" dedim o sabah üçüncü bardak elma şarabıma.
Cevap vermedi.

Ama Stacey yaptı. "Her şey yoluna girecek." Sesi aşırı sakindi, sanki beni köprüden atlamaktan vazgeçirmeye çalışıyordu. Bunun için çok geç olduğunu görmüyor muydu? Çoktan atlamıştım ve çarpmanın etkisiyle canım çok yanacaktı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum." Başımı salladım ve elma şarabımdan bir yudum daha aldım, Etrafımdaki eğlenceden habersizdim. Tavernaya geri dönmüştük, önümdeki içkiyi korse giymiş ve kocaman gülümseyen bir barmaid servis ediyordu. Yanımızda zincir zırhlı bir öğrenci hafif bir bira içiyor, çeşitli özenli kostümler giymiş arkadaşları ona tezahürat yapıyordu. O lanet olası uzak gaydalardan gelen hafif bir melodi esintiyile süzülüyordu. Etrafımdaki herkes gibi benim de panayırda geçirdiğim bu günün tadını çıkarmam gerekirdi. Ama hiçbir şeyden zevk alamayacak kadar uyuşmuştum.

"Ailemi tanımıyorsun. Onlar ... istiyorlar." Mükemmellik istiyorlar. Mükemmellik istiyorlar. Midem sıkıştı ve elma şarabı geri gelme tehdidinde bulundu. Elbette otuzlu yaşlarımda sonlarındaydım ama ailenin yargısı sonsuzdu. Hukuk firmasındaki yükselişimle gurur duyuyorlardı. Bu onları öldürecekti.

"İşte. Al bunu." Stacey elma şarabımı aldı ve elime bir şişe su tutuşturdu. "Bir sonraki gösterimiz birkaç dakika içinde başlıyor. Neden biraz benimle kalmıyorsun?"

Seçeneklerim tükenmişti ve beynim çevrimdışıydı, bu yüzden itaatkâr bir çocuk gibi onu takip ettim. Kostümlü Faire müdavimlerinden ve sahte kılıklı çocuklardan kaçtık.

sahneye ulaşana kadar. Beni seyircilerin arkasındaki bir banka götürdü, burada kalp atışlarımın ritmine uygun kelimeler kafamın içinde yankılandı.

İşimi bıraktım. İşimi bıraktım. İşimi bıraktım.

Gün ortasıydı ve güneş tepedeydi, sıcaklık üç elma şarabının etkisini da artırıyordu. Dueling Kilts sahneye çıktığında, Stacey'nin bana verdiği su şişesinin kapağını açtım, kendimi ölçülü yudumlar almaya ve sakinleşmeye zorladım. Daha önceki gösterileri sırasında büyükannem için fotoğraf çekmeye o kadar odaklanmışım ki gösterinin kendisine pek dikkat etmemiştim. Bunu şimdi düzeltebilirdim. Önümdeki sahneye odaklanmalıydım.

İtiraf zamanı: İskoç eteği hiçbir zaman bana göre olmadı. Erkeklerin pek çok çekici özelliği vardı ama dizler bunlardan biri değildi. İskoç eteği giyen kuzenim bana göre kötü bir Katolik kız öğrenci cosplayi gibiydi. Büyükannem Malone'un fetişi her neyse benim kuşağıma kadar ulaşmadı.

Ama önümde bu adamlar varken değişiklik olsun diye kilt giymenin tadını çıkarabilirdim. Ve size söyleyeyim, bunu yapmak çok kolaydı.

Daha önce tanıştığım kemancının adını çoktan unutmuştum ama o zamandan beri çok şey olmuştu. Uzun boylu ve zayıftı, kesilmiş sakalı uzun, koyu kumral saçlarından bir ya da iki ton daha açıktı. Diğer ikisi de koyu renk saçlıydı ve birbirlerine çok yakın görünüyorlardı. El davulunu çalan daha kısa boylu ve çocuksu görünümlüydü, ince yapılıydı ve saçları kısa kesilmişti ama gitaristte çocuksu bir şey yoktu. Bacak gününü atlamayan bir adamdan bahsediyoruz, kırmızı eteği ile büyük bir etki yaratıyordu. Üçü arasında en kaslı olan oydu; koyu renk saçları, keskin elmacık kemikleri ve sakal denebilecek kadar kirli sakalla çerçevelenmiş daha keskin bir çene hattına sahip bir yüzden dikkatsizce geriye doğru bağlanmıştı. Eğer bu benim çocukluğumdaki bir erkek grubu olsaydı, davulcu sevimli, tehditkâr olmayan solist olurdu, içimde kötü çocuklara imrenen yanıma ise doğrudan gitariste giderdi.

İyi ki kötü çocuk dönemimi atlatmışım.

Stacey beni buraya getirerek bir şeylerin peşindeydi, çünkü bu grubu izlemek panik atağımı durdurmak için harikalar yaratıyordu. Uzun boylu olan kemanını çalarken bazen gözlerini kapatıyor, güneş uzun kemanından parlıyordu.

Kumral saçları vardı. Gerçi şarkı söylemezdi; bu görev kötü çocuk gitarcıya düşmüş gibiydi; onun gür baritonu içki şarkıları ve gecekondu şarkıları için biçilmiş kaftandı. Bazen davulcu, mükemmel bir kontrpuan oluşturan net bir tenorla ona destek oluyordu.

Genelde folk müzikten hoşlanan biri değildim ama sahnenin her iki yanındaki kablosuz mikrofonlar ve göze batmayan hoparlörlerle güçlendirilmiş olsa da akustik enstrümanların çığlığı ruhuma hitap etti. Enstrümanlar ve sesler zengin armoniler içinde birleşiyor, müzik parçalarının toplamından daha büyük bir his veriyordu.

Üçlü, şarkılardan önce, sonra ve hatta şarkılar sırasında tahta kadehleri kaldırarak seyircilerle şakalaştı ve şakalaştı. Setlerindeki şarkıların çoğuna aşina değildim -deniz şarkıları pek bana göre değildi- ama sonunda "Drunken Sailor "a girdiler ve beni daha tanıdık bir bölgeye götürdüler. Ancak şarkının versiyonu bir milyon yıl uzunluğundaymış gibi görünüyordu, çünkü dizeler orijinalinden farklıydı, belli ki grup tarafından uydurulmuştu ve gittikçe daha aptalca bir hal alıyordu. Sonunda seyircilerden söz konusu zavallı denizciye yapılabilecek şeylerle ilgili istek almaya başladılar ve kahkahalar kalabalığın içinde dalgalandı.

"Whoa!" Gitarist ikinci sırada oturan ve benim oturduğum yerden duymadığım bir ses çıkaran birini işaret etti. "Lokma anahtarıyla *ne* yapmasını istiyorsun? Sen hasta bir adamsın!" İçimden niyetlendiğimden daha yüksek bir kahkaha yükseldi ve bir elimi ağzıma kapattım. Ama ses duyuldu ve başını bana doğru çevirdi. Bakışlarımız kilitlendi, gülümsedi ve *vay* canına. Dünyanın durduğu uzun bir an vardı ve var olan tek şey, tüm dikkati bendeymiş gibi bana gülümseyen, topuz yapmış, saçları bir gün öncesine ait olan bu gülünç derecede seksi adamdı. Birdenbire dünya o kadar da kötü bir yer olmaktan çıktı. Kiltler biraz daha çekiciydi.

Şarkıcının bakışları hızlı bir iniş çıkışla üzerimde gezindi ve başını onaylarcasına eğerken gülümsemesi genişledi. Bende çekici görünen ne bulduğunu hayal bile edemiyordum, ama yine de belki de çöküşün eşiğindeki yarı sarhoş kadınlardan hoşlanıyordu.

O sırada gitaristin dikkatinin dağıldığını fark eden davulcu araya girdi. "Tamam!" Ellerini birbirine vurdu ve ben de gözlerimi kırıştırdım.

uyanmış olsa da. "Sanırım bu zavallı denizciyi yeterince hırpaladık. Bazılarınız sadece sadist."

"Haklısın." Gitarist arkadaşına döndü, az önce paylaştığımız anın kalıntılarını silkeliyordu. Ama gülümsemesi şimdi farklı görünüyordu, daha performatifti, bana gösterdiği gülümsemenin aynısı değildi. "Sırada biraz 'Whiskey in the Jar'a ne dersiniz?"

Bunu da biliyordum. Müzik başladığında gözlerimi kapattım ve ellerimin üzerinde geriye yaslanarak yüzümü güneşe doğru eğdim. Burnumun üstündeki çillerin patladığını hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Esinti saçlarımın bir kısmını at kuyruğumdan çıkarıp kızıl-sarı telleri yanağımda dans ettirirken, şarkının notaları gitar, keman ve el davulundan havaya karışarak üzerimden akıyordu. Sert elma şarabı kan dolaşımda mırıldandı ve müzik beni çevreledi, yatıştırdı. Mutluluk dolu birkaç dakika boyunca hiçbir şey bana dokunamadı.

Ama çok geçmeden gösteri sona erdi ve gerçekler, geldiğini gördüğüm panik atağın başlangıcıyla birlikte geri geldi. Oradan çıkmam gerekiyordu. Güneşin altından. Bu panayırdan. Bütün bu lanet günden. Özgeçmişimi güncellemeliydim. Başka bir iş bulmalıyım. Dramaya eğilimi olan, hafif dengesiz avukatlar için bir piyasa var mıydı? Çünkü bu tam bana göre bir iş olurdu.

Tanrım, ne yapacaktım?

Beyaz parazitler görüş alanımın kenarlarında geziniyordu. Ayağa kalkmak imkânsızdı, buradan yürüyerek çıkmak daha da imkânsızdı. Öne doğru eğildim, başımı dizlerimin arasına koydum ve derin nefes aldım. Panik atak beni ele geçirdiğinde gözlerim yaşardı. Hayatım boyunca bu yolda ilerlemiştim ama artık yolum yoktu. Yalnızdım, ormanda kaybolmuştum.

"O iyi mi?" Bir erkek sesi başımın üzerinden konuştu ve başımı kaldırıp baktım. Ben çılgına dönmüşken seyircilerin çoğu gitmişti - birkaç kişi sahnenin yanında grupta fotoğraf çektiyordu. Yanımdaki adam uzun boyluydu, siyah kot pantolon ve tişört giymişti, beyzbol şapkası canlı kızıl saçlarını gölgede bırakıyordu. Güneşli bir gün için giyinmemişi ama buraya aitmiş gibi davranıyordu. Dikkati, banklardan oluşan labirentin içinden geçerek bize doğru ilerleyen Stacey'deydi.

"O iyi." Stacey ona salladı.

"Emin misiniz? Pek iyi görünmüyor. Onun için birini çağırmamız gerekiyor mu?" Kızıl saçlı adamın gözleri benden Stacey'e kaydı, gözlerinde bir soru vardı. "Biri" derken "sağlık görevlilerini" kastettiğini hissediyordum.

"Çoktan yaptım." Stacey tüm cevaplar ondaymış gibi telefonunu salladı. "Al." Yanıma oturdu ve telefonunu bana uzattı. "Bu senin için."

"Ben mi?" Ama ekrana baktığımda içimi serin bir dalga halinde rahatlama kapladı. Tanrı Stacey'i korusun, takviye kuvvet çağırmıştı. "Hey, Mitch." Kelimeler, görüntülü görüşmenin diğer ucundaki kuzenime yöneltilmiş bir iç . En sevdiğim kuzenime. Beş yaş küçüktü ama onu öz kardeşlerimden daha çok severdim. Çoğunlukla kardeşlerim hıyar olduğu ve Mitch harika olduğu için.

"Hey, Lulu." Beni gördüğüne her zamanki gibi sevinmiş görünüyordu. "Kuzey Carolina'da ne halt ediyorsun? Stace orada olay çıkardığını söylüyor."

"Beni bilirsin," dedim zayıf bir sesle. "Her zaman bir baş belası." Suyumu bitirdim ve Stacey boş şişeyi benden alıp yerine yenisini koydu. Siyahlar içindeki kızıl saçlı adamın koluna girip beni yalnız bırakmak için onu uzaklaştırmasını izledim. Dikkatle konuşurlarken başını onunkine doğru eğdi.

Mitch homurdandı. "Evet, doğru. İkimiz de bunun benim işim olduğunu biliyoruz." Kaşları çatıldı ve sesi yumuşadı. "Ciddiyim. Neler oluyor Lu?"

Elimin topuğunu alnıma bastırarak daha fazla gözyaşı dökülmesini engelledim. "İş için buradaydım ve ..."

"İş mi?" Mitch gözlerini kırıştırdı. "Rönesans Panayırı'nda kimin avukata ihtiyacı olur ki?"

Dudaklarımda bir gülümseme hayaleti belirdi. "Kuzey Carolina, seni ucube. İş için *Kuzey Carolina*'dayım ve sonra patronumdan çok fazla telefon aldım ve ..."

"Evet, Stacey o konuda beni bilgilendirdi. Telefonunu neden çamaşırhane kadınlarının şovunun bir parçası yaptığını söylemek ister misin?"

"Tamam, teknik olarak gösteri bitti." Şakamı gülümseyerek onayladı ama o kadar kolay kurtulamayacağımı biliyordum. "Bıkmıştım artık, anlıyor musun? Bunca zamandır 'ortak arıyordum'" -tek elimle tırnak işareti yapmak için suyumu bıraktım- "ve patronum ne olursa olsun

Yaptığım şey asla gerçekleşmeyecekti ve ben sadece Kendimi kaybettim." O son telefon görüşmesinin anısı göğsümü ağrıyordu ama bir kısmı beni acımasızca tatmin etmişti. "Anlaşılan telefonlar taşlar gibi atlamıyor."

Bu Mitch'i güldürdü ve onun gürültülü kahkahası beni her zaman daha iyi hissettirdi. Tekrar yukarı baktım. Siyahlı adamın bir kolu Stacey'e dolanmıştı - yani onlar bir çiftti- ve sahnenin yanında grubun geri kalanına katılmışlardı. Ciddi bir tartışma yaşıyor gibiydiler ve içlerinden birden fazlası bana doğru bir bakış fırlattığında, tartışmanın benimle ilgili olduğu hissine kapıldım. Muhtemelen yarı sarhoş, işsiz kadını seyircilerin arasından çıkarıp yoluna nasıl devam ettireceklerini konuşuyorlardı.

Yapmak istediğim son şey, misafirliğimi fazla uzatmaktı. "İyi olacağım. Sadece eve gitmem gerek. Toparlanmalıyım. Yeni bir telefon almalıyım." Ayağa kalktım. "Konuştuğun için teşekkürler Mitch, gerçekten minnettarım."

"Oh, hayır, yapamazsın." Mitch beni olduğu yerde durdurabilecekmiş gibi elini uzattı. "Seni tanıyorum. Pazartesi günü hemen işe geri döneceksin."

Bununla alay zorunda kaldım. "O köprüyü oldukça iyi yaktım."

"O zaman başka bir iş bulursun. Aynı bok, farklı ofis. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Ben ..." Zihnim karardı. Ona verecek bir cevabım yoktu. Hedeflerim şimdiye kadar hayatımı tanımlamıştı, ama gerçekten benim miydiler? Lise birinciliği, üniversitede summa cum laude, hukuk fakültesinde en iyi yüzdelik dilim, köklü, yüksek profilli bir firmada pozisyon, söz konusu firmada ortaklık - bunlar ailemin hedefleriydi, benim değil. Hepsi birer simge gibi önüme serilmişti ama kimse bana bunlardan herhangi birini isteyip istemediğimi sormamıştı.

"Seni seviyorum Lu. Ve seninle gurur duyduğumu biliyorsun. Ama bu iş senin ruhunu emdi. Fark etmediğimi sanma. En son ne zaman arkadaşlarınla dışarı çıktın? En son ne zaman mutlu oldun?"

Sonuncusu hakkında düşünmeme bile gerek kalmadı. "Sadece şimdi. Bugün. Arkadaşın Stacey ile takılırken ve bu müziği dinlerken." Kendimi bu anıya bıraktığımda kan basıncım anlık olarak düştü ama sonra silkindim. "Fark etmez. Bu gerçek hayat değil."

"Belki senin için değil." Stacey geri gelmişti ve Mitch telefonda ona .

"Aynen öyle. Ne ?"

"Ne hakkında?" Ama bana değil, başıyla onaylayan Stacey'e hitap ediyordu.

"O gemide olduğu sürece." Bana baktı. "Sen , değil mi?" "Neye katılıyorum?"

Stacey ofladı. "Ona daha söylemedin mi?"

"Ben de tam ona geliyordum!" Kız tekrar oflayınca Mitch gözlerini devirdi, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Evet, Lulu. Stacey ve ben düşünüyorduk. Bir süreliğine ortadan kaybolsan nasıl olur?"

"Kayboldu mu?"

"Evet. Eğer eve gidersen, her zaman yaptıkları gibi, iş bitirici ailemiz kafana girecek. O güçlü takım elbisenin içinde, seni takdir etmeyen sık kafalılar için çalışmaya geri döneceksin."

Dilimi şaklattım. "Kendini tutma, Mitch. Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Bir molaya ihtiyacın var," diye karşılık verdi. "Ben de öyle düşünüyorum. Neden bir tane almıyorsun? Stacey grupla seyahat edebileceğini söyledi."

En son ne zaman tatile çıktığımı hatırlayamıyordum. En son ne zaman bir günüm olmuştu -hafta sonu, tatil, fark etmez- telefonumun çalmadığı ya da bir mesajla çınlamadığı, işte bir şekilde sadece benim bir yangınla. Kendime her zaman ortak olduğumda o günlerin sona ereceğini söyledim, ancak yıllardır hiçbir yatırım getirisi olmadan bu aidatları ödüyordum.

Ama . . . "Bakalım doğru anlamış mıyım. Kaçıp Rönesans Panayırı'na katılmamı mı öneriyorsun?" On yaşında bir çocuğun yaptığı bir hayat planına benziyordu.

Stacey omuz silkti. "Benim için işe yaradı," dedi gülümseyerek.

"Sonsuza kadar değil," diye açıklamak için acele etti Mitch. "Sadece kafanı toparlayana kadar. Bu yaz fuarımız için Willow Creek'te olacaklar. Onlarla bir gezintiye çık, Temmuz'da April ve benimle kalmaya gelebilirsin. Ondan sonra seni eve bırakırım."

"Temmuz mu?" Şaşırmıştım. "Bunu *Temmuz*'a kadar yapmamı mı istiyorsun?" Mayıs ayının sonuydu; Temmuz'a daha bir ömür vardı. Başımı salladım. "Bulmak zorundayım

başka bir iş. Yapamam..." Ama aklım olasılıklarla doluydu. Kırım ve diğer tüm faturalarım otomatik ödemedeydi ve gerçek hayata dönene kadar beni idare edecek kadar birikimim vardı. Bunu yapmamam için hiçbir neden yoktu. Burada, ormanda var olma düşüncesi, davalar ya da emir yağdıran patronlar hakkında endişelenmemek ... gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Mitch tereddüt ettiğimi görmüş olmalı. "Ve *telefon yok!*" Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Bu da kafanı boşaltma olayının bir parçası. Telefonun varsa anneni ararsın ve o da kafanı saçmalıklarla doldurur. Saçmalıklardan arınmalısın."

Haftalarca, hatta aylarca telefonsuz kalma fikri çılgıncaydı. Uzuvarımdan birini geride bırakmamı önermek gibiydi. Ama başımı sallıyordum, tüm bu plana uyuyordum. Ta ki . . . "Büyükanne!"

Mitch'in kaşları çatıldı. "Peki ya ? O iyi mi?"

"O iyi. Ama onu arayabilir misin? Haftada bir falan. O ve büyükbabam o büyük evde tek başlarına, endişeleniyorum..."

"Ben hallederim." Elini salladı. "Haftada bir büyükanne mi arayacağım. Anneni de arayıp bir süreliğine müsait olmadığını söyleyeceğim. Merak etme. Hepsiyle ben ilgilenirim, gerisini sen buraya geldiğinde hallederiz, tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım ama bunu gerçekten başarabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu hayatı gerçekten yaşayabilir miydim?

"Güzel." Yüz ifadesi yumuşadı. "Seni seviyorum Lu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap niteliğindeki iç çekişim büyük bir gerginliği de beraberinde getirdi. Beni gerçekten kolluyordu ve belki de ihtiyacım olan şey buydu. "Ben de seni seviyorum, koca adam."

Görüşmeyi kestikten sonra telefonu Stacey'e geri verdim, biraz şaşkındım. Hiçbir zaman "kabullenici" bir insan olmamıştım ve az önce neyi kabul ettiğimden tam olarak emin değildim. Ama şimdiye kadar yaşadığım hayattan daha iyi olmalıydı. "Sanırım işe almıyorsunuz?"

Şaka yapıyordum ama Stacey başıyla onayladı. "Bir yolunu buluruz." Beni ayağa kaldırdı. "Gel hadi. Gün bitmeden önce hâlâ vaktimiz var. Sana biraz kıyafet alalım, böylece olursun. Daniel sana

Yarın buralardayım; burada her zaman birilerinin bir konuda yardıma ihtiyacı olur." Neşeyle koluma sarıldı. "Buna bayıldım! Uzun zamandır gruptaki tek kız bendim. Çok eğleneceksin, söz veriyorum."

"Bu bir tehdide benziyor." Ama bu iyiydi. Eğer şaka yapabiliyorsam, muhtemelen iyi olacaktım.

Ama Stacey sadece güldü. "Bir sürü saç örgüsü ve kız muhabbeti. Sadece Dex'in seninle flört etmesine izin verme. O kötü haber."

"Ben değilim, bu ne cüret." Ses arkamızdan geldi, alaycı bir hırıltı. Grup üyelerinden birini görmek için döndüm; topuzlu ve hınzır gülümsemeli kötü çocuğu. Kalbim tanıyarak güm güm attı. "Hey." Selamlamak için bana elini uzattı. "Dex."

"Louisa." Elimi onun elinin içine soktum ve en iyi avukat tokalaşmamı yaptım. Sıkı tutuş, sıkı göz teması, ona hiçbir bok almayacağımı bildirmek.

Ve arkasına saklanmak için o el sıkışmaya ihtiyacım vardı. Sahnede çekici olduğunu düşünmüştüm ama yakından daha da yıkıcıydı. Elimdeki eli güçlüydü, bir gitaristin nasırları vardı. Bu güç, giydiği bol bağcıklı tişörtün zar zor gizlediği kaslarla, koyu renk saçların serpiştirildiği telli ön kollara kadar devam etti. Sıkı göz temasım beni gözlerinin derinliklerine götürdü. Koyu kahverengiydi ve bu kadar yakından bakıldığında kehribar rengi parılıyordu.

Ama sırtarak bunu mahvetmek zorundaydı. Kadınlar üzerindeki etkisini bilerek ve bana aşağı yukarı bir değerlendirme yaparak bunu mahvetmek zorundaydı.

"Bizimle geliyorsun, ha?" Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Bu eğlenceli olacak." Ne tür bir eğlenceyi kastettiği konusunda hiçbir soru işareti yoktu.

Elimi geri çektim, irkildim. Büyü bozuldu.

Stacey onun omzuna vurdu. "Az önce ne dedim ben? O senin için burada değil." Acı dolu bir iç çekti ve bana döndü. "Boş ver onu. Gel hadi."

Stacey'i giysi satıcılarına giden yollara kadar takip ettim ve o karanlık gözlerin hâlâ üzerimde olduğunu hissetmeme rağmen arkama bakmadım. I

Stacey'nin de dediği gibi, kötü çocuk atlatmıştım: Onun için burada değildim.
Kendim için buradaydım.

OceanofPDF.com

Dört

(*Ortadan* kaybolmak çok kolaydı.

Günün son setinden sonra, Stacey'nin erkek arkadaşı Daniel - uzun boylu

Siyahlar içindeki kızıl saçlı beni otelime kadar takip etti. Eşyalarımı toplayıp otelden ayrılmam uzun sürmedi ve çok geçmeden kiralık arabamı iade edip hafta sonu çantamı Daniel'in eski pas kırmızısı kamyonetinin kasasına attım. Cuma günü ifade için giydiğim takım elbiseyi otelin lobisindeki çöpe attım - gittiğim yerde ona ihtiyacım olmayacaktı.

Yıllardır bu kadar düşüncesiz olmamıştım ve bu hem özgürleştirici hem de korkutucuydu. Ama Daniel yerel bir kamp alanının girişine girdiğinde, korku kafa derimi diken diken etti. Kendimi neye bulaştırmıştım? Hayatımı radikal bir şekilde değiştirmek vardı, bir de mükemmel bir otel odasından vazgeçmişken yerde uyumak vardı. Nankör görünmemek için umutsuzluk iç çekişimi düzenli bir nefes vermeye dönüştürmeye çalıştım.

Ama tahmin ettiğim gibi bir çadır kümesinin yanına yanaşmadı. Motoru 1970'lerden kalma bir karavanın önünde durdurdu; karavan bej ve kahverengiydi, burnunun etrafına tek bir geniş turuncu şerit sarılmıştı. Aracın sağ tarafından, açık yan kapının üzerine bir tente uzanıyordu. Tentenin altında bir açık hava halısı seriliydi; katlanır sandalyeler bir kart masasının etrafında gevşek bir daire şeklinde gruplanmıştı ve yan tarafta bir çift şezlong tarzı Adirondack sandalye vardı. Stacey şezlonglardan birine oturmuş, bir kitaba dalmıştı. Korsesini ve eteklerini yoga pantolonu ve bol bir bluzla değiştirmiş, saçlarını başının üstünde dağınık bir topuz haline getirmişti.

Ben kamyonundan inerken Stacey kitabını yere bıraktı. "Hey, işte buradasın!"

"İşte buradayım." Onun coşkusu yansıtmaya çalıştım ama Stacey kadar hevesli olmanın boşa kürek çekmek olduğunu çabucak öğreniyordum.

Daniel kamyonetinin kapısını kapattı ve etrafına bakındı. "Çocuklar nerede?"

"Otele dönüyoruz." Stacey gülümseyerek gözlerini devirdi. "Todd'un Michele'i araması . Bilirsin, uzun mesafeli iyi geceler öpücüğünü almak için." Daniel'a kendi öpücüğünü vermek için ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı, sonra hoş bir gülümsemeyle bana döndü. "İçeri gelsene. Eşyalarını içeri koyalım."

Karavanın içi daracıktı ve yetmişli yılların teması iç mekâna da taşınmıştı. Bolca kahverengi ve yanık turuncu vardı ama şurada burada güneşli bir dokunuş da vardı: bahar çiçekleri desenli beyaz perdeler bir yanda kanepenin, diğer yanda tezgahın ve küçük set üstü ocağın üzerindeki pencereleri kaplıyordu. Kısa sayılabilecek bir koridorda, dolaptan biraz daha fazlası olan bir banyonun yanından, mavi-sarı bir yorganla örtülmüş bir yatak vardı; kedi Benedick, siyah-beyaz yuvarlak bir yastık gibi tepesinde uyukluyordu. Tüm bunlar, uzun zamandır kimsenin dekore etmeye zahmet etmediği, ancak yakın zamanda daha güneşli bir kişilik tarafından ele geçirilmiş bir alan izlenimi veriyordu.

"Kanepeyi ben mi alayım?" Çantamı söz konusu kanepeye bıraktım. Çok büyük değildi - bu karavandaki hiçbir şey büyük değildi - ama bir çadırdan daha iyiydi.

Stacey başıyla onayladı. "Seni Daniel ve benimle kucaklaşmaya zorlamayacağım. Ama kedi konusunda söz veremem. Umarım alerjin yoktur."

"Yani grup otelde kalırken sen ve Daniel kamp mı yapacaksınız?" Onu dışarıya kadar takip ettim, küçük karavandan sonra geniş bir açıklık hissettim. Yakındaki soğutucudan su aldık ve diğer Adirondack sandalyeye onun yanına yerleştim.

"Genellikle değiş tokuş yapıyoruz," dedi. "Faire'den ne tür bir konaklama alacağımıza bağlı olarak. Bu durakta otel odalarını çocuklar aldı."

"Bazı yerler barınma imkânı sağlıyor, bazıları sağlamıyor," diye ekledi Daniel. Bir bira açtı ve yakındaki katlanır sandalyelerden birine oturdu.

"Oh," dedim resim netleşince. "Her zaman karavanda değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Bazen bir blok oda tutuyoruz. Diğer zamanlarda sadece bir ya da iki kişi oluyor ve geri kalanımız karavana biniyor. Ya da kamp yapmaktan sıkıldıysak başka bir oda tutuyoruz."

"En azından artık kamyonunun arkasında uyumuyorsun." Stacey'nin sesi alaycıydı.

Gözlerim irileşirken bir kahkaha attı. "Sana bunu asla yaptırmam. Ayrıca, otuzlu yaşlarınıza geldiğinizde bu tür şeyler eğlenceli olmaktan çıkar."

"Tanrım, eminim." Benim de otuzlu yaşların üzerindeki belim sempati içinde sızladı. "Her neyse." Daniel ayağa kalkmadan önce ellerini kalçalarına vurdu.

"Oradaki kanepe katlanıp ikinci bir yatağa dönüşüyor ve onu kim kullanacaksa onun için fazladan bir yastık ve battaniye var. Bu gece o kişi sensin, o yüzden onu ayarlayacağım."

Stacey hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Ve sen de bizi evrak işleriyle baş başa bırakıyorsun," dedi.

"Ve seni evrak işlerini yapman için bırakıyorum," diye onayladı. Başının üstünü öpmek için eğildiğinde gülümsemesi onunkiyle .

"Ne evrak işi?" Daniel içeri girdiğinde Stacey'e sordum.

"Tüm bunların beyni o," dedi. "Grubun çalışmasını sağlıyor. Bir hafta sonu daha buradayız, sonra bir sonraki durağa gideceğiz. Muhtemelen kalacak yerlerin ayarlandığından emin oluyordur. Ayrıca hafta boyunca yerel barlarda konserler var; bu da biraz ekstra gelir demek. Ve bir de birkaç ay sonrasının sözleşmeleri ve düzenlemeleri var. . ." Başını iki yana salladı. "Hesap tabloları karmaşık ve onu mutlu ediyor. Sormamayı daha doğru buluyorum." Başını eğerek pencereden içeri baktı. Bakışlarını takip ettiğimde Daniel'in içerideki küçük yemek masasında oturduğunu, açık dizüstü bilgisayarının ışığıyla aydınlandığını ve kendisine yardım etmeye gelen kedinin başını boş boş okşadığını gördüm. Huzurlu, tuhaf bir şekilde evcil bir sahneydi.

"Merak etme," dedi Stacey, kara gözleri hâlâ Daniel'in üzerindeydi. "Senin için berbat bir gün olduğunu biliyorum. Yarın biraz uyuduktan sonra her şey daha iyi görünecek."

Karavanın *içindeki banyo* gülünecek kadar küçüktü. Tuvalete yaslanarak duş almak pek rahat bir deneyim değildi ama su ılıktı ve beynimdeki alkolün geri kalanını temizledi. Ne gündü ama; berbat bile bunu karşılamaya yetmezdi.

Hafta sonu tatili için yanıma bir uyku tişörtü almıştım ve onu yoga pantolonumla eşleştirerek karışık bir topluluk için biraz daha uygun hale getirdim. Daniel söz verdiği gibi çekyatı benim için hazırlamıştı ve belki de yorgunluktandı ama derme çatma bir yatak ne kadar rahat görünebilirse o kadar rahat görünüyordu.

Yastıkların yanına yerleştim ve çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım. "Wi-Fi var mı?"

Stacey bana dilini şaklattı ve başını salladı. "Şimdi olmaz." Söz dinlemeyen bir çocukmuşum gibi bana parmağını salladı. "Mitch sana ara vermeni söylemişti, unuttun mu?"

Bir nefes çektim. "Sadece birkaç e-posta göndermek istiyorum. İşimden aniden ayrıldım. İnsanların iyi olduğumu ve sinir krizi geçirmediğimi bilmelerini sağlamalıyım."

"Belki biraz sinir krizi." Daniel bir fincan kahveden bir yudum alırken kaşlarını kaldırdı -kahve mi? Bu saatte mi? Adam bir makineydi.

"Belki biraz," diye gülümseyerek kabul ettim. Küvetteki telefon olayından ne kadar uzaklaşırsam, o kadar komik hale geliyordu.

Sonra gözleri dizüstü bilgisayarından bana kaydı, yeşil derinliklerinde bir eğlence vardı. "Balkabağı baharatı," dedi. "Hepsi tek kelime, büyük P, büyük S, her iki i için de ünlem işareti."

Ben şifreyi girerken Stacey, "Bilmiyorum," diye itiraz etti. "Hâlâ hile yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"Söz veriyorum," dedim iş e-posta hesabıma girerken. "Sadece bu gece için ve sonra ..." Bir hata mesajı çıkınca sesim kesildi. Hah. E-posta şifremi tekrar girdim ama aynı küçük hata penceresi açıldı. "Belki de değildir."

"Belki ne değil?" Stacey yanımdaki üzerine çöktü ve yastıkları önünden çekti. "Sakın bunlar için bir şey yapmayı kabul etmeye cüret etme..."

"Ondan değil." Ne olduğunu anladığımda içimi bir ürperti kapladı. E-postalarım çoktan devre dışı bırakılmıştı. İşimden ayrılalı on iki saat bile olmamıştı ama sanki hiç var olmamışım gibi şirketten silinmiştim. Şeytan hızlı çalışırdı, ama hukuk firmaları daha hızlı çalışırdı.

Stacey omzuma doğru eğildi ve ben dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce ikimiz de birkaç saniye hata mesajına baktık. Artık hiçbir işe yaramıyordu. İş hayatımla özel hayatımı ayrı tutmak her zaman en önemli önceliğim olmuştu; hiçbir iş arkadaşına kişisel e-postamdan e-posta göndermemiştim. Telefonumda birkaç numara vardı ama tabii ki onlar da yok olmuştu. Kendimi herkesten soyutlamışım.

Stacey artan paniğimi fark etmiş olmalı ki -son zamanlardaki varsayılan durumum- bir kolunu bana doladı ve başımı onun rahatlatıcı omzuna bıraktım. "Her şey yoluna girecek." Omzu yumuşaktı ve sesi yatıştırıcıydı. Kendimi neredeyse ona inanırken buldum.

"Biliyor musun, haklısın." Dizüstü bilgisayarı çantasına geri koydum, fermuarını kapattım ve Stacey'ye uzattım. "Bana laptop yok. Al bunu. Kilitle. İstersen göle at, umurumda değil."

"Göle at," diye tekrarladı. "Her şeye verdiğin tepki bu olamaz, biliyorsun."

"Şu anda olabilir."

"Bunu saklayacağım." Çantayı karavanın arkasına götürdü ve yatak odasına yerleştirdi. "Bir sonraki durakta otele giderken yanımızda getir. Baştan çıkarıcılığı ortadan kaldır."

"İyi plan." Ama sanki bir elimi kesmişim gibi onu çoktan kaçırmışım. Dizüstü bilgisayar yok, telefon yok. Nasıl çalışacaktım? Kalçam bütün öğleden sonra artık sahip olmadığım bir telefonda gelen hayali bildirimlerle titreşip durmuştu. Bütün yaz böyle mi olacaktı? Soğuk hindi gibi bırakabilir miydim, her şeyi fişten çekebilir miydim? Yoksa birkaç hafta içinde bir markette çılgına dönüp kontrollü bir telefona mı sarılacaktım?

Adamım. Gerçekten şebekeden ayrılmam gerekiyordu.

Zaten işimi geri istememiştim, diye düşündüm o gece karanlık karavanda yatağa girerken. Sadece birkaç veda e-postası göndermek, çıkış yolunda biraz rahatlamak istemiştim.

Sorun bu kapanış eksikliğiydi. İstifa eden bendim, ancak e-postalarımın bu kadar hızlı bir şekilde kilitlenmesi benim değil onların kararı gibi hissettirdi.

Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ve derme çatma yatağa rağmen rahatlamış bir iç çekişle minnetle yastığa gömüldüm. Ama uyuyamıyordum. Her şey tuhaftı. Yatağım yaklaşık iki santim kadar kısaydı ve uzanmamı zar zor engelliyordu. Dışarıdaki ışıklar çiçekli perdeler tarafından sadece kısmen filtreleniyordu. Karavanın çelik duvarının diğer tarafındaki kamp alanının sesleri başımın yaklaşık on santim ötesindeydi. Daniel ve Stacey arkadaki yataklarında konuşuyorlardı, alçak sesleri duyuluyordu ama gerçek kelimeler duyulmuyordu, ben ise tavana bakıp benden bahsetmediklerini umuyordum.

Dizüstü bilgisayarımı düşünmeden edemiyordum. Artık çalışmayan parolamın diğer tarafındaki gelen kutumda biriken e-postaları hayal ettim. Okunmamış, cevaplanmamış e-postaları düşünmek kan basıncımı yükseltti ve kendime bunun artık beni ilgilendirmediyi sıkıca hatırlattım. Pazartesi gününe kadar benim davalarımın başka avukatlar atanacaktı. Ben o makinenin bir dişlisinden başka bir şey değildim ve etrafta bir sürü dişli vardı. Özlenmeyecektim.

Bu kariyere hayatımın en güzel yıllarını vermiştim, hala geri ödemekte olduğum öğrenci kredilerindeki boktan paradan bahsetmiyorum bile. İşte otuzlu yaşlarımda ikinci yarısındaydım ve her şeye yeniden başlıyordum. Onca yıl boşa gitmiş ve karşılığında hiçbir şey alamamıştım.

Ne yapıyordum ben?

Gözyaşlarım gözlerimin dış köşelerinden sızıp kulaklarıma akana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Stacey ve Daniel'ın şimdiye kadar uyumuş olmalarını umarken tek bir burun çekme riskini göze alarak gözyaşlarımı sildim. Yapmak istediğim son şey dikkatleri üzerime çekmekti. Bugün bunu yeterince yapmıştım.

Yatağımda ani bir çökme oldu ve ardından beni yarı uykumdan uyandıran derin bir gümbürtü duydum. Benedick battaniyenin üzerinde, bacaklarımın yanında bir yol izleyerek ilerlerken loş ışıktaki gözlerimi kırptım. Karnıma tırmanmak için durakladı, karnımın üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Küçük pençe izleri karnımı deliyordu.

Hiçbir zaman bir kedi insanı olmamıştım - yoğun çalışma saatlerim herhangi bir evcil hayvana dayatmak için kötü bir yaşam tarzıydı - ama şimdi elimi küçük kafasının etrafında kıvırdım, kulaklarının arkasını kaşıyordum. Mırıltıları daha da yükseldi ve kedinin yoğuran patileri yavaşlayıp göğsümde yatmaya başladığında kalp atışlarım sakinleşti. Ne olduğunu anlamadan önce, içime çektiğim nefesteki aksaklık gitmişti. Mırıltılarının gümbürtüsü göğsüme battı ve birlikte uykuya dalarken son endişemi de kovaladı.

- - -

İki gün önce gri bir pantolon takım giyerek ifade vermeye gitmişim. Evde buna benzer, lacivertten beje ve kendimi baharatlı hissettiğim günlerde boz kahverengiye kadar değişen nötr tonlarda altı pantolon takımım daha vardı. O pantolon takımlar benim iş üniformamdı. Onlar benim hayatımdı.

Ama artık yeni bir iş üniformam vardı. Stacey uzun, koyu yeşil bir eteği başımdan çekiştirerek belime oturturken, Benedick sabahın erken saatlerinde güneş ışığında esnedi ve daha önce giydiğim geniş yakalı bej iç elbisenin üzerine oturttu. Sonra bana yeni aldığım aynı koyu yeşil renkteki korsajlardan birini uzattı.

"Bunu giymek korseyi giymekten daha kolay, o yüzden başlayalım."

Göğsümde bir araya getirmeye çalıştığım giysiye kaşlarımı çatarak baktım. "Önce bunu denemem gerektiğini biliyordum. Üzerime olmayacak." Ren Fuarları'ndaki satıcılar iade alıyor muydu?

"Sığar. İşte." Bir spor ayakkabı gibi bağlamadan önce alt deliklerden uzun bir ip geçirdi. Bağcığı sıkarken göğüslerimi yukarı kaldırmamı işaret ederken çok iştahlıydı.

"Kendi başınıza yapmak biraz zor," dedi, "ama bir süre yaptıktan sonra alışacaksınız."

"Elbette." Şimdi mantıklı gelmişti. "Bağcıklı push-up sütyen gibi."

"Kesinlikle!" Stacey iç elbisemi çekiştirdi, artık kabarık olan kenarını gelişmiş göğüs dekoltemin etrafında çoğunlukla eşit bir çizgiye oturttu ve geniş yakayı omuzlarımdan üzerinden aşağı çekerek koyu yeşil korsajın kayışlarına karşı çıplak bıraktı. "Bu çok güzel. Bu renkler saçlarınla harika görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Sertçe başını salladı. "Çilek sarısı ile yeşil? Mükemmel. Örgü de harika görünüyor." Saçımı işaret etti ve ben de o sabah yaptığım Fransız örgüsünü okşadım. Çok fazla saçım vardı ve uzundu, bu yüzden ofiste olmadığım zamanlarda çoğunlukla at kuyruğu ve örgü halinde yaşıyorlardı. Ve ben de ofiste değildim. "Şimdi temel şeyleri aldın. Sana bir kemer çantası alabiliriz, böylece telefonunu oraya sokabilirsin . . ."

"Telefon mu?" Kaşlarımı işaret edencesine kaldırdım ve Stacey güldü.

"Tamam, o zaman para, kimliğin, bunun gibi şeyler. Bir de sana bot almayı düşünebilir miyiz?" Şüpheli bir şekilde ayaklarıma baktı.

"Yani mor yüksek topuklu ayakkabılar döneme uygun değil mi?" Converse'lerimi saklamak için üzgün bir çabayla eteğimi çeyrek santim daha aşağı çektim. Elimde sadece bunlar ve siyah topuklu ayakkabılarım vardı ve ikisi de iyi bir seçim değildi.

"Azıcık bile değil. Ama bugün bunun için endişelenme. Bir sonraki Faire'de gerçekten harika bir deri işçisi var, sana oradan çizme alabiliriz."

Bir sonraki Faire. Bu doğru. Gerçekten de kendimi birkaç haftalığına bunun için hazırlamıştım. Artık gerçekleştiğine göre, artık göğüs kafesimi sıkı ve hareket alanımı kısıtlayan bir kıyafet giydiğime göre, önümde uzanan geleceği haritam olmayan bir yol gibi görüyordum. Bu ben değildim; her zaman nereye gittiğimi bilirdim. Her zaman aklımda bir sonraki hedef vardı. Ama artık öyle değildi. Şimdi haritanın kenarındaydım. İşte ejderhalar.

Paniğe kapılmalıydım. Ama şimdi bu hayata kendimi adadığım için göğsümdeki panik neredeyse baş döndürücü bir duyguya dönüşmüştü. Gerçekten de kaçıp Rönesans Panayırı'na katılmıştım ve tüm bunların saçma heyecanına gülmek istiyordum.

Alana vardığımızda, güneşin gökyüzünde henüz yeni olduğu, ışığının sulu olduğu ama yine de güneş gözlüğü takmış olmayı kadar parlak olduğu kadar erken bir saatti. Panayırın ön kapıları terk edilmişti, bu da burayı hayalet bir kasaba gibi gösteriyordu. O boş kapılardan geçtikten sonra Stacey Daniel'a hızlı bir öpücük verdi ve o bir yöne doğru yola koyulurken beni başka bir yöne doğru götürdü.

"Bekle, nereye gidiyor?"

"Çoğu sabah sanatçılar için bir toplantı oluyor, program değişiklikleri ve dikkat edilmesi gereken her şey hakkında konuşuluyor. Çoğunlukla sıkıcı, işle ilgili şeyler. Daniel buna bayılıyor." Yolda yürürken elini salladı ve biz daha ne olduğunu anlamadan sahnedeaydık. Kulisteki hediyelik eşyaların bulunduğu siyah çantanın kilidini açarken onu takip ettim. Güne başlama vakti gelmişti.

"Ne yapmamı istiyorsunuz? Mal standını falan mı işleteyim?" Bunu yapabilirim. Muhtemelen.

Ama Stacey başını salladı. "Yok, o işi gayet iyi hallettim." Telefonunu kemerindeki çantadan çıkardı -şimdi kullanışlılığından ne kastettiğini anladım- ve saate hızlıca bir göz attı. "Yine de ayarlamama yardım eder misin?"

"Tabii ki."

"Bugünü oryantasyon olarak düşün." Sahne arkasındaki duvara dayalı katlanır masayı işaret etti, ben de diğer ucundan tuttum. Birlikte performans alanının yanına taşdık ve . "Bilirsiniz, yeni bir işe başladığınızda ilk birkaç gününüzü dinlenme odasının nerede olduğunu, fotokopi makinesinin nasıl çalıştığını öğrenmekle geçirirsiniz..."

"Tuvaletler nerede?"

Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Her yerdeki en önemli şey." Bana vinyl masa örtüsünü uzattı, ben masanın üzerine sererken o da bir kutu tişörtü sürükleyerek getirdi.

"Bu çok komik," dedim. "Seni bir ofiste çalışırken hayal edemiyorum."

"Bu kıyafetle olmaz." Bana sırtı ve Benedick'i taşıyıcısıyla masanın üzerine kaldırdı. "Eskiden bir dişi muayenehanesinde resepsiyonda çalışırdım. Daha az korse, daha çok önlük. Daha rahat ama aynı zamanda daha sıkıcı." O

taşıyıcının fermuarını açtı ve hâlâ uyuyan kediye dışarı çıkardı. Benedick dün giydiği, arkasında küçük ejderha kanatları olan koşum takımını taktı. Burada herkes kostüm giyerdi.

"Her neyse," diye devam etti. "Daniel etrafa sorup kimin yardıma ihtiyacı olduğuna bakacağını söyledi. Her zaman yardıma ihtiyacı olan birileri vardır." Stacey taşıyıcıdan küçük yuvarlak bir yatak çıkardı ve Benedick için masanın altına yerleştirdi, tasmanın bir ucunu masanın ayağına bağladı ve diğer ucunu da koşum takımına taktı. Yatağına yerleşmeden önce etrafı biraz koklayacak kadar uyandı: bu hayata alışkın bir kedi. Stacey çömelerek çenesini kaşdı ve bana gülümsedi. "Ama bugün alıştıktan sonra önümüzdeki hafta sonu gerçekten işe koyulabilirsin."

"Benim sorun olmazdı." Gelecek hafta sonu sanki bir ömür boyu uzakta gibiydi. "Heyyyyy."

Arkamı dönmeden Dex MacLean'in bize katıldığını anladım. Buralarda tanıdığım başka hiç kimse bir heceye en az dört y harfi koyup kulağa bu kadar şehvet düşkün gelmesini sağlayamazdı. İç çekmeye çalıştım ama bu korse üzerimdeyken bu mümkün değildi. Bunun yerine dişlerimi birbirine kenetledim -bu insanlarla takılıyordum, muhtemelen kibar kalmalıyım- ve bir günaydın tükürmek için döndüm.

Ve sonra Dex'in gülümsemesinin gücü altında hemen eridim, çünkü ben sadece insandım ve dürüst olalım: o koyu gözleri, yontulmuş elmacık kemikleri ve doğrudan bana yöneltilmiş hınzır gülümsemesiyle adam ateşliydi. Ve nerede olduğumuz, nasıl giyindiğimizle ilgili içimde daha ilkel bir şeyin devreye girmesine neden olan bir şey vardı. Cinsiyetçilik ya da iş yerinde eşitlik hakkında düşünmüyordum. El sıkışmamla ya da bakışlarımla ona haddini bildirmek istemiyordum. Omuzlarım çıplak ve bacaklarım kat kat eteklerin altında gizliyen, kendimi daha çok böyle bir adama aşık olabilecek biri gibi hissediyordum.

Bu ürkütücüydü. Ama bununla başa çıkabilirdim. Bu yüzden iğneleyici bir şey söylemek yerine ona doğru reverans yaptım. "İyi efendim." Sesimi bir Austen kahramanına en çok yaklaştırabildiğim şekilde çıkardım. Tam olarak doğru dönem değildi ama yeterince yakındı.

Gülümsemesi yarı sırıtmaydı; muhtemelen ben reverans yaparken elbisemin altına iyice bakmıştı. "Güzel. Şimdiden tamamen asimile oldun, ha?"

"Pek sayılmaz." Eteklerimi yana sıyırdım ve son derece modern ayakkabılarımı bir parmağımı işaret ettim ve onun sırıtışı gerçek bir kahkahaya dönüştü.

"Bak, bence harika görünüyor." Bu kahkaha silahsızlandırıcıydı, ona karşı hissettiğim tüm savunmacı duyguları tamamen unutturdu.

"Teşekkürler. Yine de bundan uzun süre kurtulabileceğimi sanmıyorum."

"Eh." Omuz silkti. "Sadece eteklerinizi üzerlerinde tutun. Kimse fark etmez."

Bu kıyafetin özelliği ceplerinin olmamasıydı, yani ellerinizi koyacak bir yer yoktu. Ellerimi aniden küçülen belime koymaya karar verdim ve Stacey'ye doğru başımı salladım. "Fark edecek, inan bana. Bugün giyebilirim ama daha otantik bir şeyler almam gerekecek."

"Evet, bu ona benziyor." Bakışları Stacey'ye kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Yine de iyi görünüyorsun. Çok çabuk bir kıyafet hazırlamışsın." Gitar çantasını az önce kurduğumuz satış masasının üzerine koydu, mandalını açtı ve akustik gitarını çıkardı. "Şunu tutar mısın?" Gitarı bana uzattı ve o çantayı tekrar kapatıp kulise yerleştirirken ben de boynundan tuttum. O bunu yaparken grubun diğer üçte ikisi geldi, dinleyicilerinin daha sonra oturacağı bankların etrafında dolanırken derin bir sohbete daldılar.

"Merhaba. Louisa, değil mi?" Genç olan bana gülümsedi, siyah saçları ve kahverengi gözleri onu daha ince, daha nazık bir Dex'e benzetiyordu.

"Bu benim ..." Hafızamda onun adını aradım ama bir şey bulamadım. Bir gün önce grubun geri kalanıyla çok kısa bir süre tanıştığım yarı sarhoş ve tamamen paniklemişim, bu yüzden aklımda çok az şey kalmıştı.

"Frederick." El sıkışması ve gülümsemesi hoştu ve içimdeki her şeyin karşılık olarak gülümsediğini hissettim.

"Todd." Bu dün konuştuğum uzun boylu kızıl saçlı adamdı. Stacey'e göre uzun mesafeli kız arkadaşı olan. Parçalar bir araya gelmeye başlamıştı. Bunu başarabilirdim. "Gruba katılıyor musun?" Gitara doğru başını salladı ve gözlerindeki eğlence yüzümde bir sırıtmaya neden oldu.

"Biliyorsun," dedim, başarılı müzisyenlerin önünde gitarı kesinlikle yanlış şekilde tuttuğumun tamamen farkındaydım. "Umarım 'Freebird'ü seversin. "

Frederick bir kahkaha attı ve Todd'un gülümsemesi başka birinin gülmesine eşdeğer görünüyordu. Neyse ki Dex o sırada ortaya çıktı ve gitarını ona geri verebildim. Rahatlamış bir şekilde Stacey'e mal masasının arkasında katıldım.

"İstemiyorsan burada kalmak zorunda değilsin."

"Muhtemelen ..." Ana yola doğru bir el salladım. "Gidip yönünü bulsan?"

Gülümsemesi nazikti; muhtemelen tamamen kaybolmuş görünmemek için berbat bir iş çıkarıyordum. "Gerçekten gitmelisin." Elini koluma koydu ve hafifçe sıktı. "Faire'i her zaman gerçek hayattan süreliğine uzaklaşmak için bir yer olarak gördüm. Buna odaklan, tamam mı?"

Nefesim rahatlamış bir iç çekişle ciğerlerime kaçtı. "Haklısın. Gidip tuvaletleri bulacağım. Ve ... bilirsin işte. Fotokopi makinesi falan."

"İyi plan." Bırakmadan önce kolumu bir kez daha sıktı ve omzumu hafifçe itti. "Sana bir ipucu vereyim: Bu Faire'deki tuvaletler turuncuya boyanmış, bu yüzden bulması kolay."

"Oh, Tanrım." Aklıma bir fikir geldi. "Bunlar portatif tuvaletler, değil mi?"

"Evet." Yüzümdeki sıkıntılı ifade karşısında gülümsemesi genişledi. "Faire hayatına hoş geldiniz!"

Harika.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beş

(Uzağa *gidemedim*.

Sahne alanının dışındaki patikaya henüz varmıştım ki neredeyse Daniel ile çarpıştı.

"Oh, güzel. Hâlâ buradasın." Telefonuna baktı, sonra tekrar bana baktı. "Eğer istersen, yemek tezgahlarında yardımına gerçekten ihtiyaçları var. Gönüllülerden bazıları gelmiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç iyi değil."

"Şaka yapmıyorum." Başını iki yana salladı. "Bazı insanlar ... eğer onlara ödeme yapmıyorsanız, bunu isteğe bağlı olarak görüyorlar. Başlatma şimdi. Her neyse." Bana baktı. "Sakıncası olmadığına emin misin? Çok göz alıcı bir iş değil."

Omuz silktim. "Buralarda göz alıcı bir şey var mı? Öngörülebilir gelecekte portatif tuvaletleri kullanacağıma dair iyi bir otoriteye sahibim."

Daniel bir kahkaha attı. "Haksız değilsin."

"Benim için fark etmez, gerçekten. Eğer yiyecek tezgahlarında çalışmak panayıra yardımcı olacaksa, ben senin kızınım."

"Bunu kime söylediğine dikkat et. Gitmene asla izin vermeyeceğiz." Daniel telefonunu tekrar kontrol ederken gülümsedi. Başka biri olsa bu kabalık gibi görünürdü ama Daniel bana listelerini düzenlemek için kullandığı elektronik tablolarını takip etmek için kontrol listeleri olan bir adam gibi geldi. Ana kontrol listesi de muhtemelen telefonundaydı ve her an ona başvurabilirdi. "Birkaç dakikam var. Yerleşebilmeniz için sizinle oraya kadar yürümeme ne dersiniz?"

"Ben yaparım." Biz konuşurken Dex arkamızdan gelmişti ve onun sesiyle irkildim. Ona döndüğümüzde omuz silkti. "İşler yoğunlaşmadan önce hızlıca bir tur atacaktım. Kapı yeni açıldı, değil mi?" Daniel'ın başıyla onaylamasına karşılık o da başını salladı. "İlk gösteriye bir saat var. Yeterli zaman içinde döneceğim."

Daniel Dex'ten bana baktı. "Senin için uygun mu?"

"Elbette." Neden olmayacağını hayal bile edemiyordum.

"Güzel. Uzun yoldan gideceğiz, ben de sana etrafı gezdireceğim." Dex bana döndü. "Hazır mısın?"

"Elbette," dedim yine, aslında hissetmediğim bir kabadayılıkla. "Hadi yapalım şunu."

- - -

Dex havadan sudan konuşacak *biri değildi*.

Patikadan yukarı çıkarken aramızda sessizlik uzanıyordu. Kapılar açık ve gün resmen başlamış olmasına rağmen, kalabalık hâlâ seyrekli. Müşteriler orada burada dolaşıyor, çoğunlukla ellerindeki haritaları inceliyor ve nereye gittiklerine bakmıyorlardı. Dün tek gördüğüm çakıllı yollar ve insan kalabalığıydı. Bugün aynı yermiş gibi bile gelmiyordu. Bugün yolumuzu çevreleyen ince, uzun ağaçları fark ettim, tepeleri yer seviyesine inmeyen bir esintiyle dalgalanıyordu. Burası sanki saf oksijenden yapılmış gibiydi ve aldığım nefesler temiz ve canlandırıcıydı.

Sonunda Dex boğazını temizledi. "Demek avukatsın, ha?" Yüz ifadesi rahatsız ediciydi ama en azından deniyordu.

Mırıldanarak onayladım. "Yaklaşık yirmi dört saat öncesine kadar."

Gülüğü daha çok bir homurtuydu. "Evet, ama temelli mi bıraktın? Stacey ara verdiğini söylemişti. Kafanı boşaltıyormuşsun."

"Emin değilim." Hala gün için hazırlık yapan satıcıların yanından geçtik ve bir deri işçisi aramak için vitrinleri taradım. Satılık bot yoktu, bu yüzden spor ayakkabılarımı örtmek için eteğimi bir santim kadar daha aşağı çektim. "Dün fark ettim ki ailem ne istiyorsa onu yapıyormuşum, musun?"

Sanki bana hep avukat olmam gerektiğini söylediler, ben de buna uydum. Onları mutlu etmek. Ama bilmiyorum-"

"Heyyyy, Matt! N'aber?" Dex hem benim hikâyemi hem de ilerleyişimizi durdurarak küçük bir sahneye giden kısa bir yan yoldan aşağıya doğru salındı. Sahnenin tepesinde kırmızı ve sarı renklerde bir pankart uzanıyordu ve üzerinde "ADIMLARIMIZDA BAHAR" yazıyordu. Pankartın altında, yarı renkli kostümler giymiş dört akrobat sahneye dağılmış, zihnimin düşünmeye bile başlayamayacağı şekillerde geriniyorlardı. Elbette, haftada üç kez yogaya gidiyordum, her şeyden çok zihinsel berraklık için, ama bacağımı başımın arkasına böyle koyabilmemin bir yolu yoktu. Susturulduğum için sinirlenmişim ama onu suçlayabilir miydim? İptal edilen kariyerim hakkında saçmalayarak kendimi sıkıyordum ve bunun yerine bükülebilir akrobatlarla konuşmak varken kimin umurundaydı?

Biz sahneye yaklaşırken ikisi ısınmayı bıraktı ve biri zıpladı. Uzun boylu ve kaslıydı ve bir akrobatın gösteri sırasında ne tür şeyler yapabileceği konusunda uzman olmasam da, atma ve yakalama hareketlerini yapanın o olduğunu hissediyordum. İnsanların omuzlarında durmasına izin veriyordu.

"Dex, nasılsın dostum?" Yumruk tokuşturdular ve ardından tokalaştılar. "Gösteriler nasıl gidiyor?"

"Güzel." Kuvvetle başını salladı. "Şikayet edemem, biliyor musun? Para iyi, kızlar iyi. Hepsi iyi." Vay be. Dex çok açık sözlü biri değildi, değil mi? Ve sıradan kadın düşmanlığının çekici bir yanıyla gelmişti. Gözlerimi devirirken yakalanmamak için gözlerimi yavaşça kırpıştırarak kapattım.

"Hey, Dex." Sahnede esneyen kızlardan biri ayak bileklerini kavradı ve alnı dizlerine değene kadar bacaklarının üzerine eğilerek esnemeyi sürdürdü.

"Hey, Delilah. İyi görünüyorsun." Adamın gözleri değerlendiriciydi ve kız hınzır bir sırıtışla ona baktı. Hmm. Belki de Dex gibi görüldüğünüzde kadın düşmanlığını görmezden gelmek kolaydı. Birbirlerine bakışlarında bir şeyler vardı. Delilah'dan Dex'e baktım ve tekrar geri döndüm. Birlikte olmaları beni hiç şaşırtmazdı.

Erkek akrobata -Matt'a- baktım, arkadaşını korumasını bekliyordum ama fark ettiyse ya da umursadıysa bile söylemedi. yerine bana döndü. "Hey," dedi. "Sen yenisin."

"Öyleyim." Bundan sonra ne bekleyeceğimden emin değildim. Bana asılacak mıydı?

Belki de Ren Faire sanatçıları birbirleriyle bu şekilde iletişim kuruyordu.

Ama Dex beni kurtarmaya geldi. "Bu Lulu," dedi. Kürek kemiklerimin arasından sırtıma dokundu ve nasırlı bir parmak ucu iç çamaşırımın üstündeki çıplak tenime değdi. Eli sıcaktı ve ben fark etmemeye çalıştım. "Stacey'nin bir arkadaşı. Bir süreliğine bizimle seyahat ediyor."

"Louisa," diye düzelttim ve kendi sesimden neredeyse irkiliyordum. Sesim bir oyuncu gibi, bu hayatı yaşayan biri gibi çıkmıyordu. Bir duruşmada karşı tarafın avukatıyla ilk kez karşılaşan bir avukat gibiydim. Elimi uzattım, arkadaşça davranmaya çalıştım ama hayal kırıklığı yaratacak kadar profesyonel çıktım.

"Matt." Elimi sıkarken eğlendiyse de bunu görmezden gelmek kolaydı. Sonra gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı. "Bekle. Telefonu olan sensin, değil mi?"

Karnım regl olmayan Converse'ime kadar düştü. "Ne?"

"Telefon." Onay için benden Dex'e baktı. "Dünkü kadın şovunda, değil mi?" Koluyla bir fırlatma hareketi yaptı. "Seni duydum!"

Dex güldü, şuradaki sahnenin altına saklanma isteğimin arttığından habersizdi. "Bu o! Çok gurur duyuyoruz."

"Harika," diye mırıldandım. Eteklerimdeki hayali tüyleri seğirterek yere baktım. "Artık Telefoncu Kız'ım."

"Çağrılacak daha kötü şeyler de var, inan bana." Matt'in gülümsemesi nazikti. "Dinle, burası küçük bir dünya. Ve kadınlar bunun çok komik olduğunu düşünüyorlar."

Üzerimdeki utanç tabakası sıyrıldı ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümsemenin seğirdiğini bile hissettim. "Biraz komik bir rahatlama sağladığım sürece."

"İşte ruh bu." Dex'e dönmeden önce omzumu dostça sıktı. "Sırada Blue Ridge'e mi gidiyorsunuz?"

Dex başını salladı. "Her zamanki gibi." Sonra ifadesi spekülatif bir hal aldı. "Hey, Siren's Song'un orada olup olmayacağını biliyor musun? Geçen yaz orada değillerdi."

"Evet, çünkü soprano evlendi, hatırladın mı?" "Ah, kahretsin, evlendi mi?" Dex'in yüzü düştü ve Matt güldü.

"Evet. O yüzden o ismi küçük kara defterinden sil." Dex alay etti. "Sanki ben hiç yazıyorum da."

"Asla değışme, dostum." Matt başını sallayarak tekrar güldü. Bu konuğmayı dünyanın en kadın düğmanı tenis maçımığ gibi takip ediyordum. "Asla değışme."

Dex omuz silkti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yapmam için bir neden var mı?"

"Bir tane bile yok." Matt bana el salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lulu. Görüşürüz."

Tekrar ana yola döndüğümüzde nefesimin altında "Louisa," diye düzelttim.

"Sonra görüşürüz, Dex?" Biz Delilah seslendi. Döndüğümde onun mümkün olduğunca müstehcen bir şekilde ikiye ayrıldığını gördüm. Çok barizdi! Yüce Tanrım.

Ama Dex sadece gülümsedi, gözlerinde bir söz vardı. "Görüşürüz, bebeğim." Vay be. Evet.

Bu ikisi kesinlikle sevişiyorlardı.

Yine sessiz kaldık. Ağzımı açarsam ona cinsiyetçi bir domuz olduğu için ders vereceğimi biliyordum ve bu benim haddime miydi? Delilah alınmamıştı; o bir sonraki duraktaki beklentilerinden bahsederken bile ona devam ediyordu. Kendime bunun onların dünyası olduğunu hatırlattım, benim değil. Ben sadece gezintiye çıkmıştım.

Ama Dex hakkında bunu bilmek iyiydi. Güzel yüzünden, gülüşünden etkilenmek kolaydı. Kendinizi böyle bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken bulmak kolaydı. Şimdi onunla on dakika yalnız kaldığıma göre biliyordum ki; o gözlerini ufka, sıradaki kişinin kim olduğuna dikmişken bu boş bir seks olacaktı. Belki bu Delilah için sorun değildi. Ama anlamsız seks hiçbir zaman bana göre olmamıştı. İlişkilerde daha fazlasına ihtiyacım vardı. Mesela, gerçek bir ilişkiye.

Neyse ki yiyecek tezgâhlarına giden yolda daha fazla sapma olmadı. Daha fazla sahnenin önünden geçtik, sanatçılar bir günlük gösteriye hazırlanmak için çeşitli aşamalardaıydı. Müzisyenler enstrümanlarını akort ediyordu ve kılıçla bir şeyler yapan bir adamın yanından geçtik. Çoğu bize doğru merhaba diye seslendi. Dex popüler bir figürdü.

ve herkesi gülümseyerek karşılardı. Daha önce hiç bu kadar rahat birini görmemiştim. Sadece kendi bedeninde değil, hayatında da. Tam da olmak istediği gibi bir insandı ve bu her halinden belli oluyordu. Belki de bundan öğrenilecek bir şeyler vardı. En son ne zaman kim olduğum ve hayatımı nasıl yaşadığımı konusunda bu kadar rahat hissetmişim?

"İşte başlıyoruz." Uzun, kaba yontulmuş ahşap piknik masalarıyla dolu bir açıklığa Dex'in sesi neşeli bir şekilde gerçekçiydi. Masaların etrafında, tabelalarında döneme uygun hindi bacağından daha az uygun pamuk şekere kadar her şeyin reklamını yapan ahırlar ve arabalar bir ağıl oluşturuyordu. Rustik, açık hava yemek alanı gibi görünüyordu ve hava şimdiden kızartılabilecek her şey gibi kokuyordu.

Tezgâhların ve arabaların arkasındaki işçilerin hiçbiri kostümlü değildi; hepsi sol göğsünde küçük bir logo bulunan aynı lacivert tişörtü giyiyordu. Belli ki benden farklı türde bir gönüllüydüler. Çoğu genç görünüyordu; üniversite çağında ya da yirmili yaşların başındaydılar. Her yönden yabancıydım.

Dex birkaç adım önümde yürürken ben de ona ayak uydurmak için peşinden koştum ve tezgâhın arkasındaki insanlardan birine yaklaştım. "Hey, Carmen," dedi kolayca. "Sana biraz yardım getirdim."

"Dex, sen bir ," dedi, her ne kadar onları kurtaran ben olsam da. Muhtemelen beni buraya getirdiği için övgü almıştır. Ellerini şüpheli görünen bir bez parçasına sildi ve bir tanesini bana doğru uzattı. "Carmen," dedi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Louisa." Elini sıkarken yüz ifademi hoş, hatta nötr tutmaya odaklandım. Benden birkaç on yaş büyük görünüyordu, açık havada sigara içerek çok zaman geçirmiş birinin neredeyse deri gibi olan cildine sahipti. Diğer herkesle aynı personel tişörtünü giyiyordu ama yiyecek tezgâhlarında olup biten her şeyi denetliyor gibiydi.

"Aramızda olmana sevindim Louisa. Sana bir personel gömleği alacak vaktim olmadığı için üzgünüm ama şu an giydiğin iyi olacaktır." Sanki fritözde çalışmak için saçma bir kıyafet giymemişim gibi bana elini salladı. "Özgünlük falan katıyor."

"Ben geri dönüyorum." Dex omzunun üzerinden az önce gittiğimiz yolu işaret etti. "İlk gösteri yakında başlıyor."

"Tamam," dedim. "Günün sonunda gelip sizi bulacağım."

"Güzel. İyi eğlenceler, Avukat Bey."

Lakap karşısında gözlerimi kııptım; az önceki saçmalıklarına gerçekten dikkat etmişti. "Teşekkürler." Dex'in uzaklaşmasını bir kayıp duygusuyla izledim. Şu anda hayatımda o kadar az tanıdık yüz vardı ki birini kaybetmek zordu. Bu Dex olsa bile. Ama derin bir nefes aldım ve Carmen'e döndüm. "Beni nerede istiyorsun?"

Başka biri için bu bir ima olurdu ve en azından bir gülümseme beklerdim. Ama Carmen'in işi başından aşkındı; muhtemelen hayatında hiç böyle bir şaka yapmamıştı. Etrafına bakındı ve bakışları nereye değse, gözetimi altındaki insanlar daha meşgul görünmeye çalıştı. Bu bakışı kurumsal dünyada çalıştığım için biliyordum. Carmen saygıyı emrederdi ve daha azını kabul etmezdi. Aferin ona.

"Bu çocuklar birkaç haftadır birlikte çalışıyorlar," dedi sonunda. "Seni yemek hazırlama ya da para çekme gibi çok büyük bir konuda eğitmektense, neden burada siparişleri bir araya getirmeye yardım etmiyorsun?"

İçimden küçük bir çığlık atarak başımı salladım. Dört yılımı üniversitede, ondan sonraki üç yılımı da hukuk fakültesinde geçirmiştım. Ülkenin en büyük hukuk firmalarından birinde kıdemli avukat olarak çalışıyordum ya da çalışmışım. Yetmiş saatlik bir çalışma haftası benim için hafif bir yükü. Ama burada, değişim yaratmak bana emanet edilemeyecek kadar büyük bir görevdi.

"Sanırım üstesinden gelebilirim." Sırıtmamaya çalıştım. Çok fazla. "Çocukken fast food'da çalışmışım." Buna inanamıyordum. Fritöze terfi edecek kadar etkilemek için birine özgeçmişimi veriyordum. Bu kadarı yeter. Masaların arkasına geçtim, orada benden yaklaşık on yaş küçük bir çocuk bana işin özetini anlattı. Plastik servis sepetleri burada, patates kızartması için karton kaplar orada, eldiven giymeyi unutmayın.

Bir çift lateks eldiven takarken kendime bunun iyi olduğunu söyledim. Yardım etmek istediğimi söylemişim ve yaptığım şey de tam olarak buydu. Göz alıcı olmaması kimin umurundaydı ki? Amaç hiçbir zaman bu olmamıştı. Amaç gerçek hayatımdan uzaklaşmaktı, değil mi? Yani bu iyiydi.

- - -

"Sana hindi bacağında **ihtiyacımız** var."

Bu, otuz yedi yıllık hayatımın beni duymaya hazırlamadığı bir cümleydi.

"Ne? Neden?" Konuşurken işime geri döndüm, çünkü duracak zaman yoktu. Altın kemerlerin altında geçirilen hiçbir zaman sizi bir Pazar günü öğle güneşinin altında sarhoşluğun çeşitli aşamalarındaki Rönesans Fuarı müşterilerinin saldırısına hazırlayamaz. Ama ben çok yönlü biriydim; bir yandan şaşkınlığımı ifade ederken bir yandan da taze kızartma sepeti dolusu patates kızartmasını paylaştırabilirdim.

"Bu masada çok fazla insan var ve orada boğuluyoruz."

Burada da boğuluyorduk, ama etrafa hızlı bir bakış bana haklı olduğunu gösterdi; burada büyük bir işçi arı grubuyduk, tek bir petek parçasının etrafında toplanmıştık, yolun karşısındaki ikonik hindi bacaklarının bulunduğu standı ise etrafındaki kalabalıkta görmek neredeyse imkansızdı.

"Tamam." Eldivenlerimi çıkardım ve yeni amirimi yolun karşısına kadar takip ettim. Hemen sipariş alma görevine atandım -tam olarak tek bir şey servis ettiğimiz için çok da zor olmadı- ve parayı önümdeki kasada topladım. Mümkün olan en kısa sürede mümkün olduğunca çok insana hizmet etmenin getirdiği çılgın ritme kapılmam uzun sürmedi.

Sadece birkaç dakika geçmiş gibi geldi ama birden kafamı kaldırdım ve güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. Müşterilerin kalabalığı nihayet bir damlaya dönüşmüştü ve ben de görevden alınmıştım. Dueling Kilts'in performans sahnesine doğru yürürken bir şişe su içtim ve adımlarımı yavaşlatmadan plastik şişeyi bir geri dönüşüm variline attım. Adımlarım daha çok emeklemeye benzediği için zor olmadı. Topallama. Topallama. Ayaklarım beni öldürüyordu. Gövdem beni öldürüyordu. Her şeyim beni öldürüyordu.

Sahneye ulaştığımda son gösteri bitmek üzereydi, ben de yardıma ihtiyacı olabilir diye Stacey'e satış masasının arkasında katıldım. Çünkü yardım etmek benim yaptığım şeydi.

Ama beni başından savdı. "Ben . Uzun bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun."

"O kadar belli, ha?" Ama bir tutam saçımı gözlerimden çekip bir elimi başımın arkasına dokundurdum. Kafamdan daha fazla saç çıkıyordu.

örgümün içinde kalandan daha fazla. Lastiği çıkardım ve saçımı salladım. Ama saçlarım bu şekilde bırakılamayacak kadar uzundu ve gün de çok sıcaktı. Elimden geldiğince parmaklarımla tarayarak saçlarımı gevşek bir örgü haline getirdim ve bir omzumun önünden geçirdim.

Sonra kritik bir hata yaptım: Yere oturmak için eğildim. Kıçım toprağa değer değmez yaptığım hatayı anladım; korse bu şekilde oturmayı garip kılıyordu ve tekrar nasıl ayağa kalkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bu Gelecekteki Louisa'nın - Otuz Dakikalık Gelecekteki Louisa'nın - sorunydu. Hiç umurumda değildi.

Gösteri sona erdiğinde ve Stacey vızıldayarak giden müşterilere mal satarken, Benedick'le birlikte onun arkasındaki toprakta bağdaş kurarak kaldım. Hemen bir yaprak öldürme oyunu tasarladık: Ona bir yaprak verdim, o da öldürdü. Basit bir oyundu ama beynim ancak buna yetiyordu ve o da aldırış etmedi, yani işimize yaradı.

Birkaç dakika sonra oyundan vazgeçildi ve Benedick kucağıma emekledi. Onu başının üstünden, gözlerinin arasındaki o küçük tüylü çukurdan kaşıdım. Uykulu bir zevkle mırıldandı ve tıpkı önceki gece olduğu gibi mırıltısı beni rahatlattı. Bu hafta sonu birden fazla arkadaş edinmiştim ve bu iyi hissettiriyordu. En azından hindi budu satmaktan daha iyi.

"Senden gerçekten hoşlanıyor!" Stacey satışlar arasında bize gülümsedi, başarısız avukatın kedisiyle kucaklaşmasından hiç etkilenmemişti. Belki de böyle şeyler onun başına her zaman geliyordu. O benden çok farklı bir hayat yaşıyordu.

"Oldukça harika biri," dedim yüzüme yorgun bir gülümseme yerleşerek. "Öyle. Hazır mısın?"

"Hmm?" Şaşkınlıkla Stacey'ye baktım. Burada uyuklayan tek kişi Benedick değildi; ben boş düşüncelere dalmışken performans alanı boşalmıştı.

"Hadi gel." Stacey bana bir el uzattı ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Şunları kaldırmama yardım et de buradan gidelim."

"Tamamdır." Sesim hissettiğimden çok daha hevesli çıkıyordu. Tamamen zombileşmekten bir adım uzaktaydım. Ofiste geçirdiğim uzun bir günün yorucu olduğunu düşünürdüm ama hiç bu kadar pis kokarak günü bitirmemişim.

ve tütsülenmiş kümes hayvanları. Ve güçlü bir takım elbise, hem yürümeyi hem de nefes almayı zorlaştırmak için bir gövde / uzun etek kombinasyonu üzerinde hiçbir şeye sahip değildi.

Neye imza atmıştım ki? Ve işimi geri almak için yalvarmak ne kadar zor olabilirdi ki?

OceanofPDF.com

Altı

A Uzun bir iş gününün *sonunda*, bazı insanlar akşamın ilk birasını açmayı hayal eder. Ama ben bir gün önce Daniel'in kamyonetine doğru yorgun argın yürürken tek istediğim bu kıyafeti çıkarmaktı. Daha araziden ayrılmadan korsajın bağcıkları çözülmüştü ve bağcıklar çözülürken rahat bir nefes aldım.

"Günün en güzel kısmı," dedi Stacey, parmakları korsajının önündeki bağcıklarla uğraşıp ipleri gevşetirken. "Bu arada günü sağ salim atlattığın için tebrikler. Artık bizden birisin."

"Harika." İyi niyetle söylediğini biliyordum ama tek görebildiğim hindi budur servis etmekle geçecek yorucu bir gelecekti. Çoğu insan kafasını boşaltmak istediğinde tatile giderdi. Nasıl olmuştu da ben tam tersi bir şey için gitmişim?

Ama itiraf etmeliyim ki işe yarıyordu: Bütün gün başarısız kariyerim hakkında neredeyse hiç düşünmemiştim. Onun yerine tek düşünebildiğim uzun, sıcak bir duş ve uykuydu. Belki biraz yemek. Kızarmış olmayan bir şeyler.

Karavana döndüğümüzde o uzun ve sıcak duşun menüde olmadığını hatırladım. Gruptaki çocukları, biz kamp alanında yaşarken sahip oldukları otel odalarını düşündüm ve kıskanmamak için elimden geleni yaptım. Çünkü beni aralarına almışlardı, hayatlarının bir gezintisine çıkarmışlardı ve bunu eleştirmek kabalığın daniskasıydı.

Ama dostum, şu anda büyük boy bir otel yatağında yıldız avına çıkabilirim.

Karavandaki duşla idare ettim ve temizlenip yoga pantolonumu giydiğimde tavrım belirgin bir şekilde canlandı. Stacey Faire kostümünü değiştirmişti ve o da en benim kadar canı taze yiyecek çekmiş olmalıydı, çünkü karavandaki küçük tezgahta bir salata olması beni şaşırtmıştı.

"Fazla bir şey değil." Stacey bana soyup doğramam için küçük bir avuç havuç uzatırken marulları büyük bir kâseye doldurdu. "Pazar günleri ürünler bozulmadan önce onları bitirmek içindir."

"Sebzelerle yapman gereken şey bu mu?" Bir parça havucu çıkırdattım. "Genelde onları buzdolabının arkasına atıyorum, sonra da sıvı hale geldiklerinde atıyorum."

"Seni duyuyorum." Stacey kıkırdadı - gerçekten de *kıkırdayan* insanlardan biriydi. "Yolda yaşamının bende değiştirdiği tek şey bu." Havuçlarla işim bittikten sonra dilimlemem için bana birkaç domates uzattı. "Daha önce küçük bir yerde yaşıyordum, bu yüzden bu minimalizm olayı çok büyük bir mesele değil. Ama burada buzdolabı alanı çok kısıtlı. . ." Örnek vermek için buzdolabını açtı ve haksız da sayılmazdı. Bir yurt buzdolabından ancak daha büyüktü. Hukuk fakültesinden bazı arkadaşlarımla New York'taki ilk dairelerinde kullandıkları türden bir buzdolabı. "Burada ne istediğinizi gerçekten düşünmelisiniz." En alt raftan birkaç plastik poşet dolusu, çoğu tükenmiş dilimlenmiş şarküteri eti ve iki haşlanmış yumurta aldı ve kalçasıyla kapıyı çarparak kapattı.

Stacey proteini hızlıca dilimleyip salataya eklerken anlayışla başımı salladım. "Muhtemelen Costco'ya çok fazla gitmiyorsun, ha?"

Homurdandı. "Bir tane bile yok. Yarın markete gidip bir haftalık stok ." Salata bittikten sonra üst dolaba uzanıp sağlam plastik tabaklar aldı ve bana uzattı. Büyük kâseyi taşıdı ve ben de onu dışarıda takip ettim; bir önceki geceden hatırladığım masa ve sandalyeler düzenine dönüşmüştü. Daha önce fark etmediğim yanmayan beyaz ışık dizileri tente üzerinde kıvrıla kıvrıla sıralanmıştı. Dönüşüm şaşırtıcıydı; duş almak için içeri girdiğimde bunların hiçbirini yoktu.

Sonra tentenin hemen dışında Daniel ve Todd'u gördüm, sohbet ederken kollarını kavuşturmuşlardı. Ve işte Dex ve Frederick, aralarında büyük kırmızı bir soğutucu taşıyarak geldiler. Demek bu sihir böyle gerçekleşmişti. Biz kadınların içeride yemek yapma fikrine sinirlenmek üzereydim ama erkekler de meşguldü. Bu hayat bir grup çalışmasıydı.

Stacey salata kâsesini masaya koyarken Daniel, "Oh, Tanrı'ya şükür, bir sebze," dedi.

Dex gözlerini devirdi ve az önce koyduğu soğutucudan bir bira kaptı. "Biz bol bol sebze yiyoruz."

"Beş yaşındaki çocuklar gibi yiyoruz," diye karşı çıktı Frederick. "Parmak tavuk ve patates kızartması."

"Protein ve karbonhidrat." Dex karnının düz kısmına sert bir tokat attı, belli ki tişörtünün altındaki kaslardan yankılanıyordu. "İhtiyacım olan tek şey." Gözlerime takıldı ve gülümsemek istemedim. Gülümsemedim. Ama yine de gülümsedim. Lanet olsun. Ve daha da kötüsü, o da gördü. Cevap olarak gülümsemesi gözlerini aydınlattı ve ifadesini hafifletti. Kendime Dex'in bir domuz olduğunu hatırlattım. Bu biraz yardımcı oldu.

Tekrar soğutucunun üzerine eğildi ve elini gevşek buzların üzerinde gezdirdi. "Bira?" Omzunun üzerinden bana baktı. "Ya da su? Soda?"

"Su harika," dedim. "Bugün pek bir şey alamadım."

"Su içmelisin." Şişeyi bana uzatırken eli soğuktu, günün sıcağına karşı bir rahatlama şoku. "Bütün gün böyle dışarıdayken susuz kalmak kolaydır. Bir ofiste çalışmak gibi değil, biliyorsun." Bana bir kaşını kaldırdı ve ben de kendime rağmen güldüm.

"Bunun bir ofiste çalışmaya benzeyen hiçbir yanı yok." Bir şişe suyun çoğunu tek seferde içtim; gerçekten susuz kalmıştım.

"İhtiyacın olan şey bu gibi görünüyor." Bana ikinci bir şişe su uzattı.

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama bunun yerine Stacey'ye döndü. "Hepsi bu kadar mı? Salata mı? İçinde cips ya da başka bir şey olmalı."

"Git bak; ben senin annen deęilim." Stacey bařını salladı, kafasındaki daęınık topuz sallanıyor ve sarı bir yumak halinde ařaęıya dūřme tehdidinde bulunuyordu. "Sana kalsa, her gūn būtūn gūn Faire yemekleri yerdik."

"İyi ki bana bağlı değil o zaman." Dex karavana girdi, botları ince metal merdivenlerde takırdıyordu.

Stacey dudaklarını birbirine bastırarak onun gidiřini izledi ve adam gūvenli bir řekilde gūzden kaybolduęunda gūzlerini devirdi. Sonra gūlūmsemesi geri geldi ve bana dūndū. "Aç mısın?"

"Açlıktan ōlmek." Bu yetersiz bir ifadeydi. Tabaklardan birini aldım ve arkamdan karavanın kapısı çarptı. Dex merdivenlerden tamamen kaçındı ve bir kilt girdabı içinde yere atladı. Faire kıyafetlerini deęiřtirmeyen tek kiři oydu. Ama Dex'in üzerindeki performans kıyafeti kostūm gibi gūrūnmūyordu. Hayır, bu sabah gūne bařlamak için giydięi kıyafetti. Kot pantolon ve tiřört bu adamın üzerinde eęreti durabilirdi. Sonra kendime onu zihinsel olarak giydirmeyi bırakmamı sūyledim, sanki o benim hayalini kurduęum kiřisel Ken bebeęimdi. ūnkū ōyle deęildi.

İskambil masasının etrafındaki akřam yemeęi gūzeldi, gūneřin batmasıyla daha da gūzelleřti, gece etrafımıza ōkerken sıcaęı kırdı. Fazladan bir beden olarak tentenin altındaki her řeyi daha kalabalık hale getirdięim ařikārdı. Ama kimse bundan bahsetmedi ve Daniel bir sandalye almamda ısrar ederken ve ayakta yemek yemesinin sorun olmadıęını sūylerken, ben karavanın kapısındaki cılız metal basamaklara geçtim. Dizlerimin üzerinde kalın plastik bir tabakla oraya tūnemek yeterince iyiydi. Ŭūncū řiře suyu yudumlarken ve grubun dinamiklerini ōzerken, sohbetlerinin ortam mūzięi gibi ūzerime ōkmesine izin verdim.

Dex ve Frederick kardeşti, bu çok açıktı. Frederick biraz daha kısa ve omuzları biraz daha dar olsa da benzer yapıları vardı. İkiisi de koyu renk saçları ve gūzleriyle benzer bir profile sahipti; Frederick'in saçları kısa kesilmiş, Dex'in saçları ise dağınık bir erkek topuzuyla yūzūne Ama onların kardeş olduklarını asıl ele veren řey, birbirleriyle uğraşmaları ve sanki işleri buymuş gibi birbirlerinin sinirlerini bozmalarıydı. Bir noktada Dex, ōnemli bir řey hakkında tartişırlarken Frederick'e iyi huylu bir kafa kilidi taktı ve Todd ve Daniel

eğlenerek göz devirdi. Son ikisi de çok uzun boylu ve zayıftı, kızıl saç tonları vardı -Todd'un ki koyu kumrala yakinken Daniel'ın ki çok daha parlak bir kıızıldı- ama bu ikisiyle benzerlik burada sona eriyordu. Ama dördünün de burun çizgisi ya da çene şekli gibi benzer özellikleri vardı ve bu da bana hepsinin bir şekilde akraba olduğunu söylüyordu.

Stacey ise hepsinin etrafında döndüğü güneşti. En güzel gülümsemelerini Daniel'a saklıyordu ama belli ki o da seyahat eden ailelerinin önemli bir parçasıydı.

Onlar bir *aileydi*. Bir de ben vardım: Yolda bulup getirdikleri bir başıboş. Benim burada ne işim vardı?

Suyumdan uzun, yavaş bir yudum daha aldım ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Gün batımı ufku dolduruyordu ve ben tüm renkleri sayarak artık yarışan kalbimi sakinleştirdim: mor, pembe, turuncu tonları ve koyu mavi. Sonunda bu renkler soldu, çivit mavisine ve nihayet gecenin mavi-siyahına dönüştü. Daniel başımın üzerinden karavanın içine uzanıp bir düğmeye bastı ve peri ışıkları tenteyi aydınlatarak gecenin en karanlık kısmını kovaladı.

"Tamam." Todd ayağa kalktı. "Otobüs kalkıyor. Çok geç olmadan Michele'i aramak istiyorum."

Dex boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı ama ayağa kalktı. "Çok kırbaçlanmışsın dostum, yemin ederim. Her gece onunla konuşmasan yaşayacak."

"Yapardı ama bundan mutlu olmazdı." Kaşlarını çatı. "Bu yıl nedense onun için zor geçiyor."

"Mesafe ona ulaşıyor mu?" Stacey'nin sesi empati doluydu.

Todd yavaşça başını salladı, bakışları orta mesafeye sabitlenmişti. "Onun gibi bir şey." İçinde bulunduğu hayal aleminden sıyrıldı ve tekrar Dex'e odaklandı. "Her neyse, ilişkiler uzlaşmayla ilgilidir. Bunu bir gün büyüdüğünde anlayacaksın."

"Asla!" Dex gökyüzüne doğru öttü, etekli, etli bir Peter Pan.

"Asla ne?" Daha iyi konuşmayı düşünmeden sordum. Bu insanları tanıımıyordum; onlar da beni tanıımıyordu. Ne yapıyordum ben?

hayatlarına mı? Ama eğer bu işi gerçekten yapacaksam, belki de araya girmemde bir sakınca yoktu. "Büyümek mi yoksa bir ilişki yaşamak mı?"

"İkisi de." Aslında bana göz kırptı; insanların gerçek hayatta bunu yaptığını sanmazdım. Yanıt olarak başımı salladım; ne bekliyordum ki? Bu sabah onu ve Delilah'yı görmüştüm; bu gece yatağı birlikte ısıtacaklarına hiç şüphe yoktu. "Hayat güzel, neden berbat edelim ki? Değil mi Freddy?"

Frederick gözlerini devirdi. "Benim adım Freddy değil," dedi Dex'e bunu muhtemelen son yirmi yıldır günde en az beş kez hatırlatan birinin bıkkın ses tonuyla. Todd anahtarlarını şingırdatırken birasını hızlıca yutarak bitirdi. Frederick grubun geneline "Sabah görüşürüz," dedikten sonra gittiler. Daniel da Stacey'nin başına bir öpücük kondurduktan sonra evrak işlerini halletmek üzere içeri dönmüştü.

"Sabah mı?" Tekrar ettim. "Yarın Pazartesi. Faire hafta içi açık değil, değil mi?"

Stacey başını salladı. "Doğru. Yine de yapacak çok şey var. İşler, provalar ve diğer şeyler. Göreceksin." Gülümsemesi genişledi. "Belki sen de yardım edebilirsin?"

"Memnuniyetle," dedim. "Neye ihtiyacın varsa." Elbette bunu son söylediğimde kendimi hindi budu satarken bulmuştum. Duş almama rağmen kızartma yağı ve duman kokusu saçlarımda, tenimde kalmıştı. Belki de bu artık yeni hayatımın bir parçasıydı.

Yeni hayatımın bir diğer parçası da Benedick'ti. Yatağıma girer girmez sürünerek yanıma geldi, küçük bedenini göğsümde gezdirdi ve ikimizi de mırıldanarak uyuttu. Bir elim kürkünde, hayatımın dönüştüğü kaosun içinde mükemmel bir sakinlik noktası olarak uykuya daldım.

- - -

Hukuk bürosuna *geri* döndüğümde, çok fazla hafta sonum yoktu. Genel bir kural olarak, ortak olmak isteyen avukatlar da hafta sonları çalışmazdı. Ama olduğunda da "Pazar korkusu" denen bir fenomenin kurbanı olurdum. Mükemmel bir Pazar günü, yaklaşan kıyamet duygusuyla heba edilirdi çünkü Pazartesi hemen köşeyi dönmüştü. İşler özellikle kötü gittiğinde, Pazar korkusu Cumartesi öğleden sonra başlar ve böylece tüm Pazar gününü mahvederdi.

Hafta sonu. Bu berbat duygu hayatımın o kadar olağan bir parçasıydı ki yıllardır sorgulamamıştım. Boş zamanımın olmaması ve her ay ödediğim öğrenci kredileri gibi bu da avukat olmanın bir parçasıydı.

Ama o Pazartesi sabahı uyandığımda, karavanın çekyatında hafifçe sıkışmış bir halde, yastığımın büyük bir kaplayan sıcak, uyuyan bir kediyle birlikte, ilk fark ettiğim şey kıyametin yokluğuydu. İş artık bir endişe kaynağı değildi; benim onları bıraktığım gibi firma da beni bırakmıştı. Hayattaki en büyük sorumluluğum Rönesans Panayırı'nda hindi budu tezgahını yönetmekti ve bununla tekrar yüzleşmem için daha beş gün vardı. Elbette hayatımın dev bir soru işaretine dönüşmüş olmasından hoşlanmıyordum ama stresin yokluğu dün akşam korsemın bağlarını çözmekle aynı hissi veriyordu. Yıllar sonra ilk kez nefes alabiliyordum.

Güneş parlıyordu, muhteşem bir gündü ve uzun zamandır ilk kez sadece eğlenebiliyordum.

Elbette bu, yapacak hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyordu. Hafta sonları performanslara odaklanırken, hafta içi o yoğun hafta sonlarında yapılamayan her şey içindi. Grup için bu, prova yapmak, yeni şarkılar üzerinde çalışmak ve set listelerini düzenlemek anlamına geliyordu. Stacey ve benim içinse diğer her şey demekti. Çamaşırhaneye ve markete gitmemiz gerekiyordu ve benim listemde de Target'a gitmek vardı. Haftalık çantam bir hafta sonu için hazırlanmıştı. Yazı geçirebilmek için bir çift yoga pantolonundan, birkaç tişörtten ve üç çift iç çamaşırından fazlasına ihtiyacım vardı.

Yeni gardırobumun odak noktası rahatlıktı: bol elbiseler ve esnek pantolonlar. Stacey arabaya attığım bir tayt ve tişört takımına eleştirel bir gözle baktı. "Sanırım bunlar aslında pijama."

Omuz silktim, rahatsız olmadım ve bir süre sonra o da omuz silkti, kendi setini almak için iki kat geri döndü. Ama etikete kaşlarını çattı. "Sanırım bunlar için çok büyüğüm."

Önce onlara, sonra da Stacey'ye baktım. Normalde parlak olan gözlerindeki donuk ifade hiç hoşuma gitmemişti. "Pfft," dedim sonunda. "Daha çok senin için çok küçükler gibi. İşte." Sıradakini bulana kadar rafın arkasını karıştırdım.

ve kendim için seçtiklerimin arkasına attım. "Daniel'ın şikayet ettiğini görmüyorum."

"Doğru," dedi kıkırdayarak. "Muhtemelen dar tarafını tercih ederdi."

"Gördün mü? İşte böyle."

Dijital detoksum iyi gidiyordu, ancak Stacey beni yönlendirmeden önce elektronik bölümündeki telefonlara özlem dolu bir bakış attım. Bunun yerine ciltli bir günlük ve genellikle iş yerindeki malzeme dolabından çaldığım iyi kalemlerden bir paket aldım. Bu yaz özgeçmişimi internetten güncelleyemeyecek ya da iş başvurusu yapamayacaktım ama eski usul yapılacaklar listesi hazırlayabilirdim.

Karavan sadece geceleri orada uyuyan üçümüz için değil, herkes için bir ev üssüydü. Çocuklar sabah saatlerinde buz dolu soğutucuyla otelden çıktılar ve tentenin gölgesinde prova yapmaya hazırdılar. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra müzik, çiçekli perdeleri karıştıran ılık bir esintiyle birlikte karavanın açık pencerelerinden içeri süzölmeye başladı. Sahnedeki mikrofon ve amplifikatörlerin yardımı olmadan müzik daha da sıradan ve çiğ geliyordu. Artık sahip olmadığım telefonda seçebileceğim herhangi bir yayın kanalından daha iyi bir arka plandı. Daniel çoğunlukla ya dizüstü bilgisayarına ya da telefonuna yapışmıştı ve Stacey sürekli bir şeylerle meşgul olarak etrafta dolanıyordu.

Elimden geldiğince yardım ettim, ama çoğunlukla kendimi kediyle takılırken buldum, her zaman ayak altında olduğum bir yerde ayak altında olmamaya çalıştım. Yeni günlüğümü ve kalem paketimi açtım. Boş defterler gözümü korkutuyordu ... tüm o potansiyel, ya kötü bir el yazısı ya da karmakarışık düşüncelerle mahvedersem? İlk sayfaya döndüm ve bir kalemin kapağını açtım. Bu düşünceleri karmakarışık hale getirmenin en iyi yolu bir yapılacaklar listesiydi. Belki küçükten başlayabilirdim. Önümüzdeki bir hafta içinde yapmam gereken her şeyi yazabilirdim.

- *Hindi budu sat.*

Evet. Çok uzun sürmedi. Muhtemelen kapsamımı genişletebilirim.

Her gün yazdım. Bu kadar iş dışı bir ortamda aklımı tekrar işe vermek zordu ama kendimi odaklanmaya zorladım. Yapılacaklar listesine başladım.

-Bu sefer gerçek olanlardan. Fikirler. Yola çıkıp eve döndüğümde başarmak istediğim şeyler. Büyük bir hukuk firmasına yeniden katılmak yoktu: O bitmek bilmeyen eziyetten bıkmıştım. Ya kendi işimi kurarsam? Muhtemelen hayatımı küçültmem gerekecekti. Daha küçük bir yer bulmalıydım. Küçük işletme kredisi alabilir miydim? Daha önce gelecek için hiç boş bir tuvalim olmamıştı ve bu ihtimal korkutucu olsa da aynı zamanda heyecan vericiydi. Çok fazla olasılık vardı.

Günlük tutmadığım zamanlarda e-okuyucumu çıkarıyor, yıllardır ilk kez kitap okuyordum. Stacey'nin de boş zamanlarında okumayı sevdiğini fark ettim ve Benedick aralarından seçim yapabileceği çok sayıda turla kendinden geçiyordu.

Perşembe gecesı grubun yerel bir barda konseri vardı ve Daniel ile Stacey bu fırsatı değerlendirerek kendi başlarına dışarı çıktılar. Sadece kedi ve ben vardık ve akşamın sessizliğinin tadını çıkarıyordum. Ta ki Dex ve Frederick gelip, ben çoktan tayt ve tişört pijamalarımı giymişken, kediyle geçirdiğim heyecanlı okuma gecemi yarıda kesene kadar.

"Güzel kıyafet." Dex bana yukarıdan aşağıya hızlı bir bakış attı.

Kollarımı sütyensiz göğsümün üzerinde kavuşturdum. Kesinlikle misafir için giyinmemiştim ama yine de misafirim buradaydı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesim muhtemelen olması gerekenden biraz daha sert çıkmıştı. Ne de olsa onların hayatında bir misafirdim.

Dex'in kısa ama etkili cevabı "Otelde bira kalmamış," oldu. Frederick karavanın kapısında oyalanırken o doğruca buzdolabına yöneldi.

"Herkes nerede?" Omzunun üzerinden dışarıya baktı, sanki görmeden geçip gittiği biri varmış gibi.

"Stacey ve Daniel'ı mı kastediyorsun? Randevu gecesı," diye kaşlarını oynatarak cevap verdim. "Muhtemelen ben yanlarındayken pek yalnız kalamıyorlar."

Frederick sırtıttı, oyuna katılmaya hazırıldı. "Umarım şansları yaver gider."

Bunu düşündüm. "Muhtemelen kulak tıkacı almalıyım, ha? Bir de şu uyku maskelerinden."

"En azından." Dex doğruldu, elinde üç uzun boyunlu şişe vardı. Birini Frederick'e uzattı ve üçüncüsünü bana ikram etti. Pek bira içen biri değildim ama bunu sosyalleşmek için kabul ettim.

"Gösteri nasıldı?" Kanepenin ucuna doğru kayarak yer açtım ve Dex yemek masasına otururken Frederick de yanıma yerleşti.

"Tamam." Dex birasından bir yudum aldı. "Eğer kalabalık barlardan ve sulandırılmış içkilerden hoşlanıyorsanız."

Bir ağız dolusu biranın etrafında alaycı bir şekilde minnettar bir ses çıkardım. "Kulağa cennet gibi geliyor." Bir kahkaha attı ve onu güldürmekten hoşlandığım için bundan nefret ettim.

"İyiymi." Ama Frederick'in sesi kararsızdı. Bakışları elindeki şişeye kaydı ve etiketi inceledi. "Muhtemelen Daniel'a bizi bir daha orada tutmamasını söylemiştir."

"Buna değmez mi?" Ayaklarımı altıma aldım ve küçük kanepeye kıvrılıp daha rahat ettim. Böyle takılmak güzeldi. Grubun bir parçası olmak. Eski işimde pek fazla arkadaşlığım olmamıştı. Sonra bir şey fark ettim. "Hey, siz genelde üç kişi değil misiniz? Todd'a ne yaptınız?"

"Odaya geri döndü ..." Frederick söze başladı ama Dex onun sözünü kesti.

"Surat asıyor."

"Surat asmak mı?" Tekrarladım. "Gösteride kötü bir gece mi geçirdin?"

Dex birasından bir yudum alarak başını salladı. "Onun kızı."

"Ohhhh." Kendi içkimden bir yudum aldım, dedikodu için ısınıyordum. "Geçen gece kızın bazı şeylerden memnun olmadığını söylüyordu, değil mi?"

"Bu hafif kalır." Frederick elindeki bira şişesinin etiketini karıştırdı. "Evlilikten, çocuklardan, her şeyden bahsediyorlarmış gibi geliyor. Yılın büyük bir bölümünde yoldayken bunu planlamak zor."

Ne demek istediğini anlayabiliyordum. "Evet, bu zor." Biralarımızı yudumlarken bir anlık sessizlik oldu ve ben kafamda bazı düşünceleri evirip çevirdim. "Bu hepiniz için ne anlama geliyor? Grup için?"

"Bilmiyorum," dedi Frederick. "Keman çalabiliyor musun?" "Gitar çalabildiğim kadar iyi."

Frederick güldü ve Dex iç çekmekle hırlamak arasında ses çıkardı. Ona doğru baktım. "İyi misin?"

İç çekişi kuşkuluydu. "Elbette. Kardeşimin hayatımı mahvetmeye çalışması dışında mı yani?"

"Hangisi?" Ben sordum. "Daniel mı Todd mu?" İkisi de olabilirdi: Daniel onları boktan bir mekânda çalmaya zorladığı için ya da Todd grubu bırakmayı düşündüğü için.

"Todd." Bana huysuz bir bakış fırlatırken kelimeyi söyledi. "Daniel kuzenim," diye ekledi Frederick ve ben de başımı salladım.

"Üzgünüm," dedim. "Bu iş bir soy ağacıyla birlikte gelmedi."

Bunun üzerine Dex'in ağzının kenarları kalktı. "Muhtemelen öyle olmalı." başka yöne çektiğim için rahatlamış bir şekilde konuya geri döndüm.

"Sanmıyorum

Todd hayatını mahvetmeye çalışıyor. Daha çok kız arkadaşını mutlu etmeye çalışıyor."

"Elbette." Tekrar iç çekti. "Ama *onun* da mutlu olmasını istemesi gerekmez mi?"

Denklemin bu kısmı nerede?"

Haklı olduğu bir nokta vardı. "İlişkilerin uzlaşmayla ilgili olduğunu söylemişti," dedim onaylayarak. "Sizinle hiç turneye çıktı mı? Hepinizi iş başında gördü mü?"

İkisi de başlarını salladı. "Tatillerde evde bazı yerel konserler veriyoruz," dedi Frederick. "Michele de bunlardan bazılarına katılmıştı."

Dex gözlerini devirdi. "Barlardaki gösteriler o kadar da eğlenceli değil. Bizi bir panayırda çalarken görmesi gerek."

"Belki video falan çekebiliriz." Ama bu sözleri söylerken bile aynı olmayacağını biliyordum. Performansın büyük bir kısmı güneşte, temiz havada olmakla ilgiliydi. Müşterilerle şakalaşmak, gösterinin bir parçası olmak. Bir kayıt bunu yakalayamazdı.

"Belki." Dex de en az benim kadar şüpheli görünüyordu. "Yine de haklısın. Kaç yıldır birlikteler, iki yıl mı?" Onay için Frederick'e baktı. "Onu yoldan çıkarıp her şeyi berbat etmeden önce bir Faire deneyimi yaşamalı, gösteriyi kendi gözleriyle görmeli." Elindeki şişeyi noktalama işareti olarak masaya vurdu. "Odaya geri dönmemiz gerek."

Tabii sana sokulmamızı istemiyorsan." Sadece şaka olabilecek bir şekilde kaşını kaldırdı ve ben de karşılık olarak güldüm.

"mı geçiyorsun? Bu kanepede bana ve kediye ancak yetiyor."

"Aynen öyle." Frederick ayağa kalktı. "Alınma Louisa ama benim tipim değilsin."

"Kızıl saçlılardan hoşlanmıyor musun?" Kendime kızıl demek biraz abartı olurdu ama ailemdeki sarışınların yanında benim saçlarım neredeyse alev alevdi.

Dex, "Kızlardan hoşlanmıyorum," diye eklerken, Frederick hoş bir omuz silkti. "Öte yandan ben, çok fazla ..."

"İyi geceler çocuklar!" Dex'in bana vereceği imayı keserek yüksek sesle söyledim. Frederick homurdandı ve Dex gözlerime kurnazca bir sırıtışla karşılık verdi. Ama zorlamadı, belli ki bu bir şakaydı. Kapıdan çıkarken son bir el sallayışla gittiler, yan kapı arkalarından gürültüyle kapandı. Görünüşe göre buralarda işler böyle yürüyordu. Karavan herkesin mihenk taşıydı, günün sonunda uyku vakti geldiğinde insanlar yataklarına -ya da başkasının yatağına, yargılamıyordum- gidiyordu.

- - -

Cuma sabahı göğsümde gün geçtikçe daha da kötüleşen düşük seviyeli bir panikle uyandım. Kaynağını bulmaya çalıştım - grubun geleceği hakkında mı endişeleniyordum? Dün gece Dex ve Frederick ile yaptığım konuşma endişe vericiydi ve o sabah Todd'u gördüğümde bu endişe daha da arttı. Normalde rahat bir adam olan Todd, her zamankinden daha sessizdi ve üzerinde çalıştıkları şarkıların hiçbirini hakkında fikir beyan etmiyordu.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. O gecenin ilerleyen saatlerinde, yatak odalarının şüpheli mahremiyetinde, Daniel ve Stacey'nin alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordum.

"Ama ya giderse?" Stacey fısıldamaya çalışıyordu ama aciliyet, sesini çaresiz bir ciyaklamaya dönüştürdü. "Keman biraz önemli, biliyorsun."

"Her şey yoluna girecek." Daniel her zamanki gibi sakin bir sestir, duymamam gereken bu kadar alçak perdeden bile. "Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Merak etme."

"Ama ..." Stacey'nin sesi daha da kısıldı, ne dediğini anlayamadığım bir mırıltıya dönüştü ve kendi kendime bunun beni ilgilendirmediğini söyledim. Onların özel konuşmalarını . Benedick'e uzandım -her zamanki gibi yastığımı tutarak- kulaklarının arkasını okşadım ve mırıltısı arttı. Ne yazık ki benim de kalp atışlarım hızlandı. Bu gece uyumak zor olacaktı.

İşte o zaman aklıma geldi. Yarın Faire günüydü. Ve ben gitmek istemiyordum. O kıyafeti giyip -çamaşırdan yeni çıkmış, korsesi elde yıkanmış ve tertemiz- on saat daha ayakta hindi budu satıp günü tütsülenmiş et gibi kokarak bitirmek istemiyordum.

Tanrım, yine Pazar günü korkusu vardı. Artık sadece Cuma günüydüler.

Artık paniğin kaynağını tespit ettiğime göre uykuya dalabilirdim. Yarınki işten korkmanın tanıdık hissi neredeyse rahatlatıcıydı: normale hiç benzemeyen bir hayatta normallik hissi.

Yedi

(Ertesi sabah **uyandıgımda** kaderime boyun eğmiş bir hindi bacağı saplayıcısı olarak **uyandım**. Stacey bana yardım ederken kendime, bu konuda sakın olacağımı söyledim.

kostümümü bağladım ve kemerimi taktım. İkimiz de kahvemizi yudumluyorduk, sadece iki on yedinci yüzyıl kızı güne hazırlanıyordu.

"Sen buradayken her şey çok daha kolay." Stacey, kurmayı yeni bitirdiğimiz mal masasının diğer ucundan bana sırttı. Yemek tezgâhlarına doğru yola çıkma vaktim gelmişti ki, Daniel yüzü asık bir şekilde çıkageldi. Stacey'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve kaşları havaya kalktı; sahnenin kenarında uzanan Dex bile kuzeninin yaklaşmasıyla daha dik oturdu.

"Pekâlâ, bugün programda ufak bir değişiklik var." Daniel telefonunda her zaman mevcut olan madde madde listeyi kaydırды. "Genelde saat 15.00'teki gösteriden sonra işimizin bittiğini biliyorum ama bar şarkısı için bize önden ihtiyaçları olacak."

"Ne?" Dex alay ederken Todd'un gözleri büyüdü.

" 'Biz' mi? Seni İskoç eteği giyerken görmüyorum, Danny Boy."

Daniel gözlerini güç topluyormuş gibi görünen uzun, yavaş bir kırpışla kapattı. "Ben eski bir halk şarkısı değilim, o yüzden bana Daniel diyebilirsiniz. Ve evet, biliyorum bu biraz abartılı oldu."

"Çok yakın kesiyor." Frederick sahnenin kenarında Dex'in yanına oturdu, elindeki davul da onun yanındaydı. "Üç kırk beşte bitiriyoruz, belki üç elli, bahşış sepeti için bize on dakika ver, saat dört. Bar şarkısı ne zaman başlıyor?"

"Dört."

Sessizlik. Üç müzisyen Daniel'a baktı ve o da Daniel'a baktı. "Yani. Uh." Todd ensesini kaşıdı. "Biz bir dört-yoksa nasıl ışınlanacağını mı buldun?" Dex ofladı. "Ne halt etmeye bize program yaptın-"

"Bu benim suçum değil," diye itiraz etti Daniel. "Spring in Our Step'in yerini doldurmamız için *bizi* -sizi- askere aldılar."

"Bekle, ne?" Dex'in bakışları keskinleşti. "Onlara ne oldu?" "Delilah sana söylemedi mi?" Daniel kaşlarını kaldırdı ve ben de Hemen anlamlandırdım. Görünüşe göre Dex ve akrobatın takılması konusunda haklıymışım. Yargıladığımdan değil.

Frederick araya girdi. "Bu hafta bazı yeni şeyler deniyorlardı ve Josh yanlış yere indi. Çarşamba günü müydü o?" Onaylamak için Daniel'a baktı. "Son duyduğumda röntgen çektmek için onu acil servise götürmüşlerdi."

"Görünüşe göre pek iyi gitmemiş." Todd sempatik bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Olmadı," dedi Daniel. "Bileği burkuldu. En azından kırılmamış ama bir süre sahalardan uzak kalacak. Matt bu sabah bana hâlâ yeniden düzenlemeye çalıştıklarını ama bir güne daha ihtiyaçları olduğunu söyledi."

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Frederick Dex'e döndü. "Çarşamba gecesi seni Delilah ile gördüm. Bir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Tek kelime bile etmedi." Bakışları içe dönerken Dex'in kaşları birbirine yaklaştı.

"İkiniz pek yastık muhabbeti yapmıyorsunuz, ha?" Todd omzuyla onu dürttü ve Frederick homurdandı.

"Konuşmalarından dolayı ondan hoşlanmıyor." İki kardeş kıkırdadı ama Dex'in yüzüne bir gölge düştüğünü fark ettim. Sadece bir saniyeliğine oradaydı.

"Beni tanıyorsun," dedi neşeli bir sesle, ama içi biraz boştu. "Konuşmak için orada değilim." Ama yüzündeki gülümseme hızla kayboldu. Yanağının içinde bir kasın zıplamasını izlerken, onun için üzüldüğümü fark ettim. Belki de Delilah'yı, Delilah'nın onu sevdiğinden biraz daha fazla seviyordu.

"Her neyse." Daniel konuşmayı tekrar konuya getirdi. "Yarına kadar iyi olurlar ama bugün az adamımız var ve bizim sahaya çıkmamıza ihtiyaçları var."

içeri."

Frederick kaşlarını çatı. "Bahşış sepeti olayını atlasak nasıl olur? Belki biz doğrudan bar şarkısına geçerken Stacey bunu yapabilir." Stacey başını sallayınca bu son cümle bir soru olarak kaldı.

"Zaten satış masasını ben yönetiyorum," dedi. "Bunu bırakamam. Bırakabilirim. Bilmiyorum. Tişört falan alırken bahşış için insanları silkeleyebilir miyim?"

"Evet, bu işe yaramayacak." Todd uzun bir iç çekti. "Gösteriden ve bahşış sepetinden sonra eşyalarımızı toplarız sanırım. Ya da belki şovumuzu birkaç dakika kısaltabiliriz, böylece ben de-"

". " Sanki çok uzaklardan gelen kendi sesimi duydum. Neden benim sesim de katılıyordu? Bir Rönesans Fuarı gösterisinde sıfır dakika çalışmıştım. Ne için gönüllü olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama hepsi bana döndü, sanki konuşmaya katkıda bulunacak bir şeyim varmış gibi. "Ne yapacaksın?" Frederick sordu.

"Freebirdü gerçekten tanımıyoruz," diye ekledi Todd, ağzında dans eden bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirdim, kendi dudaklarıma bir gülümseme geldi. Bu iyiydi; zaten grupla şakalaşıyordum. "Bahşış sepetini kastetmiştim. Orası konserden sonra dolaştığın yer, değil mi? Seyirciler çıkarken önlerini kesiyorsun? Bahşış için onları geyikliyorsun?" Burada gördüğüm ve üstesinden gelebileceğime inandığım tek şey buydu. "Bunu yapabilirim."

"Emin misin?" Frederick sordu. "Herkes rahat değil, bilirsin, insanların yanına gidip para istemek."

Şimdi alay etme sırası bendeydi. "Lütfen. On yılı aşkın süredir avukatlık yapıyorum. Yapabileceğim bir şey varsa, o da gevezelik etmektir."

Dex homurdandı ama adamların hepsi başlarını sallayarak onay için Daniel'a döndüler. Ne de olsa patron oydu, bu kedileri güden oydu. Kararsız görünüyordu. "Sanırım bu işe yarar ..." Belli ki can simidi olan telefonuna baktı. "Carmen çok kızacak. Geri dönmeni dört gözle bekliyordu-"

"Nerede çalışıyordu?" Frederick Daniel'dan bana baktı.

Dex "Yemek tezgahları," dedi ve sonra bana baktı. "Değil mi? Seni bıraktığım yer orasıydı ama belki de seni başka bir yere bırakmıştır?"

"Hindi bacaklarını buraya getir!" Alaycı bir onaylamayla seslendim.

Bu anonsu bir bağırış dalgası takip etti.

"Onu oraya mı koydun?" Frederick öfkeli görünüyordu.

"Onu bıraktırmaya mı çalışıyordun?" Todd bana döndü. "Cidden, hafta boyunca nasıl kaçmadın?"

"Arabam yoktu," diye karşılık verdim ve o da başını sempatiyle salladı.

"Sana bir tane verirdim." Gözleri mizahla parlıyordu ama kendisinin de kaçmayı düşündüğünü bildiğim için şaka olabileceği kadar hafif kalmadı.

"O bizim kızımız!" Dex itiraz ederek konuya geri döndü. Kimseye ait olmadığını belirtmek istesem de, grubun bir parçası olarak görülmek dar bedenimin içinde sıcak bir parıltı hissetmeme neden oldu.

"Hadi, bırak burada kalsın," diye devam etti Dex. "En azından bugünlük. Biz yemek servisinden çok daha eğlenceliyiz."

Stacey başını sallayarak, "Hemen hemen her şey yemek servisinden daha eğlencelidir," dedi ve haksız olmadığını söylemek zorundaydım.

"Emin misin?" Stacey'den Daniel'a, sonra tekrar Kilt'lere baktım. "Eğer bana gerçekten ihtiyaçları varsa, muhtemelen ..." Ama itirazım yarım kalpliydi. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, özellikle de başka bir yerde çalışmak için gönüllü olmuşsam. Ama hindi bacağı görevinden kurtulma umudu göğsümde kabarıyordu.

"Hayır." Daniel'ın başparmakları telefonunda uçuşmaya başlamıştı bile. "Sana daha çok ihtiyacımız var. Her şey yolunda," dedi, artık orta çağ fast food'unda çalışamayacağımı belirten bir mesaj göndermişti bile. "Ve Dex haklı, sen bizimsin." Telefonunu kapatıp arka cebine koyarken gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Hissettiğim rahatlama elle tutulur cinstendi. Fairei seviyordum ve artık alışmaya başladığım için kostüm o kadar da kötü değildi. Tembel biri degildim.

faydalı olmak ve üzerime düşeni yapmak. Ama hindi bacağı içermeyen bir yerde faydalı olma şansını yakalamaktan zevk almadıysam ne olayım.

- - -

İlk gösteriden *önce* sahnenin girişindeki patikada Stacey'e katıldım, ikimiz de renkli kostümlerimiz ve yüksek sesimizle karnaval çığırtkanları gibi davranarak yoldan içeride olacakları *kaçırmak istemediklerini* söyledik. Çılgınca geçen birkaç dakika oldu ama gösteri başladıktan sonra nefes alma sırası bize geldi. Arka tarafta durmuş, içeri sokmayı başardığımız grubu incelerken Stacey omzuyla bana çarptı.

"Bunu tek başıma yapmaktan çok daha iyi." Kollarını benimkilerden birine doladı ve beni şefkatle sıktı. "Burada bizimle olduğun için çok mutluyum. Bundan bahsetmiş miydin?"

"Sadece birkaç yüz kez." Bir elimi onunkinin üzerine koydum ve cevap olarak sıktım.

"Ve muhtemelen birkaç yüz tane daha söyleyeceğim. Bu kadar testosteronla seyahat etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Bu cehennem olmalı. En azından sen ve Daniel karavanda biraz mahremiyete sahipsiniz, değil mi?"

"Oh, evet. Ve daha iyi olmak üzere: bir sonraki durakta kapatıyoruz, yani Bir otel odası turalım. Bir sürü köpük banyosu yapmak üzereyim." Mutlu bir iç çekişle gözlerini kapattı ve ben kıskanmadım. Kıskanmadım. Ben kıskanmadım.

Gözlerini kırıştırarak tekrar açtı ve şimdiki zamana döndü. "Her neyse. Karavanı çocuklardan biriyle paylaşmanın sorun olmayacağını düşünüyor musun?"

Omuz silktilim. "Elbette." Ama aklım Dex ve Frederick'in uğradığı geçen geceye gitti. "Çekyatta biriyle yatmak zorunda mıyım?"

Stacey kıkırdadı. "Sanırım bundan kaçınabiliriz. Faire bize bir sonraki durakta indirimli iki oda sağlıyor. İkisi bir odada, biri de karavanda kalacak. Dex genellikle kendine bir oda almak için savaşıır. Sanırım bağlantıları için daha iyi. O yüzden hayal kırıklığına uğrayacak." Gözlerini devirdi ve

Eğleniyordu ama neşesinde bir gariplik vardı. Bir şeyler zorlanmış gibiydi. Orada bir hikaye vardı ama ne olduğundan emin değildim.

"Dex'le başa çıkabilirim," dedim, bunun çok fazla ima gibi görünmemesini umarak. Yukarı ağaçlara, aşağı ayaklarıma baktım, umutsuzca konuyu değiştirmek için etrafıma bakınıyordum. Ayaklarım mükemmel bir çözümdü. "Gerçekten bot almalıyım. Bir sonraki durak mı demiştin?"

Stacey başıyla onayladı. "Eğer gerçekten iyi olanları istiyorsan. Ama şu tarafta bir deri işçisi var..." Sol tarafımızı, henüz keşfetmediğim bir yönü işaret etti. "Onda işe yarar bir şeyler olabilir. Zaten bir kemer kesesi almak istiyordun, değil mi? İstersen alışverişe gitmek için vaktin var."

"Emin misin?" Tekrar sahneye baktım. Dex'in neşeli sesi amplifikatörlerden yankılanıyordu, bir önceki hafta sonundan hatırladığım aynı şarkı öncesi konuşması.

"Eminim. Gün sonuna kadar sana ihtiyacımız yok, yani aslında bir gün izin aldın." Gülümsemesi yaramazcaydı, en iyi arkadaşınızın sizi okulu asmaya ikna etmesi gibi.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. "Haklısın," dedim. "Banka hesabım henüz yeterince acı çekmedi." Bu sabah giyinirken kimliğimi ve kredi kartımı göğüs dekoltemin içine tıktırmıştım. Yukarı kaldırdığım göğüslerimden harika bir cüzdan çıkmıştı. Ama pek de hijyenik sayılmazdı. Kemer kesesi gibi daha iyi bir çözüme ihtiyacım vardı.

"İşte ruh bu!" El sallayarak vedalaşıp *patikadan* (*patika* değil, Stacey daha önce beni düzeltmişti; buradaki terminoloji patikaydı) aşağı doğru *yola* koyulurken kahkahası beni takip etti. Peşinde olduğum şeyin işe yaramaz bir hatıra olmadığını kendime hatırlattım. Bu benim yeni iş gardırobumun bir parçasıydı. Eğer bunu , yarım yamalak yapamazdım. Ve bu eteklerin altına Converse giymek kesinlikle yarım yamalak yapmaktı.

Deri işçisinin botları yoktu ama ayağımın üstünden bağlanan terlikleri vardı. Ayaklarımin üzerinde ne kadar zaman geçirdiğim düşünülduğünde ne kadar dayanacaklarından emin değildim ama daha sağlam bir şey alana kadar iyi bir geçici çözümdü. Öte yandan kemer keseleri mükemmeldi ve çok geçmeden eteklerime uygun koyu yeşil deri bir çantam oldu.

yeni, geniş kahverengi kemerimi belime doladım ve korsemın üzerinden geçirdim. Sonra minnetle kimliğimi ve kredi kartımı kesenin içine koydum ve bum. Göğüs cüzdanı artık yok.

"Affedersiniz, hanımefendi?"

Birinin bana hitap ettiğini fark etmem bir anımı aldı ve eteklerimin savrulmasıyla döndüm. Karşımda üç kadın duruyordu; güneş elbiseleri kısa, saçları uzundu. İçlerinden birinin elinde ön tarafta dağıtılan haritalardan biri vardı, diğer ikisi ise plastik bardaklardan bira yudumluyordu. Geçen hafta sonu o ben olmuştum. Her şey nasıl da değişmişti.

"Merhaba. Evet . . ." Elinde harita olan güneş gözlüklerini başının üstüne itti ve gözlerini kısarak bana baktı. "Sanırım biraz kaybolduk. Mızrak dövüşü nerede?"

Vay canına. Ne güzel bir soru. Ağzımı açtım, tekrar kapattım. Buna hazırlıklı değildim. Karaktere bürünmem mi gerekiyordu? Bir karakterim var mıydı?

"Pardon?" Sözcük ağzımdan aksanlı bir şekilde döküldü, tüm temellerimi kapsıyordu. "Mızrak dövüşü mü?" Belki limonata standının diğer tarafındadır diye etrafıma bakındım. Ama değildi.

İçki içen kızlardan biri Harita Kız'ın omzuna çarptı. "O burada çalışmıyor, Marianne. Sanırım o da bizim gibi burada."

"Şey, tam olarak bizim gibi değil." Diğer kız içkisine doğru kıkırdadı. "Çaba sarf etti. Sana kıyafet almamız gerektiğini söylemiştim!"

Harita Kız başını salladı. "Çok pahalı."

Sertçe başımı salladım. "Haksız değilsin." Aksan kullanmamaya ya da karakter taklidi yapmamaya karar vermiştim. Hepsi arada çok fazlaydı. "Her neyse, mızrak dövüşü ..." Omzunun üzerinden haritaya baktım. "Arkada, şu büyük alanda..." Tırnağımla haritaya vurdum. "Ve biz de yiyecek tezgâhlarının bu tarafındayız ..." Yiyecek tezgâhlarını bir daha hiç görmezsem çok erken olacaktı. Alanın sol tarafından aşağı doğru kıvrılan bir şeridi takip ederek bir çizgi çizdim. "Yani ... bu taraftan sola doğru ilerlemek isteyeceksin." Kafamı kaldırdım ve bir de ne göreyim, tam düşündüğüm yöne giden bir şerit vardı. Hadi bakalım.

"Teşekkürler!" Arkadaşları ilerlerken Harita Kız haritasını katladı. "Başka tavsiyeleriniz var mı? Görmemiz gereken yerler?"

Bu kolay bir cevaptı. "Dueling Kilts'e mutlaka göz atın; son gösterileri saat 15.00'te. İrlanda halk şarkıları, kilt giymiş adamlar... daha ne olsun?" Baş parmağıyla onaylamasına güldüm ve yollarımızı ayırdık; o arkadaşlarına yetişecekti, ben de söz konusu kiltli adamlara geri dönecektim. Sonunda. Hâlâ keşfedecek zamanım vardı.

Müzik parçacıklarını ve alkış seslerini takip ettim, devam etmeden önce gösterilerin sonlarını yakalamak için birkaç seyircinin gizlendim. Artık ayık olduğum ve dikkatimi verdiğim için eğlence çeşitliliği sonsuzdu. büyülemek için interaktif şarkılar ve sihirbazlık numaraları içeren gösteriler ve yetişkinlerin dikkatini çekmek için ateş yeme ve kırbaçlama içeren gösteriler.

Ve müzik. Çok fazla müzik. Burada çalanlar sadece Dueling Kilts değildi ve çoğu bir temanın varyasyonları gibi görünse de (tema çoğunlukla akustik ve beyaz Avrupa), bu varyasyonlar çarpıcıydı. Tamamen kadınlardan oluşan bir grup, enstrümanları, sesleri ve yaylıları sihirli bir şekilde birleştirerek yükselen armonilerle şarkı söylüyordu. Bir başka grup ise dövme erkeklerden oluşuyordu, saçları özenle örülmüş ya da tamamen tıraş edilmiş, Kelt-Viking görünümündeydiler. Müzikleri çok sert davullardı -Frederick bu kadar sert çalsa muhtemelen felç geçirirdi- ve yoğunluğuyla korkutucu olan gaydalar vardı. Aile dostu bir müzik değildi. Bu yağmalanacak bir müzikti.

Bir açıklıkta hareketlilik vardı ve ben de ne olduğunu görmek için yaklaştım. Üç küçük açık çadır, yolun ortasında kaba bir daire şeklinde kurulmuştu. Her çadırın içinde, karşılıklı iki kişinin oturduğu küçük bir masa vardı. Müşteriler çadırların dışında dolanıyor, sabırsızlıkla telefonlarından saati kontrol ediyorlardı. Ben yaklaşıırken, iki kadın masadan kalkıp çadırlardan birinden çıktı; modern sokak kıyafetleri içindeki müşteri, benden pek de farklı giyinmemiş olan kadın -tipik Rönesans Panayırı kıyafetleri- başka bir müşteriyi selamladı. Artık çadırların önündeki büyük sarı sandviç tahtası tarzı tabelayı okuyabilecek kadar yaklaştım: **TAROT-PALMIYE-RÜNLERİ.**

Falcılar o zaman. Bu mantıklıydı; bir Rönesans Panayırı bu tür fanteziler için mükemmel bir yer olurdu.

Benim için hepsi saçmalıktı. Woo-woo mistik şeyler asla bana göre değildi. Burcumu bile kontrol etmezdim. İnsanlar kendi şanslarını kendileri yaratır ve kendi hayatlarından kendileri sorumluydu. Hiçbir kart destesi bana geleceğimin ne olacağını söyleyemezdi. Ve birinin elime bakarak anlayacağı tek şey, umutsuzca maniküre ihtiyacım olduğuydu.

Artık kafam müzik, renkler ve huzzah'larla doluydu, bu yüzden bana ayrılan sahneye geri döndüm. Oraya vardığımda Stacey beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu ama bunun sadece onun yüzünden kaynaklandığına dair bir his vardı içimde. "Dışarısı nasıl?"

"Güzel." Bir şişe su aldım ve boş bir banka oturdum. Böyle bir kıyafetin içinde oturmak farklıydı. Korsedeki kemerler omurgamı dik tutuyordu, bu yüzden kambur durmam söz konusu bile olamazdı.

Müşteriler akın akın gelmeye başladığına göre saat tahmin ettiğimden daha geç olmalıydı. Seyirciler arasındaki yerimi terk ettim. "Onları içeri çekmenin zamanı geldi, ha?"

"Günün son gösterisi," diye onayladı. "Bugün çok hızlı geçti." Bu hafif bir ifade oldu.

Stacey ile birlikte sokaklarda dolaşarak, hiç tanımadığım insanlara yaklaşıp ve onlara kilt giymiş güzel erkekler vaat ederek, *bu taraftan efendim!* Bazı müşteriler güldü. Bazıları ise sanki onlara devremülk teklif ediyormuşuz gibi bizden kaçıyor, etrafımızda gereksiz büyüklükte bir daire çizerek yürüyorlardı.

Bir grup kadın oldukları yerde durdu. "Kilt mi? Kilt mi dediniz?" Bana o günkü içici kızları hatırlattılar: Hafif pamuklu elbiseler giymiş ve güneş yanığı başlangıcı olan bir üçlü.

"Gerçekten de öyle!" Gülümsemem genişti ve aksanım titrekti ama Stacey'nin en iyi taklidini yapıyordum, ki bunun doğru yol olduğunu düşündüm. "İskoç eteği seksi, bacaklar daha seksi, müzik tartışılır. Ama bize katılmalısınız!"

İkisi heyecanlı görünüyordu ama üçüncüsü dudağını çiğniyordu. "Ama biz çamur gösterisine gidiyorduk ..."

Başımı sertçe salladım. "Bizimkiler çok daha yakışıklı, güven bana."

Bu onu ikna etti ve sahnemize doğru dönerlerken Stacey ile göz göze geldik. Gülüyordu ve her şeyi duyduğunu biliyordum. Kahkahası göğsümün yeniden parıldamasına neden oldu, tıpkı Dex'in onların olduğumu söylediği zamanki gibi. Aitmişim gibi.

Gösteri başladıktan sonra Stacey'le birlikte seyircilerin arkasından geçerek malların bulunduğu masaya gittik. Eğilip masanın altından küçük bir hasır sepet çıkardı ve boş görünmesin diye kasadan birkaç dolar atarak bana uzattı. "Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Şimdi o insanları giderken sana para vermeleri için ikna edeceksin." Bakışları, Dex'in bir kadehi havaya kaldırarak seyircileri de onunla birlikte içmeye teşvik ettiği sahneye gitti. "İyi haber şu ki, seyircilerin çoğu şu anda oldukça iyi yağlanmış durumda."

"Sorun değil." Sepetin sapını dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım ve yanıma yasladım. "Tıpkı iş yerinde yaptığımız yardım galaları gibi olacak." O galaları düşündüğümde içimden bir kahkaha hıçkırığı kaçtı. Orada bir aylık kira bedeli kadar kristal desenli elbiseler giyer, saçlarımı kuaförde bir öğleden sonrayı alacak şekilde özenle yaptırırdım. Şimdi eteklerimin kenarları tozluysa ve saç örgümden ne kadar saç kaçtığını düşünmek istemiyordum. Yani belki de tam olarak bir hayır galası gibi değildi.

Saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdım ve çocuklar "Whiskey in the Jar" şarkısına geçerken ağırlığımı ayaktan ayağa kaydurdum. Artık hareketsiz duruyordum, ağaç tepelerinden gelen esinti yüzüme dokunuyor, saçlarımın dağınık tellerini okşuyordu ve bu şarkıyı ilk kez dinlediğimde hissettiğim o huzur duygusu geldi. Bunu yapan şarkının kendisi değildi, ama öyle de olabilirdi. Şarkının ıkkelliği, adamların çaldıkları basit enstrümanların seslerinin etrafında ve içinde uyum içinde dolaşması, hiçbirimizin yaşamadığı bir yüzyılı çağrıştırmasıydı. Bir kaçış gibiydi. Sadece dinleyenler için değil, onlara bu kaçışı sağlayan bizler için de.

Çok geçmeden gösteri sona erdi. "Şimdi şarkı söylemekten ve koştuktan nefret ediyoruz," dedi Frederick gülümseyerek. Sahne dışında utangaç ve ağabeylerine bağımlı biriydi. Ama sahnede kişiliği tamamen farklıydı: sevimli, iyi çocuk. "Ama görünüşe göre pub şarkısı için ön tarafta bize ihtiyaç var."

"Eğer kardiyo yapmak istiyorsanız," diye ekledi Todd, "gün sonu şenliklerini başlatmak için ön sahneye doğru küçük bir eğlence koşusu yaparken bize katılmaktan çekinmeyin."

"Ama bunu yapmadan önce ..." Dex anlatıyı kaldığı yerden devam ettirdi. Yıllardır hem gerçek hem de mecazi anlamda birbirleriyle oynadıklarını gösteren akıcı bir paternle çalıştılar. "Eğer gördükleriniz hoşunuza gittiyse ve Dueling Kilts'in İçki Fonu'na katkıda bulunmak istiyorsanız ..."

"Mesele sadece içki içmek değil, Dex," diye araya girdi Todd.

"Evet," diye ekledi Frederick. "Biz de ara sıra yemek yemeyi severiz." Todd başını sallayarak onayladı.

Dex sıkıntıyla dilini şaklattı. "Peki. Yapmayı sevdiğimiz şeyi yapmaya devam etmemize yardım etmek istiyorsanız, sevgili Lulu hemen orada olacak ve ayakta kalmamıza yardımcı olacak her türlü mali katkıyı kabul edecek. Asla zorunlu değil, her zaman takdir edilir.

"Güzel seyircilere merhaba de, Lulu!" Dex kolunu uzatarak seyircileri işaret etti. Bana doğru. Seyirciler bana bakmak için koltuklarında döndüler ve ben de bu ilgi karşısında içten içe ürperdim. Gösterinin bir parçası olmaya hazır değildim.

Ama bu çok kötüydü. Ben buradaydım. Öne çıkma zamanı. "Güzel izleyicilere merhaba!" Eteklerimi abartılı bir reveransla savururken sesim öğleden sonra güneşi kadar berraktı. Dex'in maddi katkıyla ilgili sözlerini vurgulamak için sepeti başımın üzerinde tutarken, seyircileri oluşturan kafalar denizinde onun gözleriyle karşılaştım. Gerçekten de hoş bir gülümsemesi vardı ve şimdi onu bana yönelttiği için biraz nefesim kesilmişti. Ya da belki de korse yüzündendi.

"İşte kızımız." Sesi daha alçak perdeden geliyordu ama kulaklıklılı mikrofonu sayesinde durduğum yere kadar ulaşıyordu. Hem değerlendiren hem de cesaretlendiren gözler ve ses? *Vay be*. Kalabalık bir grubun içindeydik.

Kolayca elli kişi olabilirdi ama sadece ikiniz varmışsınız gibi hissettiren bir tarzı vardı. O karanlık gözler hipnotize ediciydi ve ben ona yaklaşmak istiyordum. Ona daha yakın olmak istedim.

Ama tam öne doğru adım atmaya başladığımı hissettiğim anda kendimi tuttum ve bakışlarını kırdım. Ne yapacaktım, seyircilerin üzerine mi atlayacaktım? Peki ona ulaştığımda ne yapacaktım? Çok saçmaydı.

Gösteri sona erdiğinde ve seyirciler ayağa kalkmaya başladığında dikkatimi tekrar seyirciye yönelttim ve onlara hoş bir gülümseme verdim. Kalabalığın arasından sıyrılıp onları performans alanımızın giriş/çıkışına kadar takip ettim, böylece onlar oraya vardığında ben de elimde sepetimle oradaydım.

Bunun için uğraşmam ve insanları bahşış vermeye ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm ama etrafım hemen sarıldı. Sepetteki banknotlar işlerini yapmış, pompayı doldurmuş ve insanları çıkarken nakit para atmaya teşvik etmiş olmalı. Gevşek dolar banknotlarının sayısı çok fazlaydı ve hiçbir uçmasın diye kendimi elimin düz kısmıyla onları tutarken buldum. Göz ucuyla bir hareketlilik gördüm; Todd, Dex ve Frederick kalabalığın arasından güler yüzle ve birkaç kısa kelimeyle süzülüyorlardı. Hareket halinde kaldılar ve girişteki tıkanıklığı giderdikten sonra Faire alanının önüne doğru hızla ilerlediler. Lanet olsun. Erkeklerin daha sık kilt giyerek koşması gerek. Bacak kaslarının harika bir görüntüsü var.

Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay işti. Gülümsedim, teşekkür ettim ve elimden geldiğince sık reverans yaptım. Bazen derin bir reveransın durup göğüs dekolteme bakılmasına ve ardından sepetime biraz para atılmasına neden olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Kasaya birkaç dolar daha girmesi anlamına geliyorsa, bu benim için sorun değildi. Sahip olduğum yetenekleri kullanmalıydım, değil mi?

Kalabalık azalırken, Stacey'nin gözleri satış masasının üzerindeydi. Gösterinin sonunda etrafı müşteriler tarafından sarılmış, Daniel'in araya girip yardım etmesine ihtiyaç duymuş ve Benedick kalabalığın en kötüsü gidene kadar masanın altına saklanmıştı. Artık son birkaç müşterisi kalmıştı ve Benedick tekrar ortaya çıkmış, karnına biraz öğleden sonra güneşi vurması için sırt üstü dönmüştü. Kadın para üstünü verip gülümseyerek teşekkür ederken

Son msteride bana gururlu bir anne gibi glmsedi. Hazır ya da değil, artık gsterinin bir parçasıydım.

OceanofPDF.com

Sekiz

(*Ama gün* henüz bitmemiştir. Stacey'nin bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii.

"Haydi. Acele edersek bar şarkısının bir kısmını yakalayabiliriz." Sepetimdeki parayı toplayıp Daniel'a verdi, o da parayı vinil bir keseye sıkıştırıp sırt çantasına yerleştirdi.

"Bar şarkısı nedir ki zaten?" Yol boyunca aceleyle yürürken, ortalığın ne kadar sessizleştiğini fark ettim. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı ve yollarda müşterilerden çok satıcılar vardı. Geçtiğimiz birkaç sahnede seyrek izleyiciler vardı - belki beş ya da on kişi - bu öğleden sonra gösterileri için.

"Ön sahnede bir final gösterisi. Bir grup sanatçı bir ya da iki gösteri yapar, biz de müşterilere resmi bir veda yapar ve geldikleri için teşekkür ederiz. Bu şekilde herkes günün sonunda çoğunlukla ön tarafta, kapının yanında oluyor."

"Stratejik. Bunu sevdim." Müşterilere yakalamak isteyecekleri bir gösteri sunmak ve bittiğinde onları çıkışa doğru itmek. Bu çok mantıklıydı.

O gün daha önce gördüğüm falcıların yanından geçtik ve her zamanki gibi meşguldüler. Görünüşe göre geleceğinizi bir dağ bankasından öğrenmek, gitmekte olduğumuz gösteriden daha önemliydi. Aptallar ve paraları falan.

Biz oraya vardığımızda The Dueling Kilts mini setlerini bitirmişti ve bir çift hokkabaz komedyen sahneye çıkarken çocuklar seyirci banklarının arkasında durdular ve bazı uygun ağaçlara yaslandılar.

Ki bu benim tarzım değildi. Ama sorulduğunda güldüm, çünkü artık bir şeylerin parçasıydım ve en azından Faire'deki diğer gösterileri destekleyebilirdim.

"Her şey yolunda gitti mi?" Onlara yetiştüğümüzde Stacey sordu.

Todd başıyla onayladı. "Her şey harika gitti. Biraz acele etmemiz gerekti ama kardiyo bizim için iyi oldu."

Dex homurdandı. "Kendi adına konuş. Ben bol bol kardiyo yapıyorum."

"Seks kardiyo olarak sayılmaz." Frederick bu aşağılamayı yaparken kardeşine bakmadı bile; gözleri sahnede idi. Gülümsemesini ve gözlerindeki parlaklığı fark ettim ve Frederick'in komedi zevkini sorguladım, ta ki hokkabazlardan birinin bize doğru göz kırptığını fark edene kadar. Frederick'in yanakları hafifçe kızarmıştı. Ah. Komediye dikkat etmiyordu. Komedyene dikkat ediyordu.

"Elbette, öyle." Dex kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve omzumu kendi omzuyla çarpıştırdı. "Sence de öyle değil mi?"

"Duruma göre değişir. Fitbit'imi takıyor muyum?" Sadece onu cesaretlendirecek bir gülümsemeye karşı savaştım.

Ama şakama güldü. "Sende bir tane var mı? Test edebiliriz." Erkeklerin gülümsediklerinde gözlerinin kenarlarının böyle kırışması yasadışı değil miydi? Olmalı.

"Eyvah." Çıplak bileğimi göstermek için kolumu uzattım. "Belki başka zaman."

"Kalp atış hızını ölçmenin başka yolları da var." Bakışlarını göğsüme indirdi, sanki kat kat giysilerimin arasından kalbimi görebiliyordu. Ya da belki de sadece bedenimi nasıl doldurduğumu kontrol ediyordu.

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Tıp eğitimi aldığınızı bilmiyordum."

Frederick diğer tarafımdan homurdandı, gözleri hala önündeki sahnede idi ve Dex'in kahkahası bu sefer istemsiz gibiydi, göğsünün derinliklerinde bir yerden patladı.

"Benim hakkımda bilmediğiniz çok şey var, Danışman." Bu seferki gülümsemesi daha az yırtıcı, daha ... dostçaydı. Sırtımızdaki ağaca yaslanmıştı, duruşu rahat ve konforluydu. Ağaç yeterince büyüktü.

Ben de ona katıldım ve tamamen dik durmamanın verdiği rahatlamanın tadını çıkardım. Belki de haklıydı. Belki de onda düşündüğümünden daha fazlası vardı. Tam olarak ikna olmamıştım ama bir şans vermeye hazırdım.

Hokkabazlar yerlerini akapella söyleyen bir kadın üçlüsüne bıraktı ve Frederick'in bizden uzaklaşması uzun sürmedi. Kurnaz değildi; nereye gittiğini çok iyi biliyordum ve gülümsememi gizleme zahmetine girmedim. Her şey bana yaz kampını ve yaz sıcağı ve zorunlu yakınlığın baş döndürücü koşulları altında kurulan ilişkileri hatırlattı. Bu tür şeyler çok sık olur muydu? Çamur gösterisindeki çocuklar, panayır kapandıktan sonra akapella şarkıcılarıyla takılıyor muydu?

Todd'a baktım. Hâlâ Stacey ile konuşuyordu ama gözleri huzursuzdu. Başiboş dolaşacak bir tipe benzemiyordu ama ne bilebilirdim ki? Adamla daha yeni tanışmıştım. Gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmeleri ateşin devam etmesini sağlayabilirdi. Stacey ve Daniel gibi kalçadan bağlı ve birlikte seyahat eden biri değilseniz, bu hayat muhtemelen ilişkiler için cehennemdi.

Bu sırada Dex ve ben birlikte ağaca yaslanmıştık, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Gözlerini üzerimde hissettim ve başımı kaldırdım, ama o başka tarafa baktı. O da huzursuz görünüyordu ama muhtemelen Todd'dan farklı bir nedenden dolayı. Ona bir soru sormak için nefesimi tutmuştum ki, rahatça eğildiği yerden doğruldu. Tekrar omzuma çarptı. "Sonra görüşürüz."

Sohbet için çok fazla. Kalabalığın arasından geçip sonunda seyircilerin diğer ucundaki iki dansözünü aydınlatmasını izledim. Sahneye yakındılar, sahneye çıkmak için sıralarını bekliyorlardı ama parlak gülümsemeleriyle dikkatlerini hemen Dex'e çevirdiler ve kalça atkılarını tüy gibi dalgalandırdılar.

Evet. Bu mantıklıydı. O zaman neden hayal kırıklığına uğradım? Öğleden sonra güneşine karşı gözlerimi kapattım. Müzik rahatlatıcı bir akışla üzerime çöktü ve hayal kırıklığını kovalayarak yorgun kemiklerime işlemesine izin verdim. Uzun bir gün olmuştu ama eğlenmişim. Bunun yerine buna konsantre olmak daha iyiydi.

Sonunda Stacey ve Todd'un sohbetine dahil oldum. "Bugün yardım ettiğin için teşekkürler." Stacey yanımdaki ağaca, Dex'in boşalttığı yere yerleşti. "Umarım yarın her şey normal olur."

"Buralarda her şey gerçekten normal mi?"

Todd hemen gülümseyerek, "Hayır," diye cevap verdi ama Stacey düşünceli görünüyordu.

"Sanırım bu sizin tanımınıza bağlı," dedi. "Bu noktada, bir ofis işi benim için bundan daha garip olurdu."

Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Burada resepsiyonistlere pek ihtiyaç yok sanırım."

Ön taraftaki gösteri devam etti ve sahnedeki gösteriler değişirken, seyircilerin arka tarafında takılan sanatçılar da değişti. Dansözler sahnedekeyken yolun karşısındaki bal likörü satıcısıyla flört eden Dex'i gördüm. O parlak kırmızı eteği ve bacakları gözden kaçırmak zordu. Frederick ve hokkabaz çoktan ortadan kaybolmuştu.

Sol omzuma yapılan bir dürtmeyle hayallerimden sıyrıldım.

"Eğer telefonunu geri istiyorsan, çok fazla pirince ihtiyacın olacak."

Geçen hafta sonundaki çamaşırcı kadını görmek için döndüm -sadece geçen hafta sonu muydu? Beni nasıl tanımıştı? Ama sonra akrobat Matt'in söylediklerini hatırladım. Dedikodu buralarda hızlı yayılırdı ve ben de artık Telefoncu Kız'dım. En azından gülümsüyordu.

"Sende kalsın." Rahat ve umursamaz bir ses tonunu hedefledim. "Bir süreliğine şebekeden ayrılıyorum."

Gülüştü neredeyse bir kıkırdamaydı ve omzuma tekrar, bu sefer biraz daha sert bir şekilde vurdu. Bir tür testi geçmişim. "Aferin sana!"

"Evet, telefonunu göle at dediğimde bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim." Şimdi de Advice Lady partiye katılmıştı. Tabelası yanında değildi ama koyu yeşil elbisesi ve saçındaki tüylerle geçen hafta sonundakiyle aynı görünüyordu. Gözleri samimiyetle doluydu ama ağzında bir gülümseme vardı.

Omuz silktim. "Yapabileceğim en yakın şey buydu."

Güldü. "Sanırım verdiğim tavsiyeler konusunda daha dikkatli olmam gerekiyor. Kimsenin beni ciddiye almasını beklemiyorum." Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Tanrım, şimdi her şeyi yeniden düşünüyorum."

"Eminim iyisindir," dedim. "İnan bana, tavsiyen iyi bir zamanda geldi ama karar tamamen bana aitti." Omzunu okşadım. "Bir Rönesans Panayırı'nda ruhsal çöküntü yaşayan pek fazla insan yoktur."

"Asla bilemezsin. En azından bir yerlerde olabilir, değil mi?"

Haklıydı. Her şey düşünüldüğünde, dibe vurmak için oldukça iyi bir yer seçmiştim.

Sahneде gösteri sona erdi ve dinlemediğimiz gösteriyi alkışlamak ve tezahürat yapmak için konuşmayı bıraktık. Kraliyet giysileri içindeki bir adam ve kadın, hala toplanmış olan izleyicilere hitap etmek üzere sahneye yaklaştıklarında tüm gösteri sona eriyor gibi görünüyordu. Onlar konuşurken kalabalığı tekrar taradım, özellikle bir şey ya da birini aramıyordum ve gözlerim Dex'e takıldı. Bal likörü satıcısının yanından ayrılmış ve dansözlerin yanına dönmüştü. Onlardan biriyle mi eve gidecekti? Hepsiyle mi?

Bu son kısmı yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü cevap çamaşırcı kız ve Advice Lady'den ikiz homurtular şeklinde geldi. "Her durakta bir piliç, bu adam," dedi hizmetçi kadın.

"En azından," diye ekledi Advice Lady. "Bazen birden fazla."

"Şaka yapmıyorum. Kız kardeşim Blossom -Florida'daki kış fuarlarına katılır- orada birkaç kez onunla birlikte oldu. Buna değdiğini söyledi." Bana doğru baktı. "Ama eminim sen bunların hepsini biliyorsundur, değil mi? Her şeyi biliyorsun." *Bunu söylerken* elini Dex'i, ağacı ve kadını içine alacak şekilde daire şeklinde hareket ettirdi. Kadınları. Her neyse.

"Öyle," diye onayladı Todd diğer tarafımdaki yerinden. Bakışları bizimkileri takip etti ve başını kardeşine doğru salladı. "İnan bana, onun bir ilişkiye uygun olmadığını biliyor."

"Kesinlikle olmaz." Sesim kararlıydı ama hayal kırıklığı göğsümün içinde yeniden canlandı. İçimden bir ses seyirciler arasında gözlerimizin nasıl buluştuğunu, bana gülümsediğinde gözlerinin nasıl kırıştığını hatırladı. Ama benimle flört etmesi her zaman mizahla renklendirilmişti; söz konusu ben olduğumda sadece şaka yapıyordu. Onun aşk dolu ilgisine maruz kalan dansözlerden biri olmanın bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Belki de bilmemek daha iyiydi. Bunun için burada değildim. Hatırladın mı?

- - -

"Lütfen." Bu kadar basit bir şey için yalvardığıma inanamıyordum.

Stacey'nin ağzı düşünceli bir kaş çatmayla kapandı. "Ben hâlâ bunun hile olduğunu söylüyorum." Ama yine de telefonunu kemerindeki çantadan çıkarıp uzattı.

Onu bir can simidi gibi yakaladım. "Hemen geri vereceğim, söz veriyorum." İstedğim numarayı bulmak için rehberinde gezindim ve görüntülü aramayı başlattım. Arama gerçekleşirken az önce kurduğumuz eşya masasına yaslandım. Pazar sabahı erken bir saatti ama uyanık olacağını biliyordum. Sabah erken saatlerde antrenman yapmak Mitch'in DNA'sının bir parçasıydı.

Yeterince eminim. "Lulu!" Mitch ekrandan bana sıırttı. Saçları nemliydi ve antrenman sonrası düşünu yeni almış biri gibi rahatlamış görünüyordu.

"Hey, koca adam." Ailemden biriyle konuşmayalı bir hafta olmuştu. Kuzenimin yüzünü görene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Kalbim kabardı ve gözlerim yaşardı. Onu özlemiştim. Evimi özledim.

Görünüşüme bakarken güldü. "Kahretsin, harika görünüyorsun! Şimdiden uyum sağlamaya başladın, ha?"

Bir elimi göğsüme götürdüm, parmaklarım korsajımın önündeki bağcıkların üzerinde gezindi. "Başka seçeneğim yok, değil mi?" Ama yüzüme bir gülümseme geldi. Bu kıyafet şimdiden sayısız nötr tonlu pantolon takımlarımdan daha çok bana benziyordu.

"Faire hayatı sana nasıl davranıyor?"

"Burası hukuk bürosu değil, bunu söyleyebilirim."

Telefondaki küçük hoparlöre rağmen kahkahası gürültülüydü. "Gerçekten değil."

Aramamın nedenine geçtim. "Büyükannem nasıl? Onu aradın, değil mi?"

Dilini gıdıkladı. "Yapacağımı söyledim, değil mi? Sanki bana hiç güvenmiyorsun."

"Sana güveniyorum, sadece ..."

"Bazı şeylerin peşini bırakmadığını mı? Evet, biliyorum." Başını alaycı bir ifadeyle bana doğru salladı. "Bunun hakkında olması gereken şey bu, hatırladın mı? Gerçek hayattan kurtulmak. Kafanı boşaltmak." Gözleri kısıldı. "Sanırım bu arama hile. Stacey'nin telefonunu falan mı çaldın?"

"Hayır, onun telefonunu çalmadım!" Ama Stacey'ye suçlu gözlerle baktım. Güldü ve başını salladı.

Neyse ki bana acıdı. "Büyükannem iyi," dedi. "Onu aradığım için biraz kafası karışmış gibiydi-"

"O zaman onu daha çok aramalısın," diye karşılık verdim ve o da gözlerini devirdi.

"Evet, evet. Her neyse, senin için biraz endişelendi ama Stacey ve grupla seyahat edeceğini söylediğimde çok heyecanlandı. İskoç erkeklerini sevmekle ilgili bir şey mi?" Kaşlarını kaldırdı ve ben de güldüm.

"Geçen yaz onları gördüğünde büyük bir hayranıydı. Sanırım onların en eski hayranı."

Mitch güldü. "Faire bu yaz başladığında onu buraya getirmemiz gerekecek."

"Sanırım bu hoşuna giderdi."

Mitch boğazını temizledi, gözleri bir an için ekrandan uzaklaştı. "Büyükannem annenden haber aldığını söyledi."

İşte oradaydı. "Harika. Ne kadar kızgındı?" Şimdiden benimle ilgili hikâyeler mi anlatıyorlardı, ailenin çılgın üyesinin kariyerini bir çırpıda çöpe attığını mı? Gözlerimi kapadım, saldırıya hazırlandım. En azından ailenin katlanabildiğim birkaç üyesinden biri olan Mitch tarafından yapıldığında o kadar acıtmayacaktı.

"Bence her şeyden çok endişeliydi." Sesi dikkatliydi ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Endişeli misin?" Ben . "Anne mi? Kariyerim hakkında, en başarılı çocuğa sahip kişi olarak sıralamadaki düşüşü hakkında mı endişeleniyorsun?"

"Yaptığım şeyi yapmaya devam ettiğim sürece o yarışmayı kaybetmeyecek, anlıyor musun? Endişelenecek bir şey yok." Sesi hafifti, sadece kenarlardan sızan küçük bir acı vardı. Gelişmiş bir ailede

ve ileri düzey profesyoneller, Mitch aykırı biriydi. Beden eğitimi öğretmeni. Rönesans Fuarı sanatçısı. Ve şimdi kız arkadaşıyla yuva kurduğuna göre, muhtemelen hepimizin en mutlusu.

Sesime biraz neşe katmadan önce, "Kes şunu," diye yumuşakça azarladım. "Ayrıca, işsiz kalmak beni doğrudan dibe çeker. Ama sorun değil. Bir plan yapıyorum."

"Bir plan mı?" Kaşları çatıldı.

"Evet." Keşke not defterim yanımda olsaydı da ona gösterebilseydim. "Listeler yapıyorum, biliyor musun? Gerçekliğe döndüğümde yapmam gerekenler. Planlar. İstiyorum ki-"

"Hayır." Mitch başını sertçe salladı. "Bunu dinlemeyeceğim. Ren Faire saçmalıklarını duymak istiyorum. Çok fazla bal likörü içmek, sahnede kiltlerle dans etmek. Değişiklik olsun diye eğlenmeye ihtiyacın var. Hayat planın üzerinde çalışmana gerek yok."

Önerisi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi olsa da içim burkuldu. Dans etmek liste yapmaktan daha eğlenceli görünüyordu. "Ama benim işim plan yapmak. Öylece var olamam."

"Buna mecbur kalacaksın. En azından birkaç hafta daha. Kafanı bir iş planıyla doldurmaya başlamadan önce kafanı toparla. Biraz daha az Louisa Malone, Şirket Avukatı ol. Biraz daha Lulu. Onu özledim."

Haklıydı; onu ben de özlemiştim. Ayrıntılı bir şekilde iç çektim, bu da ciğerlerimin kapasitesi azalmışken yapması zor bir şeydi. "Peki." Ben Mitch'le konuşurken grubun geldiğini görmek için kafamı kaldırdım; güne başlama vakti gelmişti. "Gitmem gerekiyor. Stacey'ye telefonunu geri vermem gerek. April'a benden selam söyle."

"Tamamdır. Peki ya Lulu? Ciddiyim. Eğlenmeye çalış. Beynini bir süreliğine kapat. Sadece olmaya çalış."

Kuzenim ne zaman Zen ustası oldu?

Alay etmek için telefonun kesilmesini bekledim. Liseye başladığımdan beri beynimi kapatmamıştım. Okul birincileri beyinlerini kapatmazdı. Hukuk öğrencileri de öyle. Ya da avukatlar, bu konuda. Ama itiraf etmeliyim ki son birkaç gündür kafamı meşgul eden bir iş olmaması gelmişti.

Baharın ilk gününde pencereleri açıp esintinin içeri girmesine izin verdiğinizde olduğu gibi. Beynime temiz hava giriyor.

Ön kapı henüz açılmamıştı, bu yüzden sahnedan ayrıldığımda koridorlar müşterilerden boştu. Doğruca yiyecek tezgâhlarına doğru yürümek istedim. Gerçekten. Yolu ve her şeyi biliyordum.

Ama dün söylediğim bir şey beynime takılmıştı. *Burada resepsiyonistlere pek ihtiyaç yok.* Bu konuda tam olarak haklı değildim. Yiyecek tezgâhlarına giden yolun yarısında yan patikadan keskin bir sola saptım ve daha ne yapacağımı düşünmeden sanki orada olmaya hakkım varmış gibi falcıların kampına doğru yürüdüm.

Sabahın erken ışıklarında farklı görünüyordu. Üç küçük çadır yarım daire şeklinde kurulmuş, çadırların brandalı kenarları yolun dışında bağlanmıştı. Her çadırda bir çift sandalye ve aralarında bir masa vardı, ancak şu anda sandalyeler dışarı çekilmişti ve çadır sakinlerinin her biri ayaklarını diğerine uzatarak birine oturdu. Yanlarında duran fast-food poşetlerine bakılırsa, gelirken kahvaltı etmişlerdi.

"Yardıma ihtiyacınız var," dedim önsöze gerek duymadan, aralarına daldım ve uykulu sabah sohbetlerini böldüm.

İçlerinden biri konuşmadan önce birkaç dayanılmaz an boyunca bana göz kırptılar. "Öyle mi?" Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı görünüyordu. Koyu renk bukleleri gümüşle işlenmişti ve kıyafetinin geri kalanıyla uyumlu, mavi çiçeklerle noktalı yeşilliklerden örülmüş bir taç takmıştı. Makyaj yapmamıştı ama cildi nemlendirmeyi ve güneş kremi sürmeyi bilen birinin bakışıyla parlıyordu.

Falcılardan bir diğeri, kırmızı ve altın rengi giyinmiş daha genç bir sarışın, yumurtalı sandviçinden bir ısırık aldıktan sonra yanındaki karton kahve fincanını yerden aldı. Uzun bir yudum aldı, gözleri hep benim üzerimdeydi. Kalp şeklinde bir yüzü, geniş mavi gözleri ve bir meleği andıran yüz hatları vardı. "Sen de kimsin be?" Sesi gırtlaktan geliyordu ve melek yüz ifadesiyle uyuşmuyordu.

"Evet. Bekle. . ." Mavili kadın gözlerini kısarak bana baktı. "Seni tanıyorum. Telefonunu çamaşırhanenin küvetine atan sendin."

Adamım, bütün bu şey bana tutkal gibi yapışıyordu. "Bu benim. Ben Telefoncu Kız'ım."

Üçüncü falcı güldü. İnce, kamış gibi bir kızdı ve kostümü çoğunlukla sarıydı. Boynuna çeşitli uzunluklarda kordonlara dizilmiş çok sayıda kristal takıyordu. Uzun kahverengi saçlarının gül kuvars küpeler görünüyordu. "Dueling Kilts'tensin, değil mi?"

"Ohhhhh." Kırmızılı kız şimdi başını salladı. "Dex'le birlikte."

"Dex'le birlikte değilim." Bu fikri mümkün olduğunca çabuk yatağa atmak en iyisiydi. *Yatağa atmak*. Dex'i düşünürken kötü bir kelime seçimi. "Ama evet, Kilts ile seyahat ediyorum."

"Bize nasıl yardım edeceğinizi tekrar söyler misiniz?" Maviler içindeki yaşlı kadın konuşmayı konu üzerinde tuttu.

Hiçbir zaman utangaç biri olmamıştım; gençliğimden kalan içe kapanıklığımı hukuk fakültesinde yenmiştim. Ama bu benim için bile cesurcaydı. Ne zamandır birlikte seyahat ediyor, bu işi yapıyor, bu hayatı yaşıyorlardı? Ve ben kim oluyordum da onlara yanlış yaptıklarını söylüyordum? Ama bu konuda haklı olduğumu biliyordum ve daha da önemlisi bir günü daha hindi budu satarak geçirmek istemiyordum. "Hepinizi gördüm. Dün. Çok yoğundunuz. Hep böyle midir?"

Birbirlerine baktılar ve aralarında, sahip olabilecekleri herhangi bir psişik yetenekten ziyade, muhtemelen yıllarca birlikte çalışmış ve seyahat etmiş olmalarından kaynaklanan sessiz bir iletişimin aktığını izledim. "Evet," dedi mavi çiçekli olanı iç çekerek. "Hemen hemen. Yani, bazı günler diğerlerinden daha yoğun geçiyor..."

". . . Ama hepimiz aynı anda okuma yaptırmak istediğimizde işler biraz ." Solumdaki sarı giysili kristal yüklü kız kahvaltılık sandviçinin ambalajını buruşturup ayaklarının kese kâğıdının içine soktu. Sonra ellerini peçetesine sildi ve onu da aynı yere attı.

"Biz hallederiz," dedi kırmızılı kız. Ama diğerleri başlarını salladı.

"Genelde idare ederiz ama evet, bu panayır tam bir karmaşa içinde geçti."

"Ben de bunu söylüyorum." Sanki az önce bir yapmışız gibi ellerimi birbirine vurdum. "Yardım etmek istiyorum. Senin için randevular alabilirim,

Böylece etrafta bekleyen ve sıcakta sinirlenen büyük bir insan kalabalığı olmuyor. Geri dönmek için belirli zamanlar alabiliyorlar ve böylece siz de daha organize oluyorsunuz."

"Randevular mı?" Kırmızılı olan yüzünü buruşturdu, sanki kostümünü mantıklı bir pantolon takımıyla değiştirmesini önermişim gibi. "Doktor muayenehanesi gibi mi?"

"Ya da bir salon." Hızlıca düşündüm. "Onlara bunun ruh için bir spa günü gibi olduğunu söyleyebilirim. Ya da öyle bir şey." Oh, iyiydim.

"Randevu aldıktan sonra geri gelmelerini sağlayacak şey nedir?" Red başını salladı; onu ikna etmekte zorlanıyordum.

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Blue. "Geri geleceğini söyleyen insanlar neredeyse hiç gelmiyor. Böyle yerlerde her şey düşünmeden alışveriş yapmakla ilgili. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

"Onlara peşin ödeme mi yaptırıyorum?" Omuz silktilim. "O zaman geri gelmezlerse, paraları hâlâ bizde, yani sizde olur. Kazan-kazan." Bunu düşündüm. "Ya da onlar için kazan-kaybet. Her neyse."

Mavi güldü. "Bu gerçekten iyi bir nokta."

Onları kazanıyordum. Bu, şimdiye kadar yaptığım tüm kapanış konuşmalarından daha iyi hissettirdi.

"Düşünüyordum da ..." Anında uydurmak yerine her şeyi önceden düşünmüşüm gibi devam ettim. Avukatların nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa, o da bir durum karşısında saçmalamaktı. "Tepenin yukarısında günlük satan bir deri satıcısı var. Bir tane alıp hemen döneceğim. Bu benim randevu defterim olabilir ve sonra başlayabiliriz."

Hepsi başını salladı ve ben buna inanamadım. Kendimi bu falcılar grubunun içine sokmuştum ve onlar için sorun yoktu. Ama tepeye çıkmak için döndüğümde Red bana seslendi.

"Bekle bir saniye. Soruma cevap vermedin. Sen *kimsin*?"

Geri dönerken iyi bir soru diye düşündüm. Ama Mitch'in önerisi aklıma takıldı. Biraz daha az Louisa, biraz daha fazla Lulu. Bu lakap daha çok ailem, özellikle de kuzenim Mitch için kullanılırdı ve dün Dex beni bu isimle çağırdığında çok sinirlenmişim. Mitch bunu kullandığında

Çocuk gibiydim ama olabilecek en iyi şekilde. Kaygısız hissettim. Avukat Louisa'nın dokuzdan beşe çalışırken gülümsediğinden çok daha fazla gülümseyen biri gibi hissediyordum. Dokuzdan dokuza. Dokuzdan gecenin ortasına. Her neyse işte.

"Lulu." İşte o kaygısız gülümseme geldi, yüzümü ve moralimi yükseltti. "Benim adım Lulu."

OceanofPDF.com

Dokuz

(Hukuk fakültesindeki ikinci *yazında* ilk büyük hukuk firmamda staj yaptım. Birkaç hafta içinde, resepsiyonist doğum iznine ayrıldı.

Gitti. O yokken, onun işini üç kişi yapıyordu, hem de yarı verimle. Resepsiyon görevlisinin bir ofisin atan kalbi olduğunu o zaman öğrendim. Arkadaş olmak isteyeceğiniz tek kişi onlardı; eğer resepsiyonist sizi severse, işiniz yüzde yirmi beş daha kolay olurdu. En azından.

Üstünde sürekli dolu bir şekerlik olan büyük maun bir masam olmayabilirdi ama bunu yapabilirdim. Yakındaki bir satıcıdan deri ciltli bir günlük ve tahta bir kalem almak için hızlı bir alışveriş yaptıktan sonra, tabelalarını yardım etmek için geri döndüm: **TAROT-PALMISTRY-RUNES**, parlak sarıya boyanmış tahtalar üzerine koyu siyah harflerle yazılmış. Ve tam zamanında: günün ilk müşterileri ön kapıdan içeri süzülüyordu. Bir gün önce Stacey'den öğrendiklerimi uyguladım ve yeni işverenlerimin havlamacısı oldum.

"Sınırlı sayıda yer mevcut!" Kitabımı vurgulamak için sallayarak seslendim. "Şimdi zamanınızı garantileyin, geleceğiniz için nelerin saklı olduğunu öğrenin!" Üç küçük çadırın müşterilerle dolması sadece birkaç dakika sürdü. Bekleme listesini başlatma zamanı ve ben hazırdım.

Okumaları planlamak ve müşterileri yollarına göndermeden önce ödeme almak, devam eden bir bekleme listesi tutmak gibi bir ritme yerleştim. Herkes peşin ödeme yapıyor ve ne zaman geri döneceğine dair kabaca bir fikir sahibi oluyordu. Deri kemer kesem fiili bir para kutusu haline geldi ve para üstü yaparken küçük not defterimi korsemin içine sokmakta ustalaştım. Gün ilerledikçe

iyileştirme planlaması: ikisini bir arada tutmak için günlüğümden kalemime bir ip bağlamak. Bir saat al. Ormanda bir hostes standı alabilir miyim?

Tarot kartlarını okuyan iki falcı en popüler olanlarıydı. Onların randevuları dolduğunda, müşteri adaylarını üçüncüye yönlendirdim, mavili yaşlı kadın el falı bakıyordu ve aynı zamanda rünlerle de çalışıyordu. Öğleden kısa bir süre sonra tamamen dolmuştuk ve bazı müşteriler gelmeyenler olması ihtimaline karşı etrafta beklerken, tüm ortam daha çok "geleceğinizi bu uygun mistiklerden öğrenin" ve daha az "ormanın ortasında sebepsiz yere kalabalık" havasındaydı. Bunu bir gelişme olarak değerlendirdim.

Beni yanlış anlamayın. Nefes almayı zorlaştıran bir kostüm giyerek insanlarla uğraşmak hâlâ uzun bir gündü. Ama en azından artık kızarmış yemek gibi kokmuyordum.

Günün sonunda, adı Sage olan mavili yaşlı kadının büyük sarı tabelayı indirmesine yardım ettim. Daha sonra gün boyunca bel çantamda biriktirdiğim bir tomar parayı ona uzattım.

"Çok işe yaradı." Parayı karıştırdı, banknotları ayırıp bir kenara koydu. Sonra büyük bir şaşkınlıkla bana bir tomar nakit para uzattı.

"Bu da ne?"

"Senin kesiğin." Sage gülümsedi. "Fazla bir şey değil ama hepimiz bugünkü bahşişlerimizin bir kısmına katkıda bulunduk. Yardımlarınız için minnettar olduğumuzu bilmenizi isteriz."

"Oh." Elimdeki paraya baktım. Onun önünde sayacak kadar küstahlaşmayacaktım ama birkaç yirmilik gördüm. "Yapmak zorunda değilsin..." Bu işten para kazanacağımı tahmin etmemiştim.

"Elbette var." Başını sertçe salladı. "Siz de en az bizim kadar sıkı çalışıyorsunuz. Fark etmediğimizi sanmayın."

"Harikaydın." Tarot okuyucularından biri -Sasha- uzun sarı saçlarını modern görünümlü dağınık bir topuz haline getirdi ve kıyafetiyle uyumlu kırmızı bir toka ile sabitledi. "Bütün gün neredeyse hiç ara vermedim." Elini kemerindeki keseye attı ve bir dizi araba anahtarı çıkarıp bize gösterdikten sonra yola koyuldu. diğer iki kişi yıkılmaya başladı.

çadırlarını topluyor, masaları katlıyor, masa örtülerini ve duvar halılarını yerleştiriyorlardı. Yardım etmek için atladım.

"Özür dilerim," dedim. "Mola verdiğinizden emin olmayı düşünmeliydim. Müşteriler oldukça ısrarcıydı, özür dilerim."

"Hayır, harikaydı, şaka mı yapıyorsun?" Sage başını iki yana sallayarak boynunu kırdı. "Tüm Faire boyunca en yoğun olduğum zamandı. Ayrıca insanlar etrafta dikilip ensemizde solumuyordu."

"Bu son kısım." Sarılar içindeki tarot okuyucusu Summer başıyla onayladı. "Enerji çok daha az kaotikti. Kartlar bunu gerçekten sevdi."

"Ah." Gözlerimin kafamın içinde yuvarlanmaması için bir kez, çok bilinçli bir şekilde kırptım. "Küçük karton parçalarını mutlu ettiğim sürece bu gece rahat uyuyabilirim."

Sage homurdandı, ama Summer bana değerlendirci bir şekilde baktı. "Ah, sen de onlardan birisin," dedi bilmiş bir gülümsemeyle.

"Neyin bir tanesi?"

"Kartların saçmalık olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Um." Genelde diplomaside iyiydim ama beni burada yakalamıştı. "Bazı insanlar için iyi olduklarını düşünüyorum. Bana göre değil ama." Bu hafif bir ifade oldu.

"Senin olayın ne değil? Cadı işleri mi?" Sage bir avuç rün taşını elinde sektirdikten sonra mavi eteğine asılı deri keseye attı.

Başımı salladım. "Ben bir avukatım. Mantıklı düşünmeye alışkınım. Güvenmeye değil..." Rün kesesini, Summer'ın az önce kaldırdığı iskambil destesini işaret ettim. "Bütün bunlar. Büyü yapmaktan bir adım ötede mi? Yani, bunların hiçbirisi gerçek değil, değil mi?"

"Şaşıracaksın." Sasha konuşmamızın sonuna yetişmek için büyükçe bir Subaru hatchback ile geri dönmüştü. Asansör kapısını açtı ve içini katlanmış çadırlar ve masalarla doldurmaya başladık. "Hiç doğum günü mumları diledin mi?"

"Elbette," dedim. "Çocukken." Ve bir yetişkin olduğumda da, ama bundan bahsetmeyecektim. Kim doğum günü mumlarından dilek dilemez ki? Ve

daha sonra bu dileği kalbine yakın tuttu, çünkü bunu yüksek sesle söylemek gerçekleşmeyeceği anlamına mı geliyordu? Senin yaptığın da buydu.

"Ne diledin?" Sasha o künt, boğuk sesiyle sordu. "En son doğum günü mumunu üflediğinde. Ne dilemiştin?"

İstemsiz bir dil gıdaklaması yaptım. "Bunu sana söyleyemem!" Sadece hafif bir skandala uğramıştım.

"Neden olmasın?" Sasha kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü dilek gerçekleşmeyecek. Bunu herkes biliyor."

"Hmmm ..." Düşünceli görünüyordu. "Yani bir mum yakıyorsunuz, niyetinizi evrene bildiriyorsunuz, sonra mumu üflüyorsunuz ve niyetinizi dumanla birlikte dışarı mı gönderiyorsunuz?" Bir elini havada gezdirerek sönmüş bir mumun dumanını taklit etti. "Bana çok büyü çalışması gibi geliyor. Bu kart okumaktan ve fal bakmaktan daha mı garip?"

"Evet, ama ..." Ama cevabımın başlangıcı otomatik bir şeydi ve şimdi başladığım için onun iyi bir noktaya değindiğini fark ettim.

Sasha sessizliğimi gülümseyerek not etti ve arkasından gelen eli küçümseyici bir dalgaya dönüştü. "Sorun değil. Bizimle yeterince uzun süre takılırsan fikrini değiştirirsin."

İyi şanslar, diye düşündüm ama yüksek sesle, "Göreceğiz," dedim. "Lafi açılmışken," diye araya girdi Sage. "Kilts'le takılmaya devam edecek misin?"

Bundan sonra Blue Ridge Rönesans Fuarı'na gidecekler, değil mi?" Ben daha konuşmadan Summer başını salladı. "Blue Ridge'e gidiyorlar.

Dex geçen hafta sonu bana bunu anlatıyordu."

Kaşlarımı kaldırmamaya çalıştım ve çoğunlukla başardım. Gerçekten de etrafta dolaşıyordu, değil mi? "Orada olacağım o zaman. Temmuz ayında Willow Creek Faire'e kadar buralarda olacağım." Tüm bu hayatın bir tren gibi yavaşça bir hedeften diğerine gittiği düşüncesi hoşuma gidiyordu. Trenler yavaş hareket eder, romantiktir.

Sage düşünceli görünüyordu. "Willow Creek ... oh, Maryland'de değil mi? Şu küçük olan mı?"

"Evet." Summer başını salladı. "Biz bunu yapmayız."

"Oh." Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Kuzenimin panayırını mı yargılıyorlardı? Birden kendimi tüm bu çabaya karşı korumacı hissettim.

Memnuniyetsizliğim yüzümden okunuyor olmalıydı. "Oh, bu harika bir Faire!" Sasha aceleyle ekledi. "Hakkında harika şeyler duydum. O sıralarda birkaç hafta izin yapıyoruz. Delaware'de ailemiz var, o yüzden orada takılıyoruz, pillerimizi şarj ediyoruz, anlıyor musun?"

"Elbette." tür pilleri şarj etmeleri gerektiğini düşünmeye çalışırken savunmacı tavrım hâlâ devam ediyordu. Müzik çalmadılar, hokkabazlık yapmadılar ya da çamurda güreşmediler. Bütün gün çadırlarda oturup kartlara basılmış resimlere bakıyorlardı. Bu ne kadar zor olabilir ki?

Ama kendime yargılamamamı söyledim. Bütün gün halkla uğraşıyorlardı ve bu da başlı başına ruhu yoruyordu. Tüm bu falcılık işi saçmalık olsa bile, yine de gerçekmiş gibi göstermek zorundaydılar. Yine de günlerini insanların yüzüne bakarak ve onların hayatları ve geleceklerinde onları nelerin beklediği hakkında hikâyeler uydurarak geçirmek zorundaydılar. Zihinsel enerji hala enerjiydi. Yıllarca bir masanın arkasında hukuki özetler yazdıktan sonra bunun acı bir şekilde farkında olmalıydım.

"Her neyse," diye devam etti Sage, benim zihinsel kargaşamı fark etmeden. "Gelecek hafta sonu döneceksin, değil mi? Çünkü haklıydın."

"Öyle miydin?"

Hepsi birden başını salladı. "Sana kesinlikle ihtiyacımız var," dedi Summer, gülümserken yüzü güneş gibiydi ve o sıcaklığı göğsümde hissettim. İhtiyaç duyulmak güzeldi. "Bu multimilyon dolarlık hukuk firmasına daha da fazla dolar kazandırmak için belini kır, seni asla ödüllendirmeyeceğiz" şeklinde değil, "bize gerçekten yardım ettin ve bunu takdir ediyoruz" şeklinde.

Ve haftanın her günü ortaçağ fast food'undan daha iyiydi. "Elbette," dedim. "Geri geleceğim." Parayı bir kenara koydum. Bu iyiydi. Bunu Stacey'ye verebilir, market bütçesine ya da benzin parasına katkıda bulunabilirdim. Kendimi daha az sülük gibi hissedirdim. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Güzel." Sage sertçe başını salladı. "Çünkü artık bizden birisin."

"Oh, hayır." Ellerimi savunmaya kaldırdım. "Ben sadece ofis müdürünüzüm. Bu büyülü şeylerden hiç anlamam."

Başını salladı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tıpkı doğum günü mumları gibi, hatırladın mı?"

Stacey ve çetenin geri kalanıyla buluşmak üzere yola çıktığımda, Panayır alanı ürkütücü bir şekilde sessiz görünüyordu. Pankartlar hâlâ yollarda sıralanıyordu ama sahneler boş, açıklıklar çoraktı. Boştu, sanki burada daha önce hiçbir şey olmamış gibiydi. Hayat ve hareket dolu bir yer için garip bir duyguydu bu. Sanki son birkaç hafta sonu bir rüyaydı. Bulunduğum yeri düşününce aklıma Shakespeare'den bir şeyler geldi. *Bu hayaller belirirken sen burada uyukluyordun. Ve bu zayıf ve boş tema, artık bir rüyadan başka bir şey vermiyor.* Buradan son kez ayrılmak, geride bırakmak istemediğin bir rüyadan uyanmak gibi hissettirmeye başlamıştı.

Müşteriler gittiği ve müzik için ağaçlardaki hafif esintiyi duyabiliyordum. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı ve ben yalnızdım. Hızla kararan bir ormanda. Bu hiç iyi değildi.

Yolda bir virajı döndüm ve neredeyse Stacey'e çarpıyordum.

"Hey, buradasın! Seni hindi bacağında göremeyince endişelendim." "Oh."

Kahretsin. Bugün nereye gittiğimi kimseye söylememiştim. "Hayır. Üzgünüm. I

Kendimi falcıların yanında buldum, onlara yardım ediyordum."

"Oh, harika!" Stacey beni avlamak zorunda kaldığı için kızgın görünmüyordu ama gülümsemesini karartmak için çok şey gerekirdi. şekilde zorlamamalıydım. "İnsanların her türlü yardıma ihtiyacı var. Bu kadar esnek olman çok hoş."

Olan şey tam olarak bu değildi ama onu düzeltmek yerine böyle düşünmesine izin vermeye karar verdim. "Özür dilerim," dedim tekrar. "Her şeyi parçalamalarına yardım ediyordum ve ben ..." Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Onun yerine senin yıkılmana yardım etmeliydim, ha?"

"Ben mi?" Stacey bir *pfft* sesi çıkardı. "Şaka mı yapıyorsun? Dört büyük, güçlü adamla seyahat ediyorum ..." Sözünü kesti ve bir an düşündü. "En azından ben dört erkekle seyahat ediyorum." Kıs kıs güldüm ve gülümsemesi genişledi. "Her neyse, fazla bir şey yok. Daniel kamyonunu çekti, şimdi de yüklüyorlar. Ben de seni aramaya geldim."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Tekrar özür dilerim."

"Oh, hiç sorun değil!" Gülümsemesi her zamanki gibi dostçaydı ama kenarlarında biraz gerginlik olduğunu görebiliyordum. Elbette bir sorun vardı. Sadece beleşçi değil, aynı zamanda sorumsuz biriydim.

Bu sorunlardan birini çözebilirim. "İşte." O gün aldığımız bahşişlerden payıma düşeni almak için belimdeki keseyi karıştırdım. Yürürken bir tomar parayı ona uzattım.

Stacey parayı düzenlerken ısıklık çaldı. "Hindi budu standını mı devirdiniz?"

"Evet. Bu benim yeni kariyer yolum: otoban adamı. Şey, otoyol kadını." Stacey gülerken ben de sııttım. "Bu döneme uygun, değil mi?"

"Belki," dedi. "Arkadaşım Simon'a sorarım. O tarihi konularda iyidir." Birkaç banknotu soydu ve geri kalanını bana uzattı. İtiraz etmeye çalıştım ama ya paraları alacaktım ya da ormanın zeminine düşmelerine izin verecektim. "O kadar da pahalı değilsin, inan bana."

"Bakkal faturasına ekliyorum," dedim. "Ve . . . Bilmiyorum. Benzin parası?"

Başını iki yana salladı. "Sandığın kadar çok yemiyorsun. Bunu bakkaliye için alacağım-" Sakladığı banknotları salladı, sonra onları kemerindeki keseye koydu. "Ama geri kalanı sende kalsın. Bu bir iş, unuttun mu? Bunu yapmak için para almanızda bir sorun yok."

Şey, o böyle söyleyince . . .

- - -

Sakin bir Pazar akşamıydı ama atmosfer farklıydı. Yaklaşmakta olan taşınma her şeyi altüst etmişti. Akşam yemeğinde, mümkün olduğunca fazla kalan yiyecekleri temizlediğimiz için, şarküteri ürünü etli ve peynirli sandviçler ve patates cipsi poşetlerinin dibinde ne kadar ıvır zıvır varsa vardı. Gelişigüzel akşam yemeğinden sonra grup, muhtemelen toparlanmak üzere otele dönmek üzere ayrıldı. Son yoğurt kabını bulmak için küçük buzdolabının arkasını karıştırdım ve tatlı için masaya getirdim. Kapağını açtım ve kaşığımı daldırdım. Şeftali. Nefis.

Soğuk yoğurdu ağzıma attım ve yorgun bir keyifle gözlerimi kapattım. Yirmili ve otuzlu yaşlarımın çoğunda yorgun olmuşum ama bu farklı bir yorgunluktu. Uzun bir günün kemiklere işleyen yorgunluğuuydu.

dışarıda temiz havada geçiriyordum ve yıllardır uyumadığım kadar iyi uyuyordum. Belki de tüm bu fiş çekmelerin bir anlamı vardı.

Karavanın tentesinin etrafındaki peri ışıklarının parıltısına karşı gözlerim hâlâ kapalıydı ki yakınlarda birinin olduğunu hissettim. Kaşlarımı çattım ve gözlerimi açtığımda karşımdaki sandalyede sırtüstü oturan Dex'i gördüm, elinde bira vardı. "Gittiğini sanıyordum."

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun, ha?" Bira şişesinden bir yudum aldı. "Bunu çok duyuyorum."

. "Ben öyle duymadım."

"Şaşıracaksın." Ama sesi yumuşaktı, düşük enerjisi benimkiyle eşleşiyordu. Bu gece hepimiz yorgunduk.

Yoğurttan bir ısırık daha aldım. "Toparlanman gerekmiyor mu? Yarın taşınıyoruz, değil mi?"

Başını salladı. "Çıkış on bire kadar değil. Kendimi toparlamak için bolca zamanım var. Ayrıca, burada yardım ediyorum." Bira şişesini hayretle kaldırdı. "Bu biralar kendi kendine içilmeyecek."

"Ah." O bir yudum daha alırken sııttım. "Ne kadar fedakârsın."

"Ben bir vericiyim." İkimiz de tembelce geceye bakarken aramızdaki sessizlik arkadaşçaydı. Bir sonraki konuşmasında gözlerimin tekrar kapanmasına izin vermiştim. "Demek bir sonrakine bizimle geliyorsun, ha?"

Dex'in bakışlarıyla doğrudan karşılaşmak için gözlerimi açtım. Düşük enerjisi bir yana, bu gece onda farklı bir şeyler vardı ve bunu anlamam bir saniye sürdü. Benimle flört etmiyordu. Bana yukarıdan aşağıya bakmıyor, bir değerlendirme yapmıyordu. Sadece benimle konuşuyordu.

Eğer bana bir ima ile yaklaşmış olsaydı, savunmaya geçerdim. Ama o sinirler bu gece uykudaydı. Güzeldi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Plastik kaşığım bir lokma daha yoğurt kazıdı. "Bu iyi mi?"

"Elbette." Gözleri karavandaydı ve ben de bakışlarını takip ettim. Perdeler çoğunlukla opaktı ama Daniel ve Stacey'nin içeride, köşelere sıkıştırmak için birbirlerine bir şeyler uzattıklarını görebiliyordum.

"Onlar iyi yağlanmış bir makine, değil mi?" Çiçekli perdelerin arasından geçmesin diye sesimi alçak tuttum. Ne kadar kolay olduğunu biliyordum

Dışarıdaki konuşmaları içeriden duyabiliyorum.

"Hiçbir fikrin yok." Birasına dönmeden önce gözleri içerideki tuhaf ev ortamına takıldı. Ve bana. "Hayır, burada olmana sevindim. Stacey senin etrafta olmanı seviyor."

"O harikaydı. O gün o olmasaydı ne yapardım gerçekten bilmiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Keşke bunu görebilseydim. Gerçekten de gösterinin ortasında telefonunu çamaşırcı kadının küvetine mi attın?"

Zihnimde canlanan görüntü karşısında elimle yüzümü kapattım. "Tanrım, şimdi de bunu mu söylüyorlar?" Aynı anda hem gülmek hem de yaltaklanmak zordu ama başardım. "Hayır. Gösteri bitmişti, ona beş dolar bahşiş vermiştim ve ..."

"Bu sana onların dekorunu kişisel çöp kutun olarak kullanma hakkını vermez, biliyorsun." Ama gözleri eğlenerek parladı ve beni de gülümsemeye davet etti.

"Eh, söyledi. Bir daha yapmadığım sürece."

"Yani, sen, ... gibi mi?" Birasını yere bıraktı ve vuruş yapmak üzere olan bir beyzbol atıcısını taklit ederek ayrıntılı bir dönüş yaptı.

"Hayır," dedim. "Daha çok ... gibiydi." Bileğimi gölde taş sektirir gibi salladım. Sırıttı ve birasını aldı.

"Güzel." Başını geriye eğdi ve yutkunmasını izledim.

"Yani, um." Boğazımı temizledim, konuyu nasıl açacağımdan emin değildim, açmalı mıydım ondan bile emin değildim. "Her şey yolunda mı? Todd'la falan."

"Todd mu?" Dex'in kaşları havaya kalktı. "Ne olmuş ona?"

"Biliyorsun..." Elimdeki plastik kaşıkla hiçbir şey işaret etmedim. "Kız arkadaşıyla olan olay." Karavana bir göz attım ama anladığım kadarıyla kimse bizi dinlemiyordu. "Sence iyi olacaklar mı?"

"Ben nereden bileyim? Ben bir ilişki uzmanı değilim."

"Bu beni ilgilendirmez." Kaşığımı yoğurt kabının içinde gezdirdim ama boştu. İkisini de bir kenara koydum. "Ama Stacey endişeli görünüyor. Sanki grup dağılabilirmiş gibi."

Dex başını salladı. "O haklı. Olabilir." Bira şişesini elden ele dolaştırdı.

"Endişelenmiyor musun?"

"Hayır." Birasından bir yudum aldı, yeşil cam şişe ışıktaki parlıyordu.
"Olmama gerek yok."

Ona kısık gözlerle . "Bu pek mümkün görünmüyor."

"Buna inanın." Sandalyesinde öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerinde rahatça duruyordu. "Otuz bir yıldır hayattayım ve bana kaç kez ne düşündüğüm soruldu biliyor musun?"

"kişi?" Cevabın çok düşük bir sayı olduğunu hissediyordum.

Dex sadece bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdi, koyu renk gözleri geceye bakıyordu. "Burada planları ben yapmıyorum," dedi sonunda. "Düşünmek benim işim değil. İyi görünmek ve şarkı söylemek için buradayım. Hepsi bu." Kelimeleri ısırarak söylerken sesindeki neşeli ton kaybolmuştu.

"Dex . . ." Elim, tüm kolum uzanmak için kaşınıyordu. Onu rahatlatmak için. Neden olduğundan emin değildim. Hissettiği şeyi maskeleyerek için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden yapılacak en doğru şey beni kandırdığını düşünmesine izin vermektir.

Ama bana dönüp baktığında gözlerimiz karanlıkta buluştu ve bakışları yumuşadı. Bir ya da iki nefes boyunca ikimiz de hareket etmedik. Karanlıkta, peri ışıklarının altında bir şey oldu. Onu gördüğümü belli ettim ve o da bunu kabul etti. Ren Faire Lothario'sunu değil, kabadayılığının altındaki adamı. O adamı kaç kişi tanıyordu?

"Bu benim işim değil," dedi yine. Sesini hiç böyle duymamıştım. Alçak. Gerçektir. Ne bir şaka, ne bir flört, ne de görünürde bir ima. "Ben geleceği planlamam. Bunu profesyonellere bırakıyorum. Onlar bir yolunu bulur."

"Evet, ama ..." Ona verecek bir cevabım yoktu. Düşünmek istememek bana yabancıydı. Plan yapmak. Ama Dex hayatını bu şekilde yaşıyordu, değil mi? Belki de bana öğretecek bir şeyleri vardı.

Bu yüzden yapabileceğim her türlü tartışmayı yuttum ve gülümsemeye zorladım.

Dex'e bakınca, bunu yapmak zor olmadı. "Soğutucuda hiç bira kaldı mı?"

Dudakları cevap veren bir gülümsemeyle kalktı ve başını geriye eğerek şişeyi bir gümbürtüyle yere bırakmadan önce elindekini bitirdi. "Hemen geliyor."

OceanofPDF.com

On

Tertesi gün aktivite doluydu: eşyaları toplamak ve yolda geçecek uzun bir güne hazırlanmak için yerlerine yerleştirmek. Bu bir konvoydu arabalar, bir kamyon ve bir karavan ve yolda geçen uzun bir öğleden sonranın ardından alacakaranlıkta, o sabah ayrıldığımız kamp alanına benzeyen bir kamp alanına vardık.

Kısa süre sonra, sanki hiç taşınmamış gibiydik. Tek fark oda arkadaşımı: Stacey ve Daniel otele taşınmışlardı ve Frederick de benimle birlikte karavandaydı. Çok rahat bir düzenlemeydi. O da benim gibi sessizdi ve bazen yatmadan önce tabletinden yemek yarışması programlarını izliyorduk.

Bu fuar daha önce bulunduğumuz yerin kuzeybatısında, Blue Ridge Dağları'ndaydı ve rakımdaki değişiklik yaz havasını biraz daha ılıman hale getirmişti. Hafif serin ve esintili günlerde Stacey ve ben karavanın pencerelerini açık tutuyor, içeride küçük yemek masasında oturuyorduk.

"Burada ne kadar kalacağımızı söylemiştiniz?"

"Unuttum. Dört hafta mı? Hayır, beş." Dizüstü bilgisayarının ekranına baktı ve yavaşça başını salladı. "Beş." Kederli bir gülümsemeyle başını salladı. "Gördün mü, Daniel bunları aklının ucundan bile geçirebilir."

"Başka bir sürü yeteneğin var." Kıkırdamasına karşılık sırtıttım, sonra tüylü bir kafa baldırına çarpınca yere baktım. "Peki ya Benedick?" diye sordum. "Harika bir oda arkadaşı ama hafta sonları işe giderken onu bırakmam gerekecek mi?"

"Hayır." Stacey eğildi ve Benedick başını okşamak için yanına gelene kadar parmaklarını oynattı. "Bu Faire'i çıkarabilir. Sadece gün boyunca karavanın havasını açık bırak. Bir şey olmaz."

"umursamıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım uykusunu almayı seviyor."

Homurdandım. "Mantıklı. Çok çalışıyor." Çalışmaktan bahsetmişken... Benim de kendi işlerim vardı ve onlara geri dönmem gerekiyordu. Stacey grubun web sitesini güncellemek ve ürün siparişlerini ayarlamakla uğraşırken - grup CD ve dijital indirme gibi şeylerin yanı sıra tişört ve diğer markalı ürünlerin satışında iyi bir iş yapıyordu - ben de yasaklı dizüstü bilgisayarımı kurcalıyordum. Stacey ile sıkı bir pazarlık yapmam gerekmişti ama sonunda özgeçmişimi güncelleyebilmem için birkaç günlüğüne bana vermeyi kabul etti. Gerçi dizüstü bilgisayar Cuma günü onunla birlikte otele gidecekti ve Willow Creek'e kadar geri alamayacaktım. Her zaman yanımda olan not defterim elimin altındaydı ve sayfalarında şekillenen devasa yapılacaklar listesini kontrol edecek bir şeye sahip olmak güzeldi.

Mitch'in dediği gibi yapmak için elimden geleni yapıyordum: beynimi kapatmak, gerçeklikten kaçmak. Ancak bu kaçış Temmuz'da sona erecekti ve sona erdiğinde hemen işe koyulmam gerekecekti. Güncellenmiş bir özgeçmişe sahip olmak ilk adımdı. Stacey bakmıyorken ben de bazı yasal işe alım sitelerini biraz kurcaladım mı? Belki de. Sen kendi işine bak.

Ama sessizlik içinde çalışmadık. Dışarıda, küçük gölgeliğimizin altında, çocuklar müzikleri üzerinde çalıştılar. Hafta boyunca, başlangıçta kulağa oldukça kaba gelen beş yeni şarkı üzerinde çalıştılar. Ama bugün hepsini en az durarak ve hatta daha az tartışarak bitirdiler. Yani doğru yönde ilerliyorlardı.

Belli ki Stacey de öyle düşünüyordu. "Bunu sevdim!" diye bağırdı yerinden kalkmadan pencereden dışarı.

"Teşekkürler!" Frederick geri bağırdı. Ya da belki Dex'ti. Bağırان bir sesi tanımak zordu. Pencereye doğru baktım, sanki çiçekli pamuk perdenin arkasını ve Dex'in gitarıyla yeni bir melodi seçtiği dışarıyı görebiliyordum. Atkuyruğum omzumun üzerinden savruldu ve bir elimle uçlarını yakalayıp birkaç tutamı parmaklarımın arasında döndürdüm.

Karavanın kapısı çarparak açıldı ve ikimiz de sıçradık.

"Neden ikiniz de burada sıkışıp kaldınız? Dışarısı çok güzel." Dex yanımızdan geçip mini buzdolabına gitti ve bira şişelerini kaptı.

"Bütün zamanımı dışarıda geçiriyorum." Stacey'nin yanıtı yumuşaktı. "Değişiklik olsun diye gölgede olmak güzel."

Omuz silktili. "Sen bilirsin." Şişe açacağını mıknatıslı tezgahın üzerindeki yerinden aldı ve şişeleri bir karbonat tıslamasıyla kırarak açtı.

"Dışarıdan harika sesler geliyor." Stacey çoktan dizüstü bilgisayarına dönmüş, bir şeyler karıştırmaya başlamıştı. "Bence bu fuarda çok iyi iş çıkaracağız."

"Yine 'biz'. " Dex başını salladı. "Sen ve Daniel, yemin ederim. İkinizi de sahnede bizimle birlikte gördüğümü hatırlamıyorum."

"Awww." Stacey ona gülümsedi. "Seninle şarkı söylememi istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

Gözlerini devirdi. "Todd bizi yüzüstü bırakırsa bunu aklımızda tutacağız." Dikkatini bana doğru çevirdi. "Keman çalmadığına emin misin?"

Bir kahkaha attım. "Bu bir şey olmaz mıydı?"

"Olurdu." Sözlerini kaşlarını kaldırarak ve bir yudum daha bira içerek noktaladı ve diğer içecekleri kardeşlerine götürmek üzere kapıdan çıkıp gitti. İç çekme gibi görünmemesini umduğum bir sesle nefesimi bıraktım. İhtiyacım olan son şey, Rönesans Panayırı'nın kasaba bisikletine özlem duyuyormuş gibi görünmekti.

Dışarıda müzik durmuştu ve Daniel bir ekip toplantısı düzenliyordu. "Bu hafta bizi hiçbir yere sokamadım, ama yerleştığımız, prova yaptığımız için sorun değil. Ama bazı yerel yerleri aradım. Buradan birkaç kilometre ötede yeni bir İrlanda barı açıldı.

Umarım Çarşamba ya da Perşembe günü oraya gidebilirsiniz ..."

"Gelecek hafta olmaz." Bu kez Dex'in sesinde hata yoktu.

"Ne? Neden gelecek hafta değil?" Daniel'in otoritesine pek sık meydan okunmazdı ve sesi kızgın olmaktan çok şaşkıındı.

"Çünkü ..." Dex'in sesi, ödevinin neden geciktiğini açıklamaya çalışan bir çocuk gibi kesildi. "Yorgunum dostum," dedi sonunda.

Bir kahkaha sesi duyuldu. "Yoruldu mu?" Todd'un sesi kuşkuluydu ve ben burada Todd'un tarafındaydım. Bu hiç mantıklı değildi.

Dex ofladı. "Sadece söylüyorum. Arada yan işlere bir hafta ara veremez miyiz?"

"The yan konserler Yardım tutmak Biz içinde ve siyah." Daniel'in ses abartılı derecede sabırlıydı.

"Şu anda karda mıyız?" "Şey, evet.

Ama-"

"O zaman bir hafta ara verelim. Lanet olsun dostum, hepimiz senin kadar sıkı çalışmayı sevmiyoruz, tamam mı?"

Dışarıdaki sessizlik rahatsız edici bir süre boyunca uzadı ve Dex ile Daniel arasında başlayan bakışma yarışını hayal ettim; kahverengi gözler yeşile dikilmişti. Sonunda bir iç çekiş oldu.

"Elbette. İyi. Gelecek hafta programa bir şey koymayacağım. Nasıl olsa fazladan prova zamanı kullanabilirsin. Ama yemin ederim ki bunun nedeni şehir dışından biriyle takılmansa ..."

"Her şey benimle ve kiminle takıldığım ile ilgili değil." Dex'in savunma tonuyla kaşlarım havaya kalktı. Bu tartışma hiç ona göre değildi. Masanın karşısındaki Stacey'nin gözleriyle karşılaştım. Karşılıklı şaşkın bakışlar attık ve o da özenle omuz silkti.

"Ona dokunmayacağım." Dizüstü bilgisayarına geri döndü ve bir sonra ben de onu takip ettim. Zaten beni ilgilendirmezdi.

Cuma günü öğleden sonra dizüstü bilgisayarım güvenli bir şekilde Stacey'nin elindeydi ve ben de dışarıda defterime yazıyordum. Dex haklıydı; hava son zamanlarda içeride kalmak için fazla güzeldi ve piknik masası da dışarıdaydı ama kullanılmıyordu. Yapılacaklar listem günlük girdilerine dönüşmüştü, listedeki her şey için bir yorum yazıyordum.

— *Daire satmak mı? Gerçekten ne kadar alana ihtiyacım var? Evde hiç açmadığım bir sürü kutu .*

— *İş. Büyük Hukuk'a geri mi dönüyorum? Mitch haklı, aynı eski bok. Kendi muayenehanemi mi açayım? Hangi konuda uzmanlaşacağım???*

Dördüncü bir soru işareti eklemeyi düşünüyordum ki oturduğum bank başka birinin ağırlığıyla devrildi. Kaşlarımı çatarak Dex'e baktım, bankta yanımda sırtüstü oturuyordu, sırtı masaya dönüktü ve iki elinde birer şişe su vardı. Bir tanesini bana uzattı.

"Bu hafta sonu gösteride olacaksın, değil mi? Bahşış sepetinde harikaydın."

"Hiç sanmıyorum. Artık bir işim var." En azından ben öyle umuyordum. Falcılarla tam olarak bir plan yapmamıştım. Cumartesi günü nerede kurulurlarsa oraya gider ve beni hâlâ isteyip istemediklerini görürüm diye düşünmüştüm. Ama şimdi çelişkideydim; bahşış sepeti kızı olmak gerçekten hoşuma gitmişti.

"Doğru ya, falcılar. Bunu duymuştum. En azından Cumartesi günü gelmelisin. İlk gösteriye. Yeni şeylere bir göz at."

"Awww." Çenemi katlanmış ellerime dayadım ve kirpiklerimi kırptım. "Beni bu kadar çok mu özölüyorsun? Neden, Dexter, gururum okşandı."

Bana dilini şaklattı. "Declan." "Ne?"

"Benim adım Dexter değil." Suyunu bitirdi ve boş şişeyi yakındaki bir çöp kutusuna doğru fırlattı. Benim büyük kızgınlığımla içine girdi. "Dex, Declan'ın kısaltılmışı."

Bu daha mantıklı. Declan MacLean olabildiğince Kelt bir isimdi, değil mi?

"Her neyse." Ayağa kalktı. "Cumartesi gösteriye gel. İlkine. Günün o ilk saatinde seni kaçırmazlar. Ve bence bunu görmek isteyeceksin."

Garip bir şekilde ısrarcıydı ama hayır demek için bir neden bulamıyordum. "Whiskey in the Jar'ı yaptığınız sürece. "

"Bir klasik. İyi bir zevkin var." Veda etmek için parmaklarını aramızdaki masaya vurdu ve kamp alanını geçerek kardeşlerinin prova için onu beklediği yere doğru ilerledi. Gidişini izledim, çünkü ben de bir insandım ve kot pantolonun içinde de en az İskoç eteğinin içinde olduğu kadar iyi görünüyordu. Bu da büyük bir haksızlıktı.

O gece, çekyatın üzerinde yastıklarımı kabartıp çarşaf larımı silkelerken, Frederick arkamdan boğazını temizledi. "Yani, ben

sana bir şey söylemek istiyorum."

"Kahretsin. Şimdiden ekmek haftası bölümüne mi geçtik?" Başımı salladım. "Bunlar beni hep strese sokar."

"Tanrım, ben de. Doğru şekilde yükselip yükselmeyeceğine dair tüm o gerginlik ... ama hayır, sorun bu değil. Bu ..." Boynunun arkasını ovuşturarak yere doğru baktı. "Patrick bu fuarda. Dün bana mesaj attı."

"Patrick?" Anlaması bir saniye sürdü. "Oh! Hokkabaz komedyen adam mı?"

"Evet." Gülümserken yanakları kızardı. "Hokkabaz komedyen adam. Son dakikada çağrıldılar, bu yüzden burada sahne alacaklar. Tüm gösteri boyunca."

"Bu harika!" Neden hâlâ bu kadar rahatsız görüldüğünü merak ettim. Homofobik biri gibi mi görünüyordum? Elimden geldiğince müttefiklik telgrafı çektiğimi sanıyordum. Ona sorunun ne olduğunu sorabileceğim milyonlarca şifreli yol vardı, ama şifrelemek pek benim tarzım değildi. Özellikle de bu günlerde. "Buraya mı geliyor? Dışarı çıkmam gerekiyor mu?" Hızlıca düşündüm. Stacey ve Daniel'in otel odasına onlarla birlikte taşınmak zorunda mıyım? Tanrım, bu çok garip olacaktı.

"Oh, hayır! Tam tersi aslında. Bölgedeki bazı arkadaşlarının yanında kalıyor ve o ..." Frederick boğazını temizledi, yanakları daha da kızardı. "Gelip onunla kalmamı istedi." Omzunun üzerinden baktı ve arkadaki uydurma yatağın ortasında duran gece çantasını fark etmemin bu kadar uzun sürdüğüne inanamadım.

"Ohhhhhhh," dedim şarkı söyler gibi bir sesle.

"Evet. Birkaç dakika içinde beni alacak." Artık yüzündeki kızarıklık kaybolmuştu ve gülümsemesi daha samimiydi. "Bugün sana söyleyecektim ama unuttum." Arkasını işaret etti. "Bundan sonra yatak tamamen senindir ve pişirme programlarına devam etmek istiyorsan tabletimi ödünç alabilirsin."

"Evet, ama ..." Düşünürken başımı öne eğdim. "Hafta içinde dönecek misin?"

Omuz silkti. "En azından gün boyunca. Antrenman için . Bunun için endişelenme. Bu kanepede pek çok kez uyudum. Bu panayır boyunca bazen burada kalmamın bir sakıncası yok." Sesindeki güven bana burada tek bir gece bile kalmayı planlamadığını söylüyordu.

Aferin ona.

Son birkaç haftanın bunaltıcı birlikteliğinden sonra, koca bir karavanın tamamen kendime ait olması lükstü. Çökmüş. Arkadaki yatak bir oteldeki kral yatağına yakın bile değildi ama biraz yıldız avlayabileceğim kadar büyüktü. Sonra Frederick'in tabletini aldım - başka bir . Onu sadece video izlemek için kullanacaktım. İşle ya da gerçek hayatla ilgili hiçbir şey yoktu -acey buna itiraz edemezdi. Yastıkların arasına kıvrılıp pişirme yarışmasını izlerken Benedick de bana katıldı.

"Sadece sen ve ben, dostum." Ben Play tuşuna basıp içimden küfrederken Benedick kulaklarını yıkadı. Ne de olsa ekmek haftası bölümüydü. Hayatımda bu tür bir strese ihtiyacım yoktu.

- - -

Şimdi, bu daha .

Bu küçük panayırın arazisi bana büyükannem ve büyükbabamı götürdüğüm panayırı, kuzenimin kilt giyip o inanılmaz büyüklükteki kılıcını sallamasını izlediğim panayırı hatırlattı. Bu fuar alanına adım atmak eve dönmek gibiydi. O ilk gün aradığım şey buydu.

The Dueling Kilts'in ilk gösterisi saat on buçuktaydı. Bu erken bir başlangıçtı ve kapanıştaki bar şarkısında da yer aldıkları için herkes için uzun bir gün olacaktı. İlk müşteriler etrafta dolanmaya başladığında falcıları bulmanın kolay olacağını umarak bir haritaya baktım. Endişelenmemeliydim; bu panayırda kulağa hem romantik hem de ezoterik gelen Mystics' Glade adında bir bölüm vardı. Aşağı koşup bana hâlâ ihtiyaçları olup olmadığından emin olmak istedim ama onlar alanın diğer ucundaydı. Dex ilk gösteri için burada kalmam konusunda o kadar ısrarcıydı ki onun yerine Stacey'nin hazırlanmasına yardım ettim. Falcıların bana ihtiyacı varsa, ilk Kilts gösterisinden sonra da bana ihtiyaçları olacaktı.

Gösteri başladığında, Stacey'nin yanına gitmek için seyircilerin arkasına geçtim. Tıpkı tanıştığımız günkü gibi orada birlikte duruyorduk. Sadece iki hafta önce miydi? Sanki bir ömür gibi geldi. Artık hukuk bürosunu zar zor hatırlıyordum. O farklı bir kişiydi-Louisa. Şimdi daha çok Lulu gibi hissediyordum.

Setlerinin ilk şarkısı biterken Stacey selamlamak için omzuma çarptı. "Her şey yolunda mı? Yine falcılara yardım ediyorsun sanıyordum."

Başımı salladım. "Dex bu gösteriyi izlememi istedi. Daha sonra gidip onları bulacağım." Kaşları çatıldı. "Neden acaba?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim. "Belki de yeni bir set olduğu içindir?" Ama sesim kuşkuluydu; şu ana kadar bu gösteride yeni bir şey yoktu. "Yeni bir şeyler denemiyorlar mı?"

"Sanırım öyle, evet. Ama ..." O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Yani, onların gösterisini gördün. O kadar da farklı olmayacak."

Haklıydı. Açılış şarkılarından sonra araya yeni bir şarkı sıkıştırmışlardı ve sanki her zaman bu şekilde çalmışlar gibi sorunsuz bir şekilde ortaya çıktı. Ama şarkı aralarında yaptıkları şakalar ve çocuklar arasındaki espriler aynıydı. Artık birkaç kez duyduğum esprilere gülümsedim; rahatlatıcı, evimdeymişim gibi hissettiriyorlardı.

İlk değişiklik birkaç şarkı sonra geldi. "Bu şarkı sevgilimiz Louisa'ya gidiyor," diye duyurdu Dex, arkada beni görünce ağzında bir gülümseme belirdi. "Nedenini sormayın ama bu onun favorisi. Belki de ihanetten hoşlanıyordur, bilemiyorum."

"Whiskey in the Jar"ın ilk notalarında sııttım ve Stacey yanımda güldü. "Bu yüzden mi seni burada istedi?"

"Belki mi?" Hafif bir kızgınlık gülümsememi yaraladı. Dex benden günde dört kez gelip hafifçe dalga geçmemi mi bekliyordu? Ona burada kendime ait bir işim olduğunu söylemişim, bu aklına yatmamış mıydı?

Yine de bu şarkıyı gerçekten sevdim. Mırıldanarak eşlik ettim ve gösteri devam ederken kendimi yarı dinlerken yarı da yeni şarkılardan ve esprilerden hangisinin daha iyi olduğunu görmek için seyircileri incelerken buldum. Dex'in bugün gösteriye gelmem konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğundan emin değildim, özellikle bu gösteriden bahsetmiyorum bile. Hiçbir şey özellikle özel görünmüyordu.

Todd bir adım öne çıktı ve kablosuz mikrofonunun kulaklığını ayarladı. "Sıradaki yeni bir parça. Dünya için yeni değil, birkaç yüz yıldır var, ama birkaç gün önce çalmaya başladık, umarım başarabiliriz. Adı ..." Sesi bir anda kesildi ve dikkatim tekrar ona yöneldi. Seyirciye sert bir şekilde bakarken yüzü gevşemişti. "Michele?"

OceanofPDF.com

On bir

('Michele' diye bir şarkıları yok. " Şaşkınlıkla Stacey'ye döndüm ama bana bakmıyordu. Gözlerini ve aniden nefesi kesildi ve kolumu tuttu. "Aman *Tanrım!* Bu ..."

Orta sıralardan birinde oturan bir kadın ayağa kalktı. Gündelik bir şort ve atlet giymişti ve başının üstündeki güneş gözlüğü uzun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu. Todd'un şaşkın ifadesine gülümsediğini görünce kim olduğunu anlamam sadece bir an sürdü. Todd'un kız arkadaşı, göz korkutucu olmanın sınırlarında dolaşan, zahmetsiz bir güzelliğe sahipti. Ancak sahnede erkeğine gülümseme şekli onu korkutucu olmaktan çıkarıp ilişkilendirilebilir hale getirdi. Çünkü aşık insanları kim sevmez ki?

"Sürpriz." Todd sahnede kıpırdayamadan dururken, Dex ve Frederick kardeşlerini kuşatmak için öne çıktılar. Dex Todd'un kemanını aldı ve Frederick de diğer elindeki yayı kaptı. İkisi de Todd'u biraz dürttü ve Todd, uzun süredir görüşmediği kız arkadaşı sahnenin kenarında onunla buluşmak için ilerlerken öne doğru bir adım attı. Seyirciler alkışlarken sahneden yere kadar olan birkaç metrelik mesafeyi kolayca atlayarak onu kucakladı.

Alkışlara ben de katıldım, ellerim acıyana kadar alkışladım ve Stacey'ye baktığımda gözyaşlarını tutamıyordu. Sahnede Frederick sevinçli bir şaşkınlıkla güldü ve ben sahnenin yan tarafına baktığımda Daniel gülümseyerek başını salladı. Ama Dex... sahneye çıkmayan tek kişi oydu.

şaşırmış görünüyordum. Farkına vardığımda gülümsemem değişti. Bu gösterinin özel olmasının nedeni buydu. Bunu görmemi istemişti.

Dikkatimi tekrar ön tarafta, sahnenin yanında duran Todd ve Michele'e çevirdim. Michele, Todd'un sahneye ve gösteriye dönmesine izin vermek için birbirlerini bırakmadan önce, tüm kalbiyle karşılık verdiği uzun bir öpücük için onu aşağı çekmişti. Performansın geri kalanında gözlerini kız arkadaşından ayırmadı ve son şarkıya başladıklarında Stacey'nin yanından kayarken onu bırakıp bırakamayacağını merak ettim.

- - -

Hiç gitmediğim *bir* yer *nasıl* bu kadar tanıdık gelebilirdi?

Bu panayır az önce ayrıldığımız panayıra hiç benzemiyordu. Yollar bir önceki yerdeki yarı asfalt çakıl yerine sert topraktı. Buradaki satıcıların kalıcı vitrinleri yerine çadırları ve derme çatma tezgahları vardı, bu yüzden ortaçağdan kalma bir alışveriş merkezi yerine bir bit pazarı havası vardı. Çadırlar, ağaçlardan sarkan pankartlarla yankılanan renk cümbüşü içinde yollardan sıyrılıyordu.

Haritayı, aradığım genel alanı bilecek kadar incelemiştim ama Mistikler Korusu'nun sadece haritadaki bir isimden ibaret olmaması beni şaşırtmıştı. Bu isim bir pankartın üzerine yazılmıştı ve iki ağacın arasına asılmış, geçide girmek için bir kemer oluşturuyordu. Pankartın bu tarafında, yolun hemen dışında, tanıdık **TAROT-PALMISTRY-RUNES** işareti vardı.

Koruluğa girmek, ormanda bir yeni çağ dükkânına girmek gibiydi. Girişin sağına kurulmuş bir satıcı, hem masasının üzerindeki sepetlerde hem de yakındaki ağaç dallarından iplere dizilmiş, ışığı çok renkli parıltılarla yakalayan kristaller satıyordu. Sol tarafımdaki başka bir düzeneden duman ve baş döndürücü tütsü kokusu sızıyordu. Falcılarımın çadırlarının tanıdık üçlüsünü korunun arka tarafında gördüm ve neyse ki henüz çok meşgul görünmüyorlardı. Aceleyle onlara doğru yöneldim.

"Özür dilerim!" Falcıların yanına geldiğimde savunma elimi kaldırdım. "Geç kaldığımı biliyorum ama-"

İkisi müşterilerle ilgileniyordu, bu yüzden beni fark etmediler ama Summer sarı kostümü kadar parlak bir gülümsemeyle bana doğru baktı. "İşte buradasın! Gelebilmeye çok sevindim!"

"Özür dilerim," dedim tekrar, burada kimsenin bir özür beklemediğini şimdi fark etmeme rağmen. "Kilts'e biraz takıldım."

Dramatik, baygın bir iç geçirdi. "Güne başlamak için mükemmel bir yol gibi görünüyor. Ben de bundan biraz aldırımdım."

"Sapık." Koluna vurdum ve ikimiz de sırttık. Bu kızlardan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordum. "Merak etme," dedim. "Bir daha geç kalmayacağım."

Bir el salladı. "Merak etmeyin. Ön taraftaki sahnelerden birinde olduğunuzu gördüm; orası uzun bir yürüyüş mesafesinde."

"Yeterince meşgul görünmüyorsunuz," dedim. "Bu konuda ne yapabileceğime bir bakayım."

Summer koluyla bir hareket yaptı - *misafir* ol - ve ben de çantamdaki küçük deftere uzanmadan önce hafta içinde satın aldığım saatin saatini not ettim. Bu ekibi organize etmenin zamanı gelmişti. "Tam buraya!" Etrafta dolanan bir avuç müşteriye seslendim. "Geleceğinizi öğrenmek için rezervasyonunuzu buraya yaptırın!" Karnaval havlayan sesim dikkat çekti ve korunun bizim bölümünün müşterilerle dolması uzun sürmedi. Bu, günün geri kalanı için iyiye işaretti ve ben de arka plandaki rune taşlarının çingirakları ve kartların çevrilme sesleri eşliğinde para toplayıp randevuları alırken, öteki dünya için resepsiyonist rolüme rahatladım.

- - -

O gece karavandaki *atmosfer* bir blok partisi gibiydi, çünkü hepimiz Michele'e hoş geldin demek için toplanmıştık. Stacey ve Daniel pek çok şeyi hallettikleri gibi akşam yemeğini de halletmişlerdi. Daniel kamyonetini kamp alanına çekti, kasası yiyeceklerle doluydu ve akşamı tam anlamıyla bir arka kapı partisine dönüştürdü. Muhtemelen gerekenden çok daha fazla pizza yedim ama güneşin altında uzun bir gün geçirmiştim ve açlıktan ölüyordum.

Akşam iyice çöktüğünde tente ışıklarını açarak daha da bir parti havası yarattım. Michele neredeyse bir haftalığına buradaydı; planı Perşembe günü Michigan'a uçmadan önce birkaç izin gününü Todd'la geçirmekti. O ve Todd, ancak uzun mesafeli bir ilişki yaşayan bir çiftin olabileceği şekilde birbirlerine kenetlenmişlerdi. Ellerini biraz fazla sıkı tutuyorlardı, sanki bir içki içecek kadar bile ayrı dayanamıyorlardı. Todd'un gözlerindeki üstü zorlukla örtülmüş çaresizliği görmeseydim, bu romantizmin mide bulandırıcı bir resmi olurdu.

Normal bir gecede herkes kendi otel odalarına ya da bağlantılarına geri dönerdi. Ama bu geceyle ilgili bir şey farklı hissettiriyordu. Onur konukları hak ettikleri yalnız zaman için bir süre önce ayrılırken, Frederick ve Dex oyalandılar. Kamp alanındaki ateş çukurunda yemek sonrası için yaktığımız ateş neşeyle parlıyordu. Dex'i Adirondack sandalyelerden birinde otururken buldum ve sormadan diğerini aldım.

"İyi iş çıkardın." Ona soğutucudan bir bira uzattım ve Stacey'nin çaldığım sert limonatalarından birini açtıktan sonra şişe açacağını uzattım.

"Hmm?" Dex bir yudum alırken kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Michele'i buraya getiriyorum."

Başını salladı ama ben gözlerindeki kıvılcımı ve ağzının kenarındaki gülümsemeyi izledim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oh, kes şunu." Şişemi sandalyenin geniş koluna bıraktım. "O gösteride Michele'in kendisi dışında şaşırmayan tek kişi sendin. Onu buraya sen getirttin, değil mi?"

İnkâr etmek istediğini anlayabiliyordum ve savaşımaya hazırdım. Gerçeği söylemek istemeyen hırçın tanıklarla pek çok kez uğraşmıştım-Dex için bu çocuk oyuncağıydı. Ama kavga etmeyerek beni şaşırttı. "Suçluyum." Suçlu görünmüyordu.

"Sanırım bu yüzden beni bu sabah gösteriye çağırdınız? Böylece ana planınızın işleyişine tanıklık edebilecektim?"

" 'Ana plan,' " diye homurdanarak tekrarladı. "Bir telefon görüşmesi yaptım. Burada tam olarak bir banka soygunu yapmıyoruz."

"Hala ..." Sesimin kesilmesine izin verdim. "Teşekkürler. Orada olduğumdan emin olduğun için.

Bunu gördüğüme sevindim."

"Bu senin fikrindi." Sesi gerçekçiydi. "Bütün bunları görmesi gerektiğini söylemiştin. Onun hayatını görmesini."

Yavaşça başımı salladım, sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "İşte bu yüzden Daniel'a bu hafta fazladan program yapmamasını söyledin. Todd onunla daha fazla zaman geçirebilsin diye."

Uzun bir iç çekti ve başını sandalyeye yasladı. "Onu görmeye ihtiyacı vardı," dedi sonunda. "Son zamanlarda tam bir baş belası oldu. Bu gidişle tatile kadar dayanması mümkün değildi."

"Dex MacLean, üzülerek söylüyorum ki sen iyi bir insansın." Selamlamak için limonatamı ona doğru kaldırdım. "Kabul etmek istemeseniz bile."

Bu sözler onu şaşırttı ve bir ağız dolusu biranın içinden homurdandı. "Teşekkürler. Sanırım."

Gözlerimi ateşe dikmiş, alevlerin büyüüne kapılmıştım. "Yine de bir şeyi berbat ettin."

"Sadece bir tane mi? Benim için güzel bir gün." Onun da ateşe bakıp gülümsediğini görmek için göz ucuyla baktım.

"Sadece ona neler kaçırdığını gösteriyorum. Michele birkaç gün içinde eve dönecek. Ya onunla gitmek isterse?"

"Olabilir." Dex'in omuz silkmesi tembelceydi. "Ama yapmak istediği buysa onu durduramam, değil mi?"

"Onun burada kalmasını istemiyor musun?"

"Onun mutlu olmasını istiyorum. O benim kardeşim." Kelimeler kolay çıkmıştı ama Dex'ten duymaya alışık olmadığım bir ağırlıkları vardı. "Ayrıca," diye devam etti, "Seamus keman çalıyor. Bir dahaki sefere eve geldiğimde belki gruba katılmak isteyip istemediğini sorarım."

"Seamus kim?"

"Bir kuzen."

"Ah." Başımı salladım ve MacLean aile ağacına bir isim daha ekledim.

"Daniel'ın kardeşi mi?"

"Hayır. Daniel'ın kuzeni."

"Sizin kaç tane kuzeniniz var?"

"İrlandalı Katolik aile mi? Çok fazla." İçimden yükselen kahkahaya karşılık sıırttı.

"Belki Seamus ve Todd bu işi yarı zamanlı olarak yapabilirler. Dönüşümlü olarak girip çıkabilirler." Başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsın, çamaşırcı kadınların yaptığı gibi." Konuşurken bile kafamda bir plan oluşmuştu. "Ülkenin her yerinde gösteri yapıyorlar, değil mi? Bir sürü kadın, birçok farklı panayırda temelde aynı gösteriyi yapıyor?"

"Biz değiliz."

"Hayır. Etekleriniz daha kısa." Ama ciddiydim. "Diyelim ki Seamus size katılsa siz ülkenin bir yerindeyken o çalsa, sonra siz eve yaklaştığınızda Todd değışse nasıl olur? O zaman ara vermek istediğinizde-"

Şimdi bana döndü, yüzüne suçluluk ifadesi yerleşmişti. "Neden ara vermek isteyeyim ki?"

Öfkelendim. "*Diyelim öyle*, benimle tartışma. Binlerce kuzeninden biri de senin yerini alabilir. Eminim içlerinden biri gitar çalıyordur, değil mi? Ya da sen onlara öğretebilirsin."

"Muhtemelen. Eğer bu yapmak istediğim bir şey olsaydı. Ama değil."

Başımı sandalyemin arkalığına vurdum. "Sadece bir örnekti." "Kötü bir örnek." Ama yüzündeki şımşek kaybolmuştu ve bana bir gülümseme gönderdi.

Gözlerimi devirdim.

"Peki." Birkaç dakika sessizlik içinde içkilerimizi yudumladık. "Ee, Seamus," dedim. "Hoş biri mi? Bekâr mı?"

"O on yedi yaşında."

İçimi çektim. "Allah kahretsin."

"Ben buradayım," dedi. "Eğer ... bilirsın işte ..." "mı istiyorsunuz?"

Buralarda bu hizmeti verdiğinizi duydum." I

limonatamdan düşünceli bir yudum alarak şişeyi bitirdi. "Bu nasıl oluyor? Todd'la aynı odayı paylaştığınızda olduğu gibi mi? Kapı tokmağının üzerinde mi?"

Homurdandı. "Oda arkadaşın varken takılmak zor. Bize daha fazla oda veren işleri seviyorum." Omuz silkti. "Ama hayır. Sadece onun evine gidiyorum. Nerede olursa olsun uyurum."

"Klas."

"Hey, diş fırçam var, seyahat edeceğim." İstemsiz gülüşüme sıırttı. "Ya da gece kalmak istemiyorsam, odama geri dönerim. Ya da daha yakınsa buraya."

Bu fikir hiç hoşuma gitmedi ama ben bir şey söyleyemedim Frederick yanımda belirdi. "Hey, Stacey ve Daniel gidiyorlar."

"Öyle mi?" Daniel'ın kamyonetine binerlerken sandalyemde döndüm ve onlara garip bir el salladım.

"Ateşle aran iyi mi?" Frederick sordu. "Senin için söndürebilirim, ama devam etmesini istersen ..."

"Ben halledebilirim. Teşekkürler." Ona bilmiş bir gülümseme verdim. "Bu gece buradan gidiyor musun?"

"Burada kalacağımı sanıyordum Freddy." Dex konuşmaya katıldı. "Ya da ... ohhhhh." Anlayışının ortaya çıkmasıyla hınzırca gülümsedi. "Bu sabah Patrick'i gördüğümü sandım. Siz ikiniz takılıyor musunuz?"

"Evet." Frederick şimdi rahatsız görünüyordu. Muhtemelen sinirlenmişti. -Dex'in yanında çok öyle görünüyordu.

"Bu harika!" Dex sanki bir ikilem çözülmüş gibi ellerini birbirine ırptı. "Birinin sarılmak zorunda kalacağından endişeleniyordum ama bu işleri çok daha kolaylaştırdı."

"Ha?" Frederick ona göz kırptı.

"Ha?" Ben de öyle.

"Oh, sanırım söylemedim. Bu gece burada kalacağım." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Çantam arabada."

"Cehenneme kadar yolun var." Genelde bu kadar kaba biri ama uzun bir gün geçirmiştim ve geç oluyordu.

"Fark etmemiş olabilirsiniz ama iki otel odamız da aşk kuşlarıyla dolu. Stacey ve Daniel ile mi yoksa Todd ve Michele ile mi kalmalıyım?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ah," dedim. "Kahretsin." Çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. Todd'un kız arkadaşını arayıp bizimle Faire'de buluşmasını sağlayarak gerçekten iyi bir şey yapmıştı ama aynı zamanda uyumak için evini de vermişti. Bu ya beklenmedik bir cömertlikti ya da bunu hiç düşünmemişti.

Frederick başını salladı. "Bırakayım da bu işi siz halledin. Patrick beni bekliyor." El sallayarak kamp alanının derinliklerindeki dolambaçlı çakıl yollardan birine doğru gitti ve Dex ile beni karşı karşıya bıraktı. Bu dik dik bakma yarışını kaybetmemeye kararlıyım, ama sonra bir kaşını kaldırarak bana sırtarak karşılık verdi.

"Tamam," dedim. "Ama yatak benim. Kanepeyi sen al."

"Bu ilk kez olmazdı," dedi hoş bir şekilde. "Merak etmeyin Avukat Bey, uslu duracağım." Yine kaşlarını çatı. Bu saçmalığı kesmesi gerekiyordu. "Tabii, bilirsiniz. Yapmamamı tercih edersen."

"Yangını söndürmeni tercih ederim," dedim kibarca. "Ben yatmaya gidiyorum." Hızlı düşünmemi alkışlarken karavana doğru kaçtım. Dışarıda kapıyı kapatıp arkasından kilitlediğinde ben çoktan pijamalarımı giymiş ve Benedick'le birlikte yatağa uzanmıştım. Aramızda kapatabileceğim bir kapı olmasını hiç bu kadar istememiştim. Onun soyunduğunu görmemek için gözlerimi sımsıkı kapatarak idare ettim ama başımın yanındaki küçük banyodan gelen kumaş hışırtısı ve su sesi hayal gücümü ateşledi.

Banyodan, alçakgönüllülük denemesi olarak kabul edilebilecek bir çift spor şortuyla çıktı, eteğini ve diğer performans kıyafetlerini yemek masasının üzerindeki dikkatsiz bir yığının içine attı. Onu fark etmek istemedim ama bu çok zordu. Bu kadar kaslı bir sırtı ve bu kadar güçlü bacakları fark etmemek çok zordu. Kışının o çürük örme kumaşı nasıl doldurduğundan bahsetmiyorum bile. İlk defa eteğinin çok fazla şeyi örtüyor olabileceği aklıma geldi. Yastığımı ısırarak istedim. İçimden çılgılık atmak.

Ön taraftaki kanepenin yarısında durdu ve gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi bana döndü. Dondum kaldım, uçurumun kenarındaydım. Buraya geri mi dönecekti? Tüm o imaları gerçekleştirecek miydi? Nasıl hayır diyecektim? Hayır demek istiyor muydum?

Onun yerine tezgâhın üzerindeki elektrik fenerine uzandı.

"İyi geceler, Avukat Bey." Işığı kapattı ve karavanı karanlığa gömdü. Cevap vermek için ağzımı açtım ama sesim duyulmuyordu, kelimeler kapalı bir boğazdan boğuk boğuk çıkıyordu. Tüm vücudum , bekliyordum. Ama tek duyduğum kanepenin üzerindeki battaniyelerin hışırtısı ve

Yastıĝa birkaç yumruk attı. Derme çatma yataĝına yerleşirken uzun bir iç çekti ve birkaç dakika içinde nefesi derinleşti, düzleşti. Çoktan uyumuştı.

Uyuyor muydum? . O gece hiç uyuyabilecek miydim? O da hayır.

OceanofPDF.com

On iki

D*ex gitmişti*, buruşuk yastık ve gelişigüzel katlanmış battaniye onun burada olduğuna dair tek ipucuydu. Birinde

Öte yandan, güne hazırlanırken karavanın yine bana kalması güzeldi - en son istediğim şey o bakarken göğüslerimi bu kıyafetin içine sokmaktı. Ama bu rahatlama, korsajımı bağladığımda ve aklıma rahatsız edici bir düşünce geldiğinde kayboldu.

Faire'e nasıl gidecektim?

Stacey ve Daniel dün beni götürmüşlerdi ama Dex burada olduğu için muhtemelen beni onun götürmesini bekliyorlardı. Şimdi o çoktan gitmişti ve beni bırakması için kimseyi arayabileceğim bir telefonum yoktu. Bu bir sorun olabilirdi.

Karavanın içinde oyalanarak endişelerimi erteledim ve sabahki işlerimi bitirdim. Benedick bugün izinliydi, hala aceleyle hazırladığım yatağında uyuyordu, bu yüzden ona gün boyunca yiyecek ve su hazırladığımdan emin oldum. Tam benim de izinli olup olmadığımı düşünmeye başlamıştım ki, dışarıda bir motorun gürültüsünü duydum, karavana yanaştı ve sonra durdu. Pencereden dışarı baktığımda Dex'in siyah Dodge Challenger'ından çıktığını gördüm, neredeyse Daniel'in kamyoneti kadar eski ve yıpranmış bir arabaydı. Bu adamlar klasik araçlarını seviyorlardı. Rahatlamaktan neredeyse güçten düşecektim, kalan eşyalarımı aldım ve neredeyse karavandan atlayacaktım.

Dex arabasının tavanına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve benim çılgınca koşuşturmam karşısında eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Geç yatıyorsun."

"İstemiyorum." Yolcu kapısını çekiştirdim ama açılmadı; Dex'in eğilip manuel kilidi benim için açması gerekti. Koltuğa bir çırpıda yığıldım.

Mümkün olan en rahat ve en az açık pozisyonda oturmak için kıyafetimi ayarlayarak minimum zarafet. "Ne oldu, beni unuttuğunu fark etmeden önce Faire yolunu yarıladın mı?" Sözlerim kesildi ve havayı kokladım. Sonra tekrar kokladım ve aşağıya baktım. Bardak tutucularda birbirinin aynısı iki paket kahve fincanı vardı. Kahveyi sıcak tutmak için içlerinde yudum delikleri olan çok büyük paket servis fincanları.

"Hayır." Dex sürücü koltuğuna oturdu. "Kızların hazırlanmasının ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum-"

"Hey." Kollarımı kavuşturdum ve ona en iyi feminist bakışımı attım.

Bakışlarımdan rahatsız olmadı. "Çünkü senin benim iki katım kadar kat kat giyinmen gerekiyor. Değil mi?"

Beni orada yakalamıştı. Kollarımı açtım. Başını salladı ve devam etti. "Sokağın aşağısına koşup bize kahve alacak vaktim olduğunu düşündüm. Karavandaki kahve makinesi bok gibi." Kahvelerden birini gösterdi. "Bu senin. Bir şeker, üç krema, değil mi?"

Tüm kızgınlığım unutulup gitti. "Tamam." Kahvenin fişini ve çok sıcak bir ilk yudum aldım. Dilimi yaktı ama mükemmeldi. "Teşekkür ederim." Kelimelerde en ufak bir alay ya da ironi yoktu ve dudakları, içimi kahveden daha çok ısıtan bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bir şey değil." Arabayı çalıştırdı ve Faire'e doğru yola çıktık. Yolcu koltuğunda kostümümün izin verdiği kadar rahatladım.

"Yani." Kamp alanından çıkarken eli direksiyonun üzerindeydi. "Todd'un dün gece ne kadar uyuduğuna dair bahse var mısınız?"

Todd ve Michele'in dün geceki bakışlarını hatırlayınca kahkahalarım kesildi. "Sıfır saat için bahse girebilir miyim?"

"Evet. Bugün işe yaramazın teki olacak." Ama Dex'in şikâyeti geniş bir gülümsemenin etrafında şekilleniyordu. Başının üzerindeki siperlikten bir güneş gözlüğü aldı ve sabah güneşinin parıltısına karşı taktı. "Haklı olabilirsin. Belki de bu beni kıcımdan ısıtır."

Sahte bir sempati ile başımı salladım. "İnsanlar için güzel şeyler yaparsan böyle olur."

İç çekti. "Bunu yapmayı bırakmalıyım."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Hayretle kahvemden sivri bir yudum aldım ve gülümsemesi sırtıma dönüştü.

- - -

Faire'e vardığımda doğruca Mystics' Glade'e gittim; falcılar beni geçen hafta sonu zorla hayatlarına girmiş biri gibi değil de eski bir arkadaşımın gibi karşıladılar ve masalarını kurmalarına, tabelalarını asmalarına ve çadırın kapaklarını bağlamalarına yardım ettim.

Benim için de bir sürprizleri vardı - kendi resepsiyonist masam. Sage, sanki ormandaki küçük bir kart masası ve katlanır sandalye değil de hayallerimdeki köşe ofismiş gibi masayı büyük bir gösterişle açtı. Mükemmeldi.

"Dün de getirebilirdik," dedi.

"Ama senin geleceğinden emin değildik," diye ekledi Sasha, azarlaması kıkırdamasıyla bastırılmıştı.

Dilimi şaklattım. "Sadece benden kurtulmayı dene." Elime iyi bir şey geçtiğinde anlıyordum.

Masa, ofis günlerimden hatırladığım o sonsuz şeker kasesi için çok küçüktü ama glade için mükemmeldi. Büyük TAROT-PALMISTRY-RUNES tabelasının hemen yanına yerleştirdim, böylece olası müşterilerin benden geçmesi gerekecekti. Ben hazırdım.

Şimdiye kadar işlerine burnumu sokmam kendimi istilacı hissettirmişti ve gelişigüzel bir eklenti olduğumdan endişelenmiştim ama bugün her şey büyükannemin evinin arkasındaki dereye su gibi pürüzsüz aktı. Hâlâ zamanımın çoğunu ayakta - karnaval havlayıcılığında, insanları içeri çekmede iyi idim - ama sabah ilerledikçe ve programımız doldukça küçük sandalyemde daha fazla oturdum. Kısa süre sonra o kadar meşguldük ki, hiç cezbetmeme gerek kalmadı. Program dolduğunda, bana kalan tek şey, belirlenen okumalar için geri döndüklerinde insanları kontrol etmek, ayrılan süreyi aşarlarsa kızları nazikçe bilgilendirmek ve topladığım parayı saymaktı.

hepsinin isimlerini not ettiğime göre, onları kostümlerinin renkleri olarak düşünmeyi çoktan bırakmışım. Sasha - sarışın olan

Kırmızı giyen açık sözlü biri, tarot kartlarını bazı insanların çocuk kitaplarını okuduğu gibi yorumlardı. Her kartı metodik bir şekilde yerleştirir, her seferinde öne doğru eğilerek üzerindeki resmi sanki kendisi için yepyeni bir şeymiş gibi incelerdi. Müşteri de neredeyse her zaman öne doğru eğilir, Sasha'nın bu kartlarda ne gördüğünü öğrenmek için beklerdi. Parmakları bir karttan diğerine dans eder, mükemmel bir düzen içinde akan sıralı bir hikâye anlatırdı.

Maviler içindeki yaşlı kadın Sage'di ve önündeki müşterinin elini kucaklamış, sakın mavi gözleriyle avuç içini inceliyor, sesi alçak ve güven vericiydi. Müşterisinin avucunu sanki bir bilyeyi yüzeyde yuvarlıyormuş gibi bir o yana bir bu yana eğiyor, kişinin elindeki her bir çizgi ya da yarığın önemine işaret ediyordu. Çoğu zaman bir müşterinin Sage'in küçük çadırından kendi elini kucaklayarak, ona yeni gözlerle bakarak ayrılışını izlerdim.

Sage de rünlerle çalışıyordu ve rünlerin tıktırtısı Vegas'taki bir zar masasına benziyordu, sadece yüksek sesli müzik ve bahşiş isteyen kokteyl garsonları yoktu. Müşterisinin seçtiği taşları inceliyor, her birinde bir diğeriyile ilişkili bir anlam buluyordu. Diğer falcılardan daha fazla soru sorduğunu fark ettim, bu yüzden okuma daha çok bir sohbet gibiydi. O kişinin geleceğine dair tek taraflı bir bildiri değil.

Sınırlı deneyimimden bile Summer'ın Sasha'dan daha kaotik bir okuyucu olduğunu söyleyebilirdim. Sarı eteğinin cebinden destesini çıkarır, kullanıcıya sorular sorarken desteyi karıştırırdı. Sasha'nın yaptığı gibi bir dağılım yapmazdı. Bunun yerine, kartları bir yığın halinde üst üste koyar, bir sonrakine geçmeden önce kısaca göz gezdirirdi. Kâğıtları çevirirken ağzından kelimeler bir hikâye gibi dökülüyordu; sesi çan sesi gibiydi, tatlı ve hafifti, kâğıtları her çevirişinde iyimserlikle dolup taşıyordu. Ara sıra sanki görünmeyen bir el tarafından durdurulmuş gibi belirli bir kart üzerinde durup oyalanıyordu. Kısa tırnağını kartın üzerine vurur, kartın anlamının bir ayrıntısını detaylandırırdı. Bu duraksamalar, bu ayrıntılar okumanın en önemli kısımları olurdu. Bu anlar, müşterinin şaşkınlıktan çenesi düşmüş bir halde sandalyesine oturmasına neden olacak bir şey söylediği anlardı. Okuma bittiğinde, destenin kabaca yarısı onun üzerinde gelişigüzel bir yığın halinde dağılmış olurdu.

ve nefesi çok çalışmış gibi ağır geliyordu. Kabul edelim ki yleydi.

İzlemesi bleyiciydi. Her okuma yaptıklarında oyalanamayacak kadar meşgul olsam da, zamanın dolduğunu bildirmek ya da yeni bir müşteriyi tanıştırmak için uğradığımda kendimi çadırlarının içine gizlice bakarken buldum. nn de kronometreleri vardı, çoğunlukla telefonlarında kronometreler ama bazen bir okumaya kendilerini kaptırıyorlar ya da bir müşteri soru sormaya başlıyordu. İşte bu noktada ben devreye girdim. Kaslı olmasam da uzun boyluydum - Mitch'in ailesinde bu özelliklerin hepsi vardı - ve sadece resepsiyon görevlisi değil, aynı zamanda buranın fiili fedaisiydim. Tek yapmam gereken Avukat Sesimi kullanmaktır: tanıkların titremesine ve karşı tarafın avukatının hayat tercihlerini yeniden gözden geçirmesine neden olan sesimi. Avukat Sesi neredeyse kas gücü kadar işe yarıyordu; insanların annelerinin otoritesine karşı içlerinde duydukları korkuyu bastırmak için buyurgan bir kadın sesi gibisi yoktu.

Gün ilerledikçe bir şey fark ettim.

Hiçbiri kötü haber vermedi. Bu garip görünüyordu, çünkü o kartlardan bazıları oldukça korkunç görünüyordu. Bir noktada Sasha'nın çadırına baktım, o ve müşterisi korkunç görünen birkaç karta bakıyordu. Bir tanesinin üzerinde ata binen bir iskelet vardı ve altında ÖLÜM kelimesi . Yanındakinde ise KULE yazıyordu ve yıldırım çarpmış dairesel bir yapıyı tasvir ediyordu; bina alevler içindeydi ve insanlar binadan yeryüzüne düşüyordu. Nefesimi dişlerimin arasından çektim. Bunların hiçbiri iyi görünmüyordu. Hem de hiç.

Ama Sasha endişeli görünmüyordu. Kaşları atılmamıştı. rktc iskelet atlıya dokundu. "Dönüşüm," diye ilan etti. "Bu sizin durumunuz için mkemmел, tek kelimeyle mkemmел!" Müşteriye gülümsedi ve ona aklını kaçırmış gibi bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Sonra yanan kuleye dokundu. "Hayatınızda dramatik bir değişim" dedi ve ben de "Hadi canım" diye karşılık verdim. Bu hafif bir ifade oldu. "Ama belki de hayatında ilk kez gerçeği olduğu gibi görüyorsun. Ve bu harika, çünkü bunu uygulamaya koyabilirsin. Eskiye bırak, yeniye al, anlıyor musun?"

Müşteri başıyla onayladı ve ben de gülmek gibi bir şey yapmadan önce ön tarafa geri döndüm. Sasha'nın politikaya girmesi gerekiyordu. Alevli kule kartının iyi bir şey ifade etmesine imkân yoktu.

Günün geri kalanında okumalara daha fazla dikkat ettim. Ve tek bir tanesi bile olumsuz değildi. Ne *eşiniz sizi gerçekten sevmiyordu* ne de *çıkamaz bir işte sıkışıp kalmıştınız*. Onlardan birinin karşısına oturduğumda kariyerim hakkında ne gibi muhteşem şeyler söyleyeceklerini merak ettim.

Ne zaman? Kısa kesmiştim. Okuma yaptırmayı planlamıyordum. Bana göre değildi. Ama onlarla takıldıkça, bir deste karttan, bir avuç taştan ya da elimde zaten var olan çizgilerden kariyer tavsiyesi almak bana gayet normal bir şeymiş gibi geldi.

Günün sonunda cesaretimi toplayarak "Hepsi iyi haber olamaz," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" Summer soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Masasını ve katlanır sandalyelerini sökmüştü ve ben de çadırını bağlamasına yardım ederek her şeyi bir hafta boyunca saklamasını sağladım.

"Kartları kastediyorum. Rünler." Sage'e, rünlerinin kemerindeki kesede durduğu yeri işaret ettim. "Bütün hafta sonu boyunca hiçbirinizden kötü bir haber duymadım. Bu sadece Faire'e özgü bir şey mi, müşterilere duymak istediklerini söylemek?"

"Hiç de değil," dedi Sasha, hâlâ açık olan çadırının içindeki sandalyesine uzanmış, kocaman bir su şişesinden su içerken. "Kartlar iyi ya da kötü değil, biliyorsun. Bu algıyla ilgili."

"Algı mı?"

Başını salladı. "Buraya gel." Beni küçük masasına doğru yönlendirdi ve uzattığı ayağıyla ikinci sandalyeyi arkaya itti. "Otur. Sana göstereyim." Güvenilir destesini çıkarıp elinde karıştırırken bana karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

"Oh. Hayır." Ayakta durmaya devam ettim. "Yapmak zorunda değilsin. Yani, uzun bir gün oldu. Eminim hepiniz dışarı çıkmak istersiniz."

"Otur." Avukatın sesi olmayabilirdi ama Sasha istediğinde emredici bir ses çıkarabiliyordu. İyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi oturdum, kığım koltuğa çarptı.

"Algı," dedi tekrar. "Elbette, bazı kartların diğerlerinden daha korkunç anlamları vardır. Bu yüzeyde korkutucu görünebilir." Desteyi bana doğru itti. "Bunları üç küme halinde kes, sonra desteyi tekrar bir araya getir. Ama bu korkutucu resimler başınıza korkunç bir şey geleceği anlamına gelmiyor. Ben bunu bir anka kuşu gibi düşünüyorum, anlıyor musun?"

"Anka kuşu mu?" Ona yeni kesilmiş desteyi uzattım ve o da desteyi önünde kareledi.

"Yıkımdan gelen güzel bir şey. Bazen daha ağır kartların anlamı budur." Üç kartı yüzleri aşağı bakacak şekilde yavaşça sıraladı. Sonra ilkini çevirdi ve ben nefesimi tuttum. Çünkü işte oradaydı, yine o lanet Ölüm kartı.

"Gördün mü? Mükemmel bir örnek. Sanki bu konuda konuşmamız gerektiğini biliyor gibiydi." Korkunç görüntüye dokundu ama gülümsemesi sakindi. "Filmlerde tarot kartlarını okuyan biri Ölüm kartını çevirdiğinde genellikle bir şimşek çakar ve gök gürler. Bu, birinin onu ısırmak üzere olduğunun habercisidir, değil mi?" Başını salladı, uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. "Hiç de öyle değil."

"Öyle değil mi? Burada *ölüm* yazıyor." Müşterilerinin her zaman yaptığı gibi öne doğru eğildim ve kartta ne gördüğünü anlamaya çalıştım. Elimde hiçbir şey yoktu.

"Hayır. Bu harika bir kart, özellikle de cevap arayan biri için. Şimdi, örnek olması açısından sizin için hızlı bir geçmiş/şimdi/gelecek dağılımı yapıyorum ve Ölüm kartı geçmiş konumunda. Bu geçiş anlamına gelir. Eski bir hayatın sona ermesi ve yeni bir hayatın başlaması." Masanın karşısında gözlerimle buluştu ve bir kaşını kaldırdı. Beni orada yakalamıştı. "Bir şey döngüsünün sonuna geldi -bir iş, bir ilişki- ve artık başka bir şeye geçme zamanı geldi."

"Tüm bunları ata binen bir iskeletten mi öğrendin?"

"Evet." Gülümsemesi genişledi. "Harika, değil mi?" İkinci kartı çevirdi. Ön planda sekiz altın kadeh dizilmişti ama karttaki figürün sırtı onlara dönüktü, adımları ve niyeti arka plandaki dağlara odaklanmıştı. "Kupa Sekizlisi, bu iyi bir kart. Ve Ölüm kartıyla birlikte gidiyor." Kartı birkaç dakika sessiz kaldı, daha önce hiç görmemiş gibi dikkatle üzerinden geçti

ve çalışması gerekiyordu. "Vay canına," dedi sonunda. "Kesinlikle hayatına devam etmenin zamanı geldi."

"Neyden?"

Sanki tüm cevaplar ondaymış gibi kartı işaret etti, belki de öyleydi ama ben göremiyordum. "Temel olarak her şeyden." Gözlerini bana dikti. "Sanırım telefonunu attığında bunu yaptın. Ama bak, şuna bak." Kısa tırnağıyla kadeh yığına vurdu. "Bir hayat kurmak için gerçekten çok çalıştın, uzun bir süre, değil mi?" Onaylamamı beklemeden ya da başımı sallamama bakmadan devam etti. "Ve bu senin için çok şey ifade ediyordu -finansal istikrar, statü, tüm bu şeyler. Ama senin için doğru değildi. Gerçekten olmak istediğin kişi olmana izin vermiyordu. Bu yüzden her şeyi bırakıp gidiyorsun." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana memnun bir gülümseme verdi. "Aferin sana."

"Ama ben neye doğru yürüyorum?" Karttaki dağları işaret ettim. "Güzel soru. Bu kart aynı zamanda bir hakikat arayışına da işaret eder: ruhsal, duygusal ... hayatınıza gerçek bir anlam katacak bir şey. Bu ne olabilir şu anda yapman gereken şey. Kendi gerçeğini bul."

"Huh." Ben de onun duruşunu taklit ederek arkama yaslandım. Yanılmıyordu, değil mi? Ama yine de hepsi saçmalık olabilirdi. Durumumu biliyordu: Faire'deki herkes benim Telefoncu Kız olduğumu biliyordu. O telefonu çamaşır küvetine attığımda hayatımda büyük bir değişiklik yaratmıştım ve bundan sonra ne yapmak istediğimi bilmediğim için burada Rönesans Fuarı'nı takip ediyor olmam mantıklı geliyordu. İçinde bulunduğum koşulları tahmin etmek ve bu kartlara uygulamak zor olmazdı.

"Tamam, gelecek." Sasha nc karta uzandı ve onu ters çevirdi.

"Oh, güzel." Alaycı görünmemeye çalıştım. "Bana geleceğimi söyle."

Küçük bir kakhaha attı. "Hiçbir şey tahmin etmiyorum. Kartların yaptığı bu değil. Daha çok, karşınıza çıkacak her ne olursa olsun aklınızda tutmanız gereken bir şey." Karta baktı. Bir kral tahtında oturmuş, bir kralın olması gerektiği gibi muhteşem görünüyordu. Bir elinde büyük bir sopa tutuyordu. -Bir asa değil, daha çok tahtadan yapılmış, üzerinde küçük filizler büyüyen bir asaya benziyordu. "Ah, evet," dedi Sasha gülümseyerek. "Bu sende var."

"yle mi?"

Sertçe başını salladı. "Bu bir güç kartı. Liderlik. Hedeflerinizi belirlemek ve onları gerçekleştirmek. Kendiniz, *gerçek* benliğiniz olun ve iyi olacaksınız."

"Yani kral ben miyim?" Sesim şüpheyile titriyordu, çünkü dünyada hissetmediğim bir şey varsa o da kral gibi hissetmekti.

"Olabilir. Ya da ..." Gözlerini kısarak karta baktı. "Hayatınızda yaşlı bir figür mü var? Önemli biri mi?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "İşte benim büyükannem. Çok yakınız." Büyükanne Malone'a bir şey mi olacaktı? O ve büyükbabam oraya doğru gidiyorlardı ama ben henüz ikisinden de yoksun kalmaya hazır değildim.

"Bu olabilir mi?" Ama o bunu bir soruya dönüştürdü, sesi yükseldi ve yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Yine de bu kadınsı bir enerji değil. Daha erkeksi, daha iş gibi. Belki de bir akıl hocası."

"Hey." Kollarımı kavuşturdum. "Kadınlar iş adamı gibi olamaz mı?"

"Tabii ki yapabilirler." Bana dilini şaklattı. "Biliyorum, cinsiyet bir yapı ve bu terimler çok . Ama kartların amaçları doğrultusunda, dişil enerji tipik olarak daha besleyicidir, bir şeyleri büyütür. Eril enerji ise daha çok iş bitiricidir, anlıyor musun?" Bir elini kaldırarak hayali bir kılıç salladı. "Argh."

"Argh," diye tekrarladım, gülmemeye çalışarak. Ama o sırada gözüme takıldı ve ikimiz de kıkırdamaya başladık. Uzun bir gün olmuştu. Uzun bir hafta sonu. İkimiz de yorgunduk.

"Her neyse." Üç kartı da toplayıp destesine geri koymadan önce tekrar baktı. "Son zamanlarda muazzam bir değişimden geçtin ve bundan sonra ne olacağını bulman gerekiyor, böylece ileriye doğru bir yol çizebilirsin. Bu gelecek enerjisinde eril ve güçlü bir şey var. Ya hayatınızda bir mentor figürü ya da kendi başınıza yola çıkmak. Bir iş kurmak. Belki de kendiniz bir tür otorite figürü haline gelirsiniz."

"Ofis için koşmak, belki?" Tanrım, bu bir kabus olmaz mıydı?

Sasha gülümseyerek ürperdi. "Sen benden daha iyisin."

O kartlarını kaldırırken ben de saatime baktım. "Lanet olsun, geç kaldım." Bar şarkısını tamamen kaçırmıştım ve Stacey, Dex ya da her kimse

Beni eve bıraktı, muhtemelen beklemekten sıkılmıştı.

Masamı ve sandalyemi Sasha'nın çadırına yerleştirirken Sage, "Seni bırakabiliriz," diye teklif etti.

"Bunun için minnettarım," dedim. "Bir dahaki sefere onlara haber veririm."

"Bunu bilmelerine izin veremez misin ... ohhhh." Farkına varınca iç çekti. "Telefon yok."

Onaylamak için başımı salladım. "Telefon yok."

Summer başını salladı. "Şebekeden ayrılma işini gerçekten ciddiye alıyorsun."

"Bana güven olmaz," dedim omuz silkip gülümseyerek ve hepsini güldürerek.

"Peki," dedi Sage. "Ama gitseniz iyi olur. Geç oluyor."

Haksız değildi: ön tarafa gitme vaktim çoktan geçmişti. Ama Mistikler Çarşısı'nda biraz daha oyalandım, kafam Sasha'nın bana yaptığı okumayla ve üç küçük karttan nasıl bu kadar çok şey çıkardığıyla doluydu. Glade'in ön tarafına yakın bir satıcı, bir gezgin arabasına benzeyen, kitaplarla dolu bir arabaya sahipti ve şimdi yakından baktığımda, deste ve deste tarot kartlarıyla dolu olduğunu görebiliyordum. Adımlarım yavaşladı ve sonunda her şeye bakarken durdum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Satıcı parasını sayarken o günkü aksanını bırakmıştı. "Kapatmak üzereyim ama biraz zamanım var, eğer . . ."

"Hayır, sorun değil." Ama sesim kararsızdı ve farklı desteleri incelemek için eğildim. Her türlü estetiğe hitap eden çeşitli tasarımlara sahip pek çok farklı tür vardı. Gözlerim gotik olanları atladı-çok korkutucu, çok bana göre değil. Sasha'nın kullandığına benzeyen bir desteye hızlıca odaklandım, parmak uçlarım kutunun kenarını izliyordu. O kartları istiyordum. Sasha kartların geleceği tahmin etmediğini söylemişti ama ben verdikleri tavsiyelerden daha fazlasını istiyordum.

"Ah, Rider-Waite." Satıcı gülümsedi. "Klasik. Eğer denemek istiyorsanız öğrenmek için harika bir deste."

"I . . ." Niyetim bu değildi ama elim hâlâ kutunun üzerindeydi ve daha ne olduğunu anlamadan destenin ve hayatımı değiştireceğine yemin ettiği kartları nasıl okuyacağımı anlatan iki kitabın parasını ödüyordum. Kamp alanına geri dönmek için tepeye çıkarken satın aldıklarımı kollarıma yerleştirdim. Pazar akşamıydı ve önümüzde Faire dışı etkinliklerle dolu uzun bir hafta vardı. Yeni bir hobi öğrenmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı, değil mi?

Aklım yeni oda arkadaşına ve onun spor şortuyla nasıl görüldüğüne takıldı. Evet. Yeni hobi. Dikkat dağıtmak iyi bir fikirdi.

OceanofPDF.com

On üç

(Yeni hobime alışmam *gerekiyordu*. İlk başta deste, hala plastik ambalajı içinde, satın aldığım iki referans kitabının üstünde duruyordu, uçu de

birlikte açık piknik masasında dirseğimin dibinde oturuyorlardı. Onları görmezden gelmiyordum, gerçekten. Sadece henüz onlara hazır değildim.

Bunun yerine, Dex yaz güneşi altında gitarıyla uğraşırken, Daniel hesap tablolarına kaşlarını çatarken ve Stacey dizüstü bilgisayarında grubun web sitesini güncellerken, defterimde yeni bir sayfa açtım. Önce Sasha'nın benim için yaptığı tarot falı hakkında hatırlayabildiğim her şeyi yazdım. Geleceğimle ilgili olan üçüncü karttaki şifreyi çözmeye kararlıyım. Aklıma gelen tek yaşlı erkek akıl hocası Bud Stone'du ve son telefon görüşmemizden sonra o köprüyü de yaktığımı söyleyebilirdim.

Daha sonra, her zamanki yapılacaklar listelerim veya eylem planlarım yerine, farklı bir yöne gitmeye karar verdim. Beynimi sayfaya boşalttım, geçmişini anlatmanın beni geleceğime götüreceği umuduyla uzun zamandır unuttuğumu düşündüğüm anıları yazdım. Ailemle geçirdiğim çocukluk günlerimi yazdım. Büyükannem ve büyükbabamla. Pislik kardeşlerim hakkında yazdım -Bruce Cornell'e gitmeden önce bile bir pislikti- ve en sevdiğim kuzenimle aile toplantılarının her şeyi nasıl çok daha iyi hale getirdiğini yazdım. Mitch'in gülümsemesi ve cesaretlendirmesi beni her zaman daha iyi hissettirmişti ve ben de her zaman onun gibi olmaya çalışmışım. O cesaret verici gülümsemeyi başkalarına da aktarmak için.

Bunun yerine hukuk işine girdim ve gülümsemem neredeyse yok olana kadar soldu. Son zamanlarda yeniden filizlenmeye başladığını hissediyordum, tıpkı bir fide gibi.

yaz güneşi. Onu beslemeye devam etmem gerekiyordu.

Ama ne zaman defterimden başımı kaldırsam o iskambil destesi orada durup benimle alay ediyordu. Sonunda derin bir iç geçirdim ve kalemimi bıraktım.

"Tamam, kartlar." Desteye uzandım ve plastik sargıyı kırdım, ipi yeni bir sigara paketini kırar gibi çektim. "Bana ne söyleyeceksin?" Masanın diğer tarafından Stacey dizüstü bilgisayarına geri dönmeden önce bana kısa bir süre gülümsedi. Bir deste kâğıtla konuşmamın tuhaf olduğunu düşündüyse de tek kelime etmeme nezaketini gösterdi.

Kartlar kutularından çıkıp ellerime döküldü. Üniversitedeki ders aralarında kendi payıma düşen cin okey oyununu oynamıştım, bu yüzden bir deste iskambil kâğıdını nasıl kullanacağımı biliyordum. Ama bunlar farklıydı; daha büyüktü ve destede normal bir iskambil kâğıdı paketinden daha fazla kâğıt vardı. Hepsini tutmak beklediğimden daha zordu. Kartlar sertti ve bükülmeleri zordu - eğer onları düzgün bir şekilde karıştıracaksam biraz alışmaları gerekecekti. Kartlarla birlikte gelen küçük kitapçık işe yaramazdı. O küçük yazıların tek yaptığı bana neredeyse okuma gözlüğü takma zamanımın geldiğini hatırlatmaktı ve ben henüz bu gerçekle yüzleşmeye hazır değildim. Bu yüzden satıcıdan aldığım referans kılavuzları lehine kenara koydum. Kartların sembolizminde kaybolmam uzun sürmedi. Bu yetmiş sekiz küçük kartın her biri

resimlerin çok fazla anlamı vardı.

Birkaç dakika okuduktan sonra defterimde yeni bir sayfa açtım ve notlar almaya başladım. Sasha haklıydı; burada geleceği tahmin etmek yoktu ve kötü kartlar da yoktu. Korkunç uyarılar gibi görünen kartlar bile - geçen hafta sonu gördüğüm Ölüm ve Kule kartları ya da arkasındaki duvarda dokuz kılıç asılı yatakta öfkeli görünen bir kişinin yer aldığı Kılıç Dokuzu - daha çok durum değerlendirmesi yapmak ve yeni yönler bulmakla ilgiliydi.

Not almadığım zamanlarda kartları karıştırma alıştırmaları yapıyor, alıştırmaları olarak kullanmak üzere üç kartlık bir dağılım seçiyordum. Kitaplar bana yedi, on, hatta on iki kartlık dağılımlar gösteriyordu ve bunlar bunaltıcıydı. Üç kart başlangıç için iyi bir yerdi. Karıştırırken gözlerimi kapattım ve bir soru üzerine meditasyon yaptım. Kitaplardan biri kartları enerjinizle doldurmaktan bahsediyordu, bu da beni

Kaşlarımı kaldırdım. Ama aynı zamanda tamamen Sasha'nın söyleyeceği bir şeydi, o yüzden ne olursa olsun. Elimden gelenin en iyisini yaptım.

Kartları yerleştirmeye o kadar odaklanmıştım ki, Dex yanımdaki piknik bankına düşene kadar müziğin durduğunu fark etmemiştim.

"Bana geleceğimi söyleyecek misin?" Sırtışı hınzırcaydı ve yemin ederim kara gözleri bana parıldıyordu. Gerçekten parıldıyordu.

"Hm... " Az önce ortaya koyduğum kartlara bakarken gülümsememi yuttum. Hiçbirinin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yetmiş sekiz kart öğrenmek için çok fazlaydı ve bir tarot kartı okuyucusu bir günde inşa edilmemişti.

Ama Dex'in bunu bilmesine gerek yoktu. Tırnağımı masanın üzerindeki kartların üzerinde gezdirerek desenin izini sürdüm. "Geleceğinde müzik görüyorum," dedim sesimi olabildiğince gizemli bir hale getirerek. "Peki bu ne?" Bir erkek ve bir kadının birbirlerine bardak kaldırdığı bir karta dokundum. "Görünüşe göre bir kızı tavlayacaksın. Bir barda. Çok yakında." Ona bir kaşımı kaldırdım ve o da güldü.

"Evet, tam bana göre." Omuz silkti. "Ama bu hafta değil. Bir barda çalmıyoruz, unuttun mu?"

"Ah, doğru ya." Michele perşembeye kadar buradaydı. Hiçbirimiz onu görmemiştik. O ve Todd pek ortalıkta görünmüyorlardı, biz de onları yalnız bıraktık, bu günleri romantik bir kaçamak olarak geçirmelerine izin verdik.

Yolun karşısındaki Adirondack sandalyelerden birinde otururken dizüstü bilgisayar dizlerinin üzerinde dengede duran Daniel, Dex'e başını salladı.

"Bu hafta herhangi bir program yapmak istemediğini söylediğinde, bana Michele'in burada olacağını söyleyebilirdin."

"Hayır." Dex'in ağzında bir gülümseme belirdi. "daha eğleneliydi." Tekrar gitarının üzerine eğildi, akorları ve akortları denedi. "Yüzünü görmeliydin."

Daniel homurdandı ve başını salladı. "Peki. Önümüzdeki hafta size rezervasyon yaptırmak için birkaç yer seçeneğim var. Bana fikrini söylemek ister misin?"

Dex'in elleri bir akorun ortasında dondu ve gözleri tekrar Daniel'a doğru döndü. "Neden ben?"

Kuzeni omuz silkti. "Burada bir tek sen varsın. Diğer herkes ateşli bir randevuda." Daniel durakladı. "Biraz ironik."

"Ben randevuya çıkmam. Bunu biliyorsun." Dex bize doğru baktı. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir ifade vardı. Gitarını masanın üzerine bıraktı ve Daniel'a doğru yürüdü. "Tamam, bir bakayım."

Stacey'nin gözleri, bana dönmeden önce konuşmakta olan adamların üzerindeydi. "Burada her şey yolunda mı?"

"Elbette." Tarot kartlarını topladım ve düzgün bir yığın haline getirdim. "Sanırım falcılarla çalışmak benim için hayal edebileceğimden çok daha iyi oldu. Ufkumu genişletti falan."

"Hayır." Dilini şaklattı. "Yani, yaşasın, bu harika, ama bu değildi. Demek istediğim..." Stacey sesini alçaltmadan önce çocuklara bir kez daha baktı ve ben de karşılık olarak ona doğru eğildim. "Yani, burada. Karavanı Dex'le paylaşıyorum." Dex'in adını neredeyse ağzından kaçırıyordu ama sesini çıkarmıyordu.

Oh, Dex? Sanki lisenin kafeteryasında aşkından bahseden gençlermişiz gibi adını mırıldandım. "Evet," dedim, sesim biraz daha normale dönmüştü. "Her şey harika gidiyor."

Yalan değildi. Elbette, bazı garip anlar oldu. Gerçekten küçük bir karavandı ve orada birbirimizin etrafında sıkışmak onunla beklediğimden biraz daha samimiydi. Buzdolabına ulaşmak için yanından geçerken öyle bir vücudu görmezden gelmek çok ama *çok* zordu. Duştaki suyun çok sıcak olmaması iyi bir şeydi diyelim. Son zamanlarda soğuk duşlar bana iyi geliyordu.

Stacey şaşırmış görünüyordu. "Yani uslu duruyor mu?" Arkasına yaslandı, kafeteryadaki sırları anlatma zamanı görünüşe göre sona ermişti.

"Evet." Bu soru beni şaşırttı. "Tabii ki öyle. Neden olmasın ki?" Elbette bu soru birkaç hafta önce beni şaşırtmazdı. O zamanlar, bu kadar küçük bir alanı Dex'le paylaşma düşüncesi bile içten bir *hayır cevabını* beraberinde getirirdi! Ama artık onun farklı yönlerini görüyordum ve o sadece Ren Faire bisikleti değildi. Evet, insanlar muhtemelen hâlâ bisiklete binmek için sıraya giriyordu ama artık onunla bundan daha fazlası olduğunu görecektik kadar bire bir konuşmuştum.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Stacey bunu neden görmedi? Onunla benden çok daha uzun süre seyahat . Ama belli ki bunu görmemiş,

Çünkü şüphecilik yüzüne kazınmıştı. Yine de konuyu daha fazla tartışmadı, ben de tartışmadım.

Yemekten sonra güneş batarken hava serinledi ama günün sıcaklığı iliklerime kadar işlemişti. Stacey ve Daniel geceyi geçirmek üzere otele dönerken, Dex dışarıda, ateş çukurunun önünde, gitarının akorlarını boş boş tıngırtarak takılmaktan memnun görünüyordu. Çok geçmeden bu boş akorlar kendilerini çözerek tanımadığım gerçek bir melodiye dönüştüler.

"Bunu sevdim," dedim sonunda. "Yeni bir şey mi?"

Başını iki yana salladı. "Eski bir şey." Cümlesini ani bir tıngırtıyla noktaladı. "Sanırım on altıncı yüzyıldan kalma bir İrlanda içki şarkısı. Henüz diğerlerine söylemeye hazır olup olmadığımdan emin değilim. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Omuz silktim. "Hoşuma gitti."

"Zar zor duydun." Kirpiklerinin altından bana baktı ve neden bana gülümsüyordu? Bu saçmalığı kesmesi gerekiyordu. Çabucak konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Çok fazla içki şarkısı çalışıyorsunuz," dedim. Pek konu başlığı değildi ama yeterince yakındı. "Bu da ne demek oluyor? Rönesans'ta herkes azgın bir alkolik miydi?"

"Yapacak başka bir şey yok." Dex dikkatini tekrar gitarına verdi, uzun parmakları tellerden melodiyi çıkarırken ön kollarındaki kaslar esnedi. Artık sadece gösteriş yapıyordu. "Kablolu yayınları yoktu, değil mi? İçmek ve sevmek, hepsi bu kadar."

Başımı sallarken düşünceli görünmeye çalıştım. "Yani 'Netflix and chill' değil, 'vebadan ölmek ve chill'."

Güldü ve kahretsin. Panayırdaki tüm fahişelerin neden ona donlarını fırlattıklarını anlamak gittikçe kolaylaşıyordu.

Boğazımı temizledim ve biramı bitirdim. "Her neyse, sana bu şarkıyı rotasyonuna eklemen için izin veriyorum. "Whiskey in the Jar "dan kurtulmadığın sürece. Ama sanırım yapamazsın. Ne de olsa bu bir içki şarkısı."

"Asla yapmayız." Birkaç akor daha, bir iki tıngırtı daha. "Bu şarkıyı gerçekten seviyorsun."

Omuz silktim. "Hukuk fakültesindeyken sürekli gittiğim bir kahve dükkanı vardı. Ders çalışmak için sessiz bir yerdi. Bazen açık mikrofon geceleri düzenlerlerdi, genelde oldukça sakın geçerdi. Ama bir gece bir adam geldi ve ..." Düşüncelerim arasında kayboldum. "Şey, senin şarkı listenin yaklaşık yarısını çalıyordu. Bilirsiniz, içki içmek, kavga etmek ve güzel kadınları kazanmakla ilgili şarkılar."

Dex'in alçak sesle kıkırdaması kanıma bir ürperti gönderdi. "Evet, tam bize göre."

"Her neyse. "Whiskey in the Jar "ı yaptı ve ... Bilmiyorum. O şarkıyla ilgili bir şey beni etkiledi. Şarkıdaki kadın-"

"Molly." Dex başıyla onayladı.

"Bu adamın versiyonunda Jenny'ydi. Konu bu değil. Kadın adamı tamamen mahvediyor, değil mi? Onu yetkililere ihbar ediyor, kılıçlarını elinden alıyor, silahlarını sabote ediyor. Muhtemelen çaldığı parayı da saklamıştır." Dudaklarımın gülümseyerek kalktığını hissettim. "Onun bu yönünü sevdim."

"Erkek arkadaşını becerdiğini mi?" Kaşları dramatik bir şekilde havaya kalktı.

"Erkeklerin dünyasında, hayatta kalmak için yapması gerekeni yapan bir kadın olduğunu." Bakışlarımı önümdeki kapalı deftere indirdim, işaret parmağımla kapağındaki desenleri çizdim. "Avukat olmak, yirmi birinci yüzyılda bile hâlâ eski bir beyaz erkekler kulübü. Bu şarkı beni tam zamanında vurdu. Bana kış tekmelemeyi ve isim almayı hatırlattı. Tıpkı Jenny gibi."

"Molly," diye düzeltti Dex.

Ona dilimi şaklattım. "Kim olursa olsun." Tartışmasını bekledim ama onun yerine boş bakışlarla bana baktı. Aşağı yukarı değerlendirme yapmadı - bu sefer düşünceli görünüyordu.

"Peki ne istiyorsun? Bundan sonra. Avukatlığa geri mi döneceksin?"

Soru buydu, değil mi? Tırnağımla defterin kapağına vurdum. "Sanırım öyle. Ama artık yaşlı beyaz adamlar için çalışmıyorum. Hukuka belli nedenlerle girdim ama sonra kendimi kanıtlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki sanki unuttum." Tekrar Dex'e bakmadan önce başımı sertçe salladım. "Yaptığım işte iyiyim. Bu yüzden eğer geri dönersem, bunu kendi şartlarımla yapmak istiyorum. Anlıyor musun?"

"Kulağa Molly gibi geliyor. *Jenny*." Kendini biraz alaycı bir şekilde düzeltti. Cevap olarak bir kahkaha attım ve üzerimize dostça bir sessizlik çöktü. Her an gidebilir diye düşündüm. Gidip haftanın en güzel kızıyla takılacaktı. Ama o burada olmaktan, hiçbir şey yapmamaktan memnun görünüyordu. Benimle birlikte. Aktif olarak yatmadığı ve hatta asılmayı bıraktığı biriyle. Az önce nispeten imasız bir konuşma yapmıştık. Bu onun için bir tür rekor olmalı.

Sonunda ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. "Kendimi iğrenç hissediyorum. Duş alma vakti geldi."

"Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Dex bana bakmadı bile, sadece gitarına bakıp sırttı.

Ve işte oldu. Daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Ama teklifte neredeyse hiç sıcaklık yoktu; ciddiye alamazdım. "Ben de tam Stacey'e senin ne kadar iyi biri olduğunu söylüyordum," diye takıldım. "Gidip bunu mahvetmek zorundaydın."

Dex tıngırdatmayı bıraktı ve müziğin yokluğu sessiz akşamda aniden çok gürültülü oldu. Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı, gözleri ateş ışığında parlıyordu. "Bunu Stacey'e neden söyledin?"

Ben de gözümü kırptım, kafam karışmıştı. "Çünkü bu gerçek... ?"

Dilini gıdıkladı. "Birinin benim hakkımda bunu en son ne zaman söylediğini hatırlamıyorum. Özellikle de Stacey'nin. Eminim bir saniye bile inanmamıştır."

Şaşkınlığım geçmedi. "Neden olmasın? Sen ve o ... değil misiniz?" Söyleyecek söz bulamayınca bir elimi işe yaramaz bir şekilde salladım. "Uyumlu değil misiniz?" Sonunda cümleyi bitirdim.

Tek omuzunu silkti. "Orada biraz tarih var. Benim anlatacak hikayem değil."

"Senin ... değil." Bu hiç mantıklı değildi. Eğer Stacey ile aralarında bir husumet varsa, bu Stacey kadar da ilgilendirmez miydi? Ama tüm bunlar, içine girmemem gereken bir aile dramına yaklaşıyordu.

Ben daha bir şey söyleyemeden yüz ifadesinde bir değişiklik oldu, sanki o da oraya gitmememiz gerektiğini anlamıştı. "Duş alsan iyi olur," dedi.

"Tamam." Karavana döndüm. Duş almak önemli bir şey değildi. Büyük bir mesele olmamalıydı - birlikte yattığımız son birkaç gündür de olmamıştı zaten. Ama şimdi soyunurken Dex'in bu ince metal duvarın hemen diğer tarafında olduğunun aşırı farkındaydım. Uzun ve lüks bir duş almak için can atıyordum - bir karavanda duş ne kadar uzun ve lüks olabilirse o kadar. Ama şimdi bu küçücük banyonun içinde çırılçıplaktım ve Dex dışarıda sadece birkaç metre ötemdeydi, olabildiğince hızlı bir şekilde sabunlanıp durulandım ve hâlâ nemli olan tenimin üzerine bir güneş elbisesi geçirdim. Ucuz Target parmak arası terliklerimle dışarı çıktım, bir elimde su şişesi, diğer elimde saçlarımı çözmek için tıraşla piknik masasının bankına çöktüm. Dex ateşin önündeki yerinden kıpırdamamıştı ve şimdi saçlarımı tarayıp her zamanki örgüsüne sarmamı izliyordu.

Aramıza giren tuhaf sessizliği bozmak için çaresizce tıraşımı ona doğru salladım. "Sırada seninkini yapmamı ister misin? Fransız örgüsüyle harika görünürsün."

İşte bu oldu. Güldü ve aman Tanrım. Bu kahkahada, ateş ışığıyla aydınlanan yüzünde, elmacık kemiklerini keskin bir rahatlamayla öne çıkaran bir şey bana bir şey yaptı. Dex'i daha önce de gülerken görmüştüm elbette, adam neşeden yaratılmış gibiydi. Ama bu genellikle diğer insanların arasında olurdu, rahat tavırları bir performans gibiydi. Çok az mahremiyetin olduğu bir hayatta, bu haftadan önce birlikte çok fazla bire bir zaman geçirmemiştik. Şimdi gülümsemesi gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar yaratıyordu ve kahkahaları biraz daha alçak, biraz daha samimiydi. Biraz daha sadece benim içindi. Haklıydım: Onun ilgisinin tüm gücüne katlanmak çok zordu.

"Ben iyiyim," dedi, benim kasıtlı bir yankımdı. Saçındaki kalın lastiği çekip çıkardı ve sallayarak indirdi. Onu daha önce saçları açık görmemiştim ve bu bir sürprizdi. Beklediğimden daha uzundu, koyu kahverengi dalgalar halinde omuzlarının hemen arkasına düşüyordu, benim bir saatimi, bir saç maşasını ve tonlarca ürünü alabilecek şekilde zahmetsizce muhteşemdi. Saçlarını tekrar ellerinde toplamadan önce parmaklarını o dalgaların arasında bilinçsizce taradı ve kalın elastik bantla başının arkasında yeniden sabitledi.

Erkek topuzunu ironik olmayan bir şekilde yapabilen pek fazla erkek yoktur. Zor bir görünümdü ve çok fazla çabalayan başarısız bir hipster'ın alanına kolayca düşebilirdi. Ama Dex'te daha az performatif ve daha çok "şu lanet saçı yüzümden çek" gibi görünüyordu. Bu bana onun kilt giyme şeklini hatırlattı: yapmacıksız. Onun için bunların hiçbirisi kostüm değildi. Hayatını böyle yaşıyordu.

Gecenin geri kalanı Dex'in şöminenin önünde, benim de piknik masasındaki yerimde sessizce geçti. Kısa bir süre sonra karavana girdi ve elinde bir bira ve bir şişe suyla geri döndü. Ateşin yanındaki yerine dönmeden önce ikincisini bana uzattı. Kendimi alevlerin hipnotize etmesine izin verirken biramı yudumladım.

Her zaman böyle olmayacağını kendime hatırlattım. Yakında tarot kartı kehanetimi gerçekleştirecek, günün Ren Faire ilişkisini seçecekti. Şimdiye kadar yapmadığına şaşırmıştım ama belki de sandığımdan daha seçiciydi. Belki de henüz doğru kişiyi bulamamıştı. Ama dış fırçam var, seyahat edeceğim, demişti. Ya da kendine hemen bir sevgili bulamazsa, Michele yakında Michigan'a dönecekti, böylece Todd'un yanındaki yerini geri alacaktı. Her iki durumda da bu karavana tek başıma dönmem uzun sürmeyecekti.

On dört

(*Ama* sonunda Dex'in otele dönmesi fikrini ortaya *attığımda*, bunu elinin tersiyle itti.

"Eh. Sanırım Freddy benden önce davrandı." Kamp alanından çıkmadan önce trafiği kontrol ederken başı benden başka tarafa dönüktü.

"Freddy?" Korkudan neredeyse tkrecektim ama kahve yudumumu yutmayı başıardım. Kafein değerliydi ve israf edilmemeliydi. "Ne demek istiyorsun Freddy?" Tekrar konuşabilecek duruma geldiğimde sordum. "Patrick'le birlikte."

Dex başını salladı. "Patrick gitti. Bilmiyorum, sözleşmesi kısa sürdü ya da onun gibi bir şey." Omuz silkti. "Bu bazen olur, özellikle de aynı anda başka bir Faire varsa. Herkes tüm fuar boyunca burada olmuyor."

"Ama ..." Zihnim kekeleydi, üstelik sadece ilk kahvemi içtiğim için değil. "Bir haftalık sözleşmesi mi vardı?" Bunun anlamı neydi?

"yle görünüyor." Gözlerine bakıp benimle taşak geçip geçmediğini anlamayı en çok istediğim anda gözlerini yoldan ayırmadı.

"yle bile olsa ..." Kahvemden bir yudum daha aldım. "Karavanda Frederick'in sırası, değil mi? Otelde olmayı tercih ededeğini düşünmüştüm."

"Hayır. Olduğum yerde iyiyim. Freddy'yi geri almak istemiyorsan tabii?" Sonra gözlerini bana dikti, hızlı bir bakış. Değerlendiriyordu.

Hayır. Bu düşünce ani bir tepkiydi. Ama bunu kahvemle birlikte yuttum. "Benim için fark etmez," dedim elimden geldiğince havalı bir şekilde. "Yine de eskiden benimle televizyon izlerdi. Yemek pişirme programları hakkında ne düşünüyorsun?"

İçinden bir kakhaha yükseldi ve benim gülümsememi genişletti. "Kendi başınasın," dedi. "Ama söz veriyorum sen onları izlerken dalga geçmeyeceğim."

Yeterince iyi. "Anlaştık." İşe koyuldum, o Faire otoparkına, daha doğrusu park alanına girerken ben de mümkün olduğunca çok kahve içtim. Uzun bir gün ve bu, bitene kadar göreceğim son kahveydi.

Gün uzundu ama beklediğim kadar yorucu değildi -bazen böyle oluyordu, dedi Sage günün sonunda bana günün bahşişlerinden çok daha küçük bir pay verirken.

"Yazın ortasında," dedi omuz silkerek. "Faire'in de ortası. Açılış ve kapanış hafta sonları tıklım tıklım olabiliyor ama bu ortadakiler ... bazen o kadar çok insan gelmiyor."

"Endişelenmiyor musun?" Elime sıkıştırdığı birkaç banknota baktım. Benim payım bu kadar küçükse, toplamaları o kadar da fazla olamazdı.

Ama o umursamaz bir tavırla başını salladı. "İnsanlar bazen bilinmezlik havasında olmazlar. Bu işler böyledir. Çok meşgul olduğumuz ve önümüzü göremediğimiz günleri telafi ediyor." Omzuma dokundu, okşamakla sıkmak arasında bir yerde. "Çok fazla anlam çıkarma, tamam mı?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu bir tür falcılık şakası mıydı?"

Sırıttı. "Belki biraz."

Günün bu kadar sakin geçmesi sayesinde hem kamp alanına dönmek için gruba yetişebildim hem de yolda ön sahneye uğrayıp pub şarkılarına göz atabildim. Bu panayırdaki gösterileri görme şansım pek olmamıştı ve şimdi benim için bir fırsattı.

Bar şarkısında gördüğüm ilk kişi Frederick'ti, ince gövdesi seyircilerin arkasındaki bir ağaca yaslanmıştı. Omzumla ona çarptım.

"Hey!" Beni görünce gülümsedi. "Eski oda arkadaşım nasıl?"

"Bilirsin işte. Aynı eski eziyet." Bu benim şaka anlayışımı - bu hayatta "hep aynı, hep aynı" bir şey var mıydı? "Peki ya sen? İyi misin?" Hiç de öyle birisine benzemiyordu.

erkek arkadaşı kısa süre önce bölgeden ayrılmıştı ve şimdi kardeşiyle aynı odada kalmak zorunda kalmıştı.

"Evet." Yüz ifademi anladığında yüzündeki gülümseme bir nebze olsun kayboldu. "Olmamam için bir neden var mı?"

"Şey, Dex bana ..." dedi. Kelimeler ağzımdan çıkarken bile kulaklarım sahnede olup bitenleri duyuyordu. Sesimin kesilmesine izin vererek dikkatimi o yöne çevirdim. "Patrick," dedim sonunda, çünkü lanet olsun ki o anda sahnede olan kişi o değildi. Frederick'in bu kadar mutlu görünmesine şaşmamalı.

"Oh, Tanrı aşkına." Frederick kollarını göğsünde kavuşturdu ve nefes nefese kalarak tekrar ağaca yaslandı. "Dex komediyi anlayacak beyin hücrelerine sahip değil diye . . ." Başını iki yana salladı. "Patrick'in gösterisi gayet iyi, biliyorsun. Yani ..." Sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Daha komik olabilir miydi? Elbette. Belki. Ama ben onu şakaları için sevmiyorum." Bana göz kırptı, ben de homurdandım.

"Ona dokunmak yok." Ama zihnim çalkalanıyordu. Dex neden yalan söylemişti? Kolayca çürütülebilecek böylesine önemsiz bir konuda? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bu gece Dex'le bu konu hakkında biraz konuşacaktım.

- - -

Dex her anlamda oda arkadaşımı; onunla konuşmak istediğimde bunun basit bir çaba olacağını düşünürdünüz. Ama o gece öyle olmadı. Cumartesi gecesi idi ve ben Dex'i köşeye sıkıştırıp neden yalan söylediğini öğrenmek isterken herkes karavanda toplanmaya karar vermişti.

Birlikte çalan bir aileye göre, Todd'un kız arkadaşının haftanın büyük bir bölümünde orada olması nedeniyle son zamanlarda pek birlikte vakit geçirememişlerdi. Todd'un kız arkadaşının peşinden eve dönmek için gruptan ayrılmaya daha kararlı olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Michele'in ziyareti onu canlandırmış gibi görünüyordu. Hiçbir zaman özellikle huysuz olmasa da, onu özlemekle ilgili bir şey her zaman gülümsemelerini melankoliyle renklendirmişti. Ama şimdi, ateşin etrafında otururken, Michele'le yaşadığı bazı anıları anlattı.

O gün uğraştıkları daha kaba müşteriler düpedüz baş döndürücü bir enerjiye sahipti. Yüzüme bir gülümseme getirse bile sinir bozucuydu.

Stacey o akşam bir ara bana doğru eğildi. "Onunla daha sık sevişmeliyiz."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Michele'i ne sıklıkla buraya getirebiliriz sence? Muhtemelen her hafta sonu değil, ha?" Stacey başını salladı, şarabından bir yudum daha aldı ve eğlenerek kıkırdadı.

Saatler ilerledikçe aramızda kimin daha uzun süredir bu işi yaptığı belli olmaya başladı. Esneme üstüne esneme yüzümü yarmaya başladı ve inanılmaz derecede kaba hissetmeme rağmen herkese iyi geceler dilemek zorunda kaldım. Ben yüzümü yıkayıp yatmaya hazırlanırken dışarıda sohbet ve kahkahalar devam ediyordu. Beni uyanık tutmasını bekliyordum ama yastığımın rahatlığına gömüldüğümde tanıdık seslerin mırıltısı huzurlu bir beyaz gürültü oldu. Bir kahkaha sesi beni anlık olarak yarı uykumdan uyandırdı, ama o kadar bulaşıcıydı ki, cevap veren bir gülümseme ağzımı kaldırdı.

Kedi çarşafların üzerinden başımın yanındaki yerine doğru yürürken, "Dışarısı çok aptalca, Benedick," diye mırıldandım.

Uykunun beni yavaşça yuttuğu o son ana kadar, Frederick olayıyla ilgili olarak Dex'le yüzleşmek istediğimi hatırlamamıştım. Uykulu beynim bunun önemli olmadığına karar verdi. Oda arkadaşımın kim olduğu gerçekten bu kadar önemli miydi? Kesinlikle uykudan daha önemli değildi. Tüm dünyam yumuşak yastığım ve Benedick'in yumuşak mırıltıları olmadan önceki son düşüncem buydu.

Ertesi sabah güneş doğduğunda sıcaklık da beraberinde geldi. Şimdiye kadar yaz katlanılabilir bir şekilde geçmişti: mümkün olduğunca gölgede kalarak iyileştirilen sıcak günler. Ama o Pazar sabahı karavanın kapısını açtığımda sanki önceden ısıtılmış bir fırının kapısını açmış gibi oldum. Daha sabahın sekizi bile olmamıştı; bu çok saçmaydı.

"Umarım buzlu kahve seviyorsundur." Dex, Challenger'ın bardak tutucularına doğru başını salladı. Hızla geleneksel kahve koşumuz haline gelen şeye gitmişti. Dex'i parlak sabah güneşinin altında görünce Frederick hakkında yalan söylediği için ona kızdığımı hatırladım. Ama bana kafein sağlamıştı. Bağırarak bekleyebilirdi.

"Teşekkürler." Minnettar bir yudum aldım. "Sanırım eninde sonunda bu kadar sıcak tahmin etmeliydim, ha?"

"Evet." Dünyadan bıkmış bir şekilde başını salladı. "Her yıl bu zamanlarda kilt giydiğimize seviniyorum, biliyor musun? Dahili klima falan." Faire'e giden ana yola dönerken bana doğru sırttı. Orada her ne halt ediyorsa onun havalandırması hakkında düşünmemeye çalıştım. Bunun bir parçası olmak istemiyordum. Bunun yerine kahvemden bir yudum daha aldım ve beni serinletmesine izin verdim.

- - -

"Bugün garip bir enerji var." Müşteriler arasında çadırının yanında mola verdiğimde Sasha elinin tersiyle alnını sıvazladı.

"Sanırım sadece sıcak." Bu çok açıktı. Ter sırtımın alt kısmında toplanıp omurgamdan aşağı süzülüyordu ve ben bunu görmezden gelmeye çalıştım. Sasha'nın saç çizgisi boyunca boncuk boncuk döküldüğünü de görebiliyordum. Güneş tepede parlaktı, amansızdı ve sığağı kırarak bir esinti yoktu. "Belki sonra yağmur yağar." Böyle bir sıcaklığın eninde sonunda kırılması gerekirdi.

Başını iki yana salladı. "Ondan daha fazlası. Mesela ..." Durakladı ve bakışları yumuşadı, sanki içe dönüyordu. Bu tür şeyleri çok yapardı ve ben artık alışmıştım. "Bir şeyler olacak."

"Evet," diye kestirip attım. "Fırtına gibi."

Bakışları berraklaştı ve içine düştüğü ruh halinden sıyrıldı. "Belki de hepsi budur." Kollarını yukarı itti, her ne kadar yıpranmış lastikler hemen tekrar aşağı kaymalarına neden olsa da. "Sıradaki kim?"

"Bu taraftan." Bekleyen bir müşteriye işaret ettim ve ona Sasha'nın çadırına kadar eşlik ettim. Mola bitmişti, işe dönüyorduk.

Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Günün sığağı kesinlikle bunaltıcıydı. Gün ilerledikçe daha da kötüleşen agresif bir sıcak sabah. Ama bundan daha fazlası vardı. Basınç gibi hissettiriyordu. Kaynamak üzere olan bir çaydanlık, patlamak üzere olan bir balon. Küçük koruluğumuzdaki müşterilerin arasında kendimi

Bu mükemmel güneşli günde fırtına bulutlarını aramak için birden fazla kez gökyüzüne baktı.

İçimden bir ses, fırtına nihayet geldiğinde bunun büyük bir fırtına olacağını söylüyordu.

"Hey, Lulu."

Dikkatim gökyüzünden önümdeki dünyaya, yanımdan geçen bir grup akrobat tarafından geri getirildi. İçlerinden biri - Faire'deki ilk günlerimden birinden hatırladığım bükülebilir olanı - beni gülümseyerek karşıladı. Beni hatırlamasına çok şaşırdım; birkaç hafta önce bir kez karşılaşmıştık ve bu göstericiler pek çok insanla tanışıyordu.

Ama adı tamamen aklımdan çıkmış ve çok utanmıştım. Gala etkinliklerinde çalışırken bu konuda çok iyiydim. "Merhaba. Delia'ydı, değil mi?" Hemen başımı salladım. Bu o değildi.

"Delilah," diye düzeltti hoş bir gülümsemeyle. "Yeterince yakın." Biraz garip bir kahkaha attık, çünkü gerçekten öyle miydi? Birinin adını yanlış söylemek, birinin adını yanlış söylemekti; ne kadar yakın olursanız olun yine de yanlıştı.

"Josh nasıl?" Ben sordum. "Yaralanmadı mı?"

"O iyi! Orada birkaç gün zor geçti ama çok iyi iyileşti." Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi ve kendimi bir tür arkadaşlık şifresini çözmüş gibi hissettim. "Sorduğun için teşekkürler." Bana dönmeden önce akrobat arkadaşlarının onu geride bıraktığı omzunun üzerinden baktı. "Aramızda kalsın, bu konuda biraz bebek gibiydi. Erkeklerin incindiklerinde nasıl olduklarını bilirsin." Bir kahkaha attık, aramızdaki tüm gariplik ortadan kalkmıştı. "Her neyse," diye devam etti. "Dex'i buralarda gördün mü?"

"Dex?" Sanki arazinin diğer tarafından onu görebilecekmişim gibi tepeden Kilts'in çaldığı sahneye doğru baktım. "Son zamanlarda yok. Gösteriler arasında etrafta dolaşıyor, bu yüzden yakalamak zor olabilir. Gösteri saatinde sahnelerinin yanına gidebilirsin belki?"

Gülümseyerek başını salladı. "Hayır, yani ..." Bir ayağından diğerine geçti ve bu kadar zarif birinin rahatsız görüldüğünü görmek garipti. Gariplik geri gelmişti. "Yani mesai sonrası. Bilirsin işte." Sesi alçaldı, son iki kelimeye çok fazla anlam yükledi.

"Ahhhh." Bir nefes verdim. Gerçekten de biliyordum. "Sana bu konuda gerçekten yardımcı olamam, üzgünüm. Konu ders dışı etkinliklere gelince kendi bildiğini okuyor." Bu yalan değildi; onun programını ben tutmuyordum. Ama aynı zamanda son zamanlarda tüm gecelerini benimle geçiriyor, platonik anlaşmamızdan memnun görünüyordu. Sıkılıp biriyle yatmasını bekleyip duruyordum ama henüz böyle bir şey olmamıştı. Her sabah uyandığımda yanımdaydı, bir fincan paket kahve beni bekliyordu. Bunu ona söylesem Delilah'nın bana inanmayacağını hissediyordum.

Delilah düşünceli bir şekilde başını salladı. "Onu yakalamaya çalışıyorum. Bilirsiniz işte, bakalım ..." Sözünü yarıda kesti ve ben onun ne yapmasını istediğini çok iyi biliyordum. Herkesin onun peşinde olmasını istediği şeyle aynıydı. Delilah bu düşünceden sıyrılırken boğazıma dolan sahiplenici ateşi bastırdım. "Her neyse," dedi tekrar. "Ona söyler misin? Numaram onda var."

"Anladın sen onu." Çenem sıkılı olmasına rağmen sesim her nasılsa rahat, hatta hoş geliyordu. Ben Dex'in seks sekreteri değildim, o kendi ilişkilerini idare edebilirdi. Ama Delilah fark etmedi; omzunun üzerinden dostça bir el sallayarak uzaklaşmaya başlamıştı bile, ince kalçaları dar mayosunun içinde sallanıyordu. Tarot falı için bekleyen bir sonraki müşteriye dönmeden önce sertçe yutkundum, gülümsememin avını bekleyen bir köpekbalığı gibi değil de dostça görünmesini umuyordum.

On beş

(ilk gök gürültüsü saat dört buçuk civarında geldi. Bulutsuz bir gökyüzünde, öğleden sonra hala sıcak olan bir havada, kelimemin tam anlamıyla haviden gelen alçak bir gumburtuydu.

cehennemin beşinci katı. Hepimizin bakışları neredeyse hep bir ağızdan gökyüzüne çevrildi. "İşte geliyor." Sasha'nın sesi bir alametti.

"Henüz değil." Summer ellerini kalçalarına koydu, gözleriyle gökyüzünü taradı. "Eğer şanslıysak, biz eve dönene kadar dayanır."

"Evim," diye tekrarladım nefesimin altında. Karavanda henüz bir fırtına yaşamamıştım. Umarım çok kötü bir fırtına olmazdı: Kasırgalarda ilk giden şey karavanlar değil miydi?

Tehditkâr bir fırtınanın müşterileri arabalarına düşünürsünüz ama bugün öyle olmadı. Gök gürültüsü uzaktan gelmeye devam ederken, güneş her zamanki gibi parlak (ve sıcak) bir şekilde parlamaya devam etti ve sığağa hiç ara vermedi. Müşteriler de hiç ara vermedi; randevu defterim ağzına kadar doluydu, insanlar bir iki okuma daha sıkıştırabilir miyiz diye çadırlarımızın dışında bekliyordu. Biz dağıldığımızda kapılar çoktan kapanmıştı.

"Ah, kahretsın." Koruluktan dışarı ve tepeye baktım. Satıcıların geri kalanı kapanmış ve çoktan gitmişlerdi; bir tek biz kalmıştık. Kilts'in sahnesine doğru koşabilirdim ama büyük olasılıkla çoktan gitmişlerdi. Stacey'ye kimsenin beni beklememesini söylememiş miydim?

"Bunun için endişelenme." Sasha kolunu benimkinin içinden geçirdi. "İhtiyacın olursa seni bırakacağımızı söylememiş miydik? Gel hadi."

Park yerinin çalışanlar bölümündeki Sasha'nın külüstür Subaru hatchback'ine doğru ilerlerken gök gürültüsü peşimizden daha da gürledi. Hepimiz arabaya doluştuk, ilk ben bırakılacağım için kızlar bana n koltukta yer verdiler.

"Belki de yanımızdan geçip gider." Summer boynunu bükerek arabanın arkasından dışarı baktı. "Hava hl güneşli."

"ok güneşli." Kıyamet alameti gibi ses çıkarma sırası Sage'deydi. "Geliyor. Büyük bir tane olacak."

"Harika." Ama bunu söylerken bile yağmur yağmasını umduğumu fark ettim. Sıcaktan bunalmıştım, yorgundum, cildim kurumuş terden tuzla kaplanmıştı. Tek istediğim temizlenip yatağa gitmekti, kedi dışında gece boyunca yalnızdım. Ama yaklaşan fırtınayla birlikte, yağmurun günün terini karavandaki vasat duştan daha etkili bir şekilde yıkadığını hayal ettim. Yağmurda çırılçıplak soyunursam kamp alanının geri kalanı nasıl bir skandalla karşılaşırdı? Bunu düşünmek bile homurdanmama neden oldu.

Ama Sasha kamp alanına yanaştığında tüm kahaahalarım boğazımda düğümlendi.

"Ugh," dedim. "Dex." nk oradaydı, piknik masasında oturmuş birasını yudumluyordu, yüzü gökyüzüne doğru eğilmişti ve dünyada hiçbir şey umurunda değildi. Yorgun, terli, güneşten bitap düşmüş beynim bir şekilde bir oda arkadaşım olduğunu unutmuştu. Sanırım Delilah onu bugün bulamamıştı. Benim için yatakta çıplak yıldız avlamak diye bir şey olmayacaktı.

Sage arka koltuktan kıkırdadı. "Ona bu tepkiyi veren ilk kişinin sen olduğuna eminim."

"Doğru." Summer vurgulayarak başını salladı. "Bence Faire'in yarısı eve döndüğünde böyle bir şeyle karşılaşmaktan çok mutlu olurdu."

"Ben Faire'in yarısı değilim." Kaşlarım çatılmıştı ve düzeltmek için yoğun bir çaba sarf ettim, yerine minnettar bir glmsemi koydum ve kapıyı açarken Sasha'ya doğru fırlattım. "Bıraktığın için teşekkürler."

Bir el salladı. "Ne zaman istersen. Bunu biliyorsun."

Ani bir rzgr kapıyı amama yardım etti ve kapıyı tuttuğumda iri yağmur damlaları n cama sıçradı. "Ve işte geliyor." I

Arabadan atlayıp kapıyı arkamdan kapattım ve Subaru'nun kamp alanından bir Subaru'nun çıkabileceği kadar hızlı bir şekilde çıkmasını izledim.

Ben karavanın güvenliğine doğru koşarken Dex başını kaldırdı. "Hey," dedi. "Fırtına geliyor."

"Lanet olsun, fırtına geliyor!" Yaklaşan fırtınanın tüm gücüyle ona döndüm. "Burada ne halt ediyorsun?" Neden Todd'la birlikte otelde değildi, asıl soru buydu. Neden burada kalması gerektiği konusunda bana yalan söylemişti, asıl soru buydu. Ona yeniden kızmıştım.

Beklenmedik soru karşısında gözlerini kırptırdı. "Son kontrol ettiğimde bu karavanın ortak sahibiydim. Ya siz?"

Kısa kestim. Huysuzlukla şirretlik arasında ince bir çizgi vardı ve ben o çizginin üzerinden atlamıştım. Çizgiyi aşmış mıydım? Muhtemelen. Adrenalin ensemden yukarı tırmandı, buna bir de utanç duygusu eşlik etti.

Ama sonra sırtıttı. "Hayır, sadece dalga geçiyordum. Bira ister misin?"

Pislik herif. Utanç tekrar huysuzluğa dönüştü. "Hayır, bira istemiyorum! Ben . . . istiyorum." Bu cümleyi bitirmenin pek çok yolu vardı. Ve bunların çoğu onun orada olmamasını içeriyordu. Bu arada etrafımızda rüzgar hızlandı ve güneş, yaklaşan fırtına tarafından yutulmak üzere olduğunu biliyormuş gibi umutsuzca parlak bir nitelik kazandı. Aykırı yağmur yağmaya devam ederken kalın bir yağmur damlası alnıma çarptı. Öfkeyle yüzümden sildim.

"Ne istediğimin bir önemi yok," diye yarım yamalak bitirdim. "Artık gidebilirsin."

Alay etti. "Fark etmediysen söyleyeyim, yağmur yağıyor. Ve daha da kötüleşecek. Nereye gideyim?"

"Umurumda değil," diye karşılık verdim. "Delilah daha önce seni arıyordu, neden onu aramıyorsun?"

"Ne?" Kaşları birbirine çatıldı ve durma sırası ona geldi. "Delilah.

Hatırladın mı onu?" Elimi salladım, sanki onu çağırabilirmişim gibi. onu var etti. "Akrobat mı? Süper esnek mi? Seni özleyiyor."

Yüz ifadesi karardı. "Sana bunu söyleten ne? Onu o zamandan beri görmedim..."

"Evet, gördüm. Bugün ona rastladım, böylece senin kaşımamı istediği bir kaşıntısı olduğunu bana söyleyebildi." İşte. Mesaj iletildi. Muhtemelen amaçlanandan daha kötü, ama bu benim sorunum değildi.

Dex başını salladı. "Delilah'yı görmek istemiyorum."

Öfke, görüş alanımın kenarlarına doğru süzüldü. Dex derin bir adam değildi; bilerek bu kadar kalın kafalı olmasına imkân yoktu. "O zaman başka birini seç! Yapmam gereken bu değil mi, her Faire'de biriyle takılmak? Ayak sürümeyi bırak da git bir dansözle yat!" Bu konuda neden bu kadar öfkeliydim? Elbette cinsel alışkanlıkları kadın düşmanlığı kokuyordu ama partnerlerinden herhangi birini zorladığı da söylenemezdi. Eğer hepsi Delilah gibiyse, Dex söz konusu olduğunda skoru biliyorlardı ve yine de onu arıyorlardı. Ona hoş geldiler.

"Bu değil İstemiyorum..." Başını sallarken şaşkın görünüyordu. Muhtemelen çok fazla seçenek vardı; çocuk seçeneklere boğulmuştu.

"O zaman, ne bileyim, otel odana geri dönebilirsin!" Bir gök gürültüsü yuvarlandı ve yağmur şimdi daha sert yağıyordu. Özlemini çektiğim açık hava düşunu ama bu beni daha iyi hissettirmiyordu. Tenim sıcak ve öfkeliydi, yağmur damlaları vurdukça neredeyse cızırıyordu.

Gözlerindeki rahatsızlığı görmeme yetecek kadar uzun bir süre bocaladı ama sonra toparlandı. "Yapamam, sana söyledim. Frederick-"

"-Todd ile otelde kalmıyor. Bunu bildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Omuzları bir parça çöktü ama haklı bir öfke yüz ifadesini kararttı. "Tabii ki biliyorsun. Her şeyi biliyorsun, değil mi?" Benden uzaklaştı, sonra hemen geri geldi. "Belki Todd'la kalmak istemiyorum. Belki de seninle takılmayı tercih ederim." Mutlu görünmüyordu. Öfkeli görünüyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Bana neden kızgındı ki?

Sonra söyledikleri aklına geldi. Burada kalmak istiyordu. Benimle birlikte. "Sen . . . ne? Neden?" Anlaşılan zihnim bulanıklaştığında sadece soru sorarak iletişim kurabiliyordum. *Ne zaman, nerede* ya da *kim* diye sormadan önce ona ters ters bakmaya karar verdim.

"Burada kalmak istiyorum." Bu sefer daha az kızgın görünüyordu. "Delilah, dansöz ya da her kimse onu istemiyorum. Kendi kızım ile yatmak istemiyorum."

Sıkıcı kardeş. Ben burada kalmak istiyorum. Seninle."

"Benimle." Bu iki kelimeyi sanki hiç öğrenmeye zahmet etmediğim bir dilediymiş gibi tekrarladım.

"Evet." Koyu renk gözleri benimkilere dikilmişti, yoğun, ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. Son birkaç dakikadır burada durmuş yağmur altında birbirimize bağırırken, elini bağından kopmuş, sıırıslam olmuş saç tellerinde gezdirdi.

Bir gök gürültüsü sesi, şimdi daha yakındı, beni sıçrattı. Ama Dex tepki vermedi, koyu renk gözlerini bana dikmişti. Bakışları beni savunmasız, neredeyse çıplak hissettirdi - kaç kadına böyle bakıyordu? Kollarımı kendime doladım, hem her geçen dakika daha da şiddetlenen fırtınadan hem de gözlerindeki sıcaklıktan kendimi etkisiz bir şekilde korudum. Yine de baştan çıkarıcı ya da özellikle şehvetli görünmüyordu. Öfkeli görünüyordu. Başımı salladım, ıslak saçlarım hiç de seksi olmayan bir şekilde yanağıma yapıştı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Kahretsin, bu hiç mantıklı değil!" Onun sesi hâlâ yüksekti, benimki de öyle, yağmurdan duyuluyordu. Ama mantıklı insanlar gibi içeri girdik mi? Girmedik. Ellerini havaya kaldırdı. "Mesele şu ki Lulu, seninle takılmayı tercih ederim. Bilirsin, sadece *konusmayı*!" Son kelimeyi sanki düşünülemez bir şeymiş gibi ağzından kaçırdı. Saçma bir şeymiş gibi. "Biriyle sadece konuşmalı ne kadar oldu biliyor musun? Geceler boyu?"

. "Vay canına, bunu bir angarya gibi gösterme."

"Öyle değil! Bektan olan da bu. Herkes gittiğinde ve burada sadece sen ve ben kaldığımızda, lanet olası günümün en güzel kısmı bu." Sinirlenmiş olmalıydı; küfürleri on bire çıkmıştı. "Benimle *konusuyorsun*, bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun?" Alay etti, çünkü bu fikrin saçma olduğu açıktı. "Benden tek istediğinin bu olduğunu biliyorum, o yüzden kabul ediyorum. Sadece seninle vakit geçirmek için!"

Muhtemelen birinin söylediğini duyduğum en romantik şeylerden biriydi ama Dex bunu söylerken son derece öfkeli görünüyordu. Tek yapabildiğim, karaya yeni çıkmış bir balık gibi ona bakakalmaktı. "Benimle zaman geçirmek ister misin?" Basit bir soruydu ama bir sıfatmış gibi bağırardım.

"Evet!" bağırdı. "Beni çekici bulmadığını defalarca , bu yüzden ben-"

"Bekle, ne?" Kısa bir süre durdum, sözlerini kafamda geri sardım. "Bunu kim söyledi? Bir tuğla duvar bile seni çekici bulur."

"*Sen* öyle diyorsun!" Bana bir el salladı. "Her zaman. Ne zaman seninle flört etmeye çalışsam, iki saniye içinde kapatıyorsun, bu yüzden ben-"

"Bekle. Bu *flört* mü? *Şaka* yapıyorsun sanmıştım!" Beynim bana teklif ettiği ve benim onu geri çevirdiğim onca zamanı hatırladı. Bunun arkadaşlığımıza dönüşen itme-çekmenin bir parçası olduğunu düşündüm. Emrine amade çok sayıda kadın varken -sevimli akrobatlar, kıvrımlı dansözler- ciddi olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Hayır, şaka yapmıyordum. Lanet olsun, oyunum o kadar mı kötü?" Şimdi gözlerinde eğlence parlıyordu, öfkesini kesen bir güneş ışığı.

Başımı salladım, aynı güneş ışığı dudaklarımda bir gülümsemenin flört etmesine neden oldu. Yağmur hâlâ etrafımızda yağıyordu ve her geçen saniye daha da şiddetleniyordu ama duygusal fırtınamız hızla dinliyordu. "Bu flört etmek değil, dostum."

"Oh, gerçekten mi?" Bana doğru ilerlerken sesi tehlikeli derecede alçak bir oktava düştü. Sırtım karavanın duvarına çarpma kadar önce geri, sonra tekrar geri adım attım. Metal, ıslak kostümümü tenime bastırduğu yerde sırtıma soğuk geliyordu. Dex bir elini başımın iki yanına koyarak beni kollarının arasına hapsetti. Onu itebileceğimi, kafesi kırabileceğimi ve beni bırakacağını biliyordum. Ama bırakmak istemedim.

"Dex . . ." Sesim bir nefes veriştikten biraz daha fazlasıydı ve tam orada durmasaydı, nefes alırken göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu, beni duyamazdı.

"Peki ya bu?" Sesi kulağımda alçak bir hırıltıya dönüştü ve tüm sinir uçlarım bu sesle canlandı. Bana doğru eğildi, dudakları kulağımın kabuğuna sürtündü. "Şimdi de flört mü ediyorum?"

Titredim. Yağmurdan sıırılsıklam olmuşum, giysilerim ve saçlarım ıslaktı ve tenime karşı soğuktu ama şimdi hissettiğim tek şey sıcaklıktı. Dex'in vücudundan gelen ısı, tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı. Nefesinden gelen sıcaklık boynumu ısıtıyordu. Hain bedenim ona doğru sallandı, daha fazlasını arıyordu.

Sıcaktı ve beni yakaladı, kollarından biri sırtımın alt kısmına indi, eliyle bastırarak beni içine çekti. Temas sırasında nefesi kesildi ve ben bunu tüm benliğimde hissettim.

Bir parça öfkem kalmıştı ve onu da şimdi kullandım. "Tanrı aşkına, beni öpecek misin artık?"

Bu onu bir kahkaha ile irkiltti ve her şeyi bitiren de bu oldu. Bu kahkahaya asla karşı koyamazdım ve bana baktığında artık Ren Faire Lothario'su gibi görünmüyordu. Benimle vakit geçirmek isteyen bir adama -çok ama çok çekici bir adama- benziyordu. *Bana*.

"Evet, hanımefendi." Benimle dalga geçiyor olabilecek sahte bir güneyli ağzıyla söylediği bu sözler, ağzı benimkinin üzerine kapanmadan önce duyduğum son şeydi ve sonra Dex MacLean tarafından Öpülen Biri oldum.

Hayatımın asla eskisi gibi olmayacağına dair bir his vardı içimde.

OceanofPDF.com

On altı

(*Adam* öpüşmeyi bir sanat haline getirmiş.

O ilk öpücük sadece saniyeler sürmüştü ama saatler gibi gelmişti.
Onun ağzı,

Yoğun ve ateşli, ama aynı zamanda durgun ve tembel, benimkini öyle bir hevesle keşfetti ki, onun en sevdiği şey haline geldiğimi anladım. Dex'i öpmek, neredeyse kaynayan bir küvete girmek gibiydi ve tüm kaslarınızın rahatlayarak erimesini sağlıyordu. Hoş bir rüyaya dalarken yanağınıza mükemmel bir şekilde yaslanan yastığın serin tarafıydı. Ama aynı zamanda bir havai fişegın fitilini ateşleyen bir kibriti tutmaktı: size iyi bir şeyin yolda olduğunu söyleyen o tehlikeli cızırtı.

Kollarımı boynuna doladım ve ağzı benimkini kavrarken can havliyle ona tutundum. Saçlarının geri kalanı bağlandığı yerden çoktan kopmuş, ıslak teller birbirine karışmış ve parmaklarıma yapışmıştı. Tırnaklarım ensesini sıyırdı ve ellerimin altında titredi. Avuç sırtımda düzleşti, beni kendisine daha sıkı çekti ve oh lanet olsun. Bu durumda kullanılacak en doğru kelime kesinlikle sıkıydı. Kilt kumaşı kalın değildi ama alt göbeğimde sertleşen şey kesinlikle öyleydi.

Bir gök gürültüsü bizi sıçrattı ve giderek çılgınca bir öpüşmeye dönüşen öpüşmemizi bozdu. Dex başını kaldırıp gözlerini kısarak kararan gökyüzüne baktı. "İçeri girmeliyiz."

"Uh. Evet." Fırtına yaklaştıkça dev bir paratonerin kenarına yaslanmış öpüştüğümüzü fark etmem bu kadar uzun sürdü. Ama gitmek için ne yol ama.

Bir şimşek çakması karanlık iç mekânı aydınlatırken, hemen ardından daha önce duyduğumuz her şeyden daha uzun ve daha gürültülü bir gök gürültüsü duyduk. Baldırıma bir şey çarptı ve aşağıya baktığımda Benedick'in kanepenin altına doğru kaçan siyah bir bulanıklık gördüm. Muhtemelen en iyisi buydu; bu gece için yatak arkadaşım zaten vardı.

Hava çok nazik bir şekilde içeri girmemizi beklemişti, çünkü şimdi kıyamet kopuyordu. Zaten aralıksız yağmakta olan yağmur tabakalar halinde yağmaya başladı ve sığınağımızın metal kabuğunu neredeyse sağır edici bir gürültüyle dövdü. Çakan şimşekler pencereleri aydınlattı, öyle ki tek bir ışık bile yakmamıza gerek kalmadı.

Bunların hiçbiri önemli değildi. Işığa ihtiyacımız yoktu. Birbirimizi duymaya bile ihtiyacımız yoktu. İçeri dalıp kapıyı arkamızdan kilitlemek için verdiğimiz ara yeterince uzun sürmüştü. Dex iki parmağını korsemin üst bağcıklarına geçirerek beni kendine doğru çekti ve ağzı tekrar ağzıma çarpmadan önce ellerimi sıırsıklam saçlarına daldırmak için yeterli zamanım oldu. Tadı yağmur gibiydi ve teni soğuktu ama ağzı bir fırın gibiydi, dudakları tenimde yanıyordu. Ellerimiz vücutlarımızın arasında meşguldü, bağcıkları açıyor, çözüyor ve kumaşları çekiştiriyordu. Kısa süre sonra korsajım omuzlarımdan kaydı ve gömleğini çekiştirmeden önce kollarımdan aşağı ittim. Islak kumaşı çekmeme yardım etti, giysiyi başının üzerinden çekip arkasına bıraktı.

Az önce önüme serilen vücut karşısında nefesimi tuttum. Sıırsıklam tişört bana dışarıda bir önizleme sunmuştu, ancak gerçek hayal edebileceğimden bile daha iyiydi. Bir adam gitar çalarken ve birayla yaşarken nasıl bu kadar formda kalabilirdi? Bir elimi karnına koydum, göğsünü kaplayan tüylerin arasından yukarı doğru bir iz açtım, dokundukça nefesinin hızlanıp azaldığını hissettim. Kalbi avucumun altında çılgınca çarptı ve hayret ettim; bunu ona ben yapmıştım. Ona sonsuza kadar bakabilirdim ama yüzüne bakmak gibi bir hata yaptım. Karanlık gözleri içimi delip geçti ve vücudum anında tepki verdi. Korsemin olmadan, kombinezonum ve eteğimle orada duruyordum; göğüslerim ağır, desteksiz hissediyordu, zaten

Aşırı hassas meme uçlarım soğuk ve ıslak kumaşa çarpıyordu. Eğer yakında bana dokunmazsa, muhtemelen ölecektim.

Neyse ki Dex hayatımı kurtarmak için oradaydı. Elleri aramıza girdi, soğuk kumaşın üzerinden göğüslerimi kavradı, ellerinin arasında hafifçe tarttı, boğazının arkasından sert bir ses yırıldı. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

"Hemen arkandayım." Ona doğru sallanırken sesim hırıltılıydı. Elim hâlâ göğüs kafesinin üzerindeydi ve eğilerek onun yerine ağzımı koydum, göğsünün ortasına bir öpücük kondurdum. Keskin nefes alışını beni cesaretlendirdi, ben de ağzımın keşfetmesine izin verdim, sert göğüs kaslarını ve meme uçlarının düzlüğünü dilledim. Elleri belime doğru kaydılar, önce kemerimi, sonra da eteğimin büzgüsünü kurcaladı. Kısa süre sonra üzerimdeki tek şey kurtulmak için yanıp tutuştuğum o ıslak kombinezondur ama onu çıkarmak için bir adım uzaklaşmam gerekiyordu ve bunu yapacak gücüm yoktu.

Dex de beni bırakmaya niyetli görünmüyordu. Ağzım boğazının sütununu iyice keşfederken, elleri tekrar göğüslerime döndü, başparmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyor, kombinezonumun sert kumaşı bu hissi dayanılmaz hale getiriyordu. Çığlığım onun teninde boğuklaştı. Kıyafetlerimizin çoğu hâlâ üzerimizdeyken bu kadar iyi hissediyorsa...

Onu öpmek için başımı yukarı kaldırdım -aramızda çok fazla boy farkı yoktu, bu yüzden ayak parmaklarımın üzerine çok fazla uzanmak zorunda kalmadım. Dudakları istekli ve aç bir şekilde hemen beni ele geçirdi ve uzun saniyeler boyunca kendimi kaybettim. "Hadi," diye fısıldadım sonunda dudaklarına karşı, başımı arkama doğru eğerek. "Yatak arkada."

Birbirimizi soyunup yatağa uzanacak kadar uzun süre bırakamıyorduk ve içinde bulunduğumuz alan sıkıştı, bu yüzden hepimiz kollarımızı uzatıp dirseklerimizi birbirine vuruyor, öpüşüyor, küfrediyor ve gülüyorduk. , ayakkabılarımızı ve uzun çoraplarımızı çıkarırken bir gariplik oldu ve sonunda hep birlikte çıplak yatağa yığıldık. Dex gibi bir adamın düpedüz kıkırdadığını hiç hayal etmemiştim ve bir şekilde bu onu daha da seksi yapıyordu. Yan dönüp bana uzanırken gözlerinde hâlâ eğlence parlıyordu.

Ondan ne beklediğimden emin değildim. tırmanacak ve hemen yapacak mıydı? Yoksa acele etmeyecek biri miydi? Bu işe hiçbir beklentim olmadan giriyordum ve burada sonsuza kadar mutlu olunmayacağını bilsem de, bu zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Ve onun bu işte iyi olmasını *gerçekten* ama *gerçekten* istiyordum.

Endişelenmemeliydim. Beni altına almak yerine bir elini kalçama koydu, belimin kıvrımından yukarı doğru yavaşça okşadı. Göğüslerim onun için kesinlikle ağrıyordu ve o da bu ağrıyı hafifletmek için oradaydı, avuçluyor, okşuyordu. Parmak uçları sertti, gitarist elleri gibiydi, zaten hassas olan tenimi uyandırıyordu.

"Çok güzelsin." Sesi alçaktı, viski ve dumandı ve omurgamda bir karıncalanma hissettim.

"Eminim bunu tüm avukatlara söylüyorsunuzdur." Berbat bir şakaydı ama yine de gülümseyerek üzerime eğildi. Başparmağı sert göğüs uçlarımdan birini niyetle çevreledi ve içimin derinliklerinden gelen nefesim, dili başparmağının yerini aldığı anda kesildi, çevreledi, emdi, ısırdı. Uzun süre nefes alamadım. Tek yapabildiğim hissetmektir, ellerinin ve ağzının altındaki her sinir ucu canlıydı ve vücudu benimkinin üzerine yerleştiğinde ağırlığını ayak parmaklarımdan gelen bir iniltiyle karşıladım. Uyluklarımdan açılmasına izin verdim, sanki onu evimde ağırlıyormuşum gibi kalçalarını kavradım. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar arzulamamıştım ve kalçalarımda onunkilere doğru eğerken bile, şu anda ne kadar yoğun hissettiğime dair içimden bir heyecan geçti. Sonra içimden başka bir heyecan, daha kötü bir heyecan geçti, çünkü ... kahretsin.

"Bekle," dedim, bedenim onunkine doğru yuvarlanmaya devam etse de. Başka birinin teni nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Benim de tenim vardı ama bu kadar iyi hissettirmiyordu. "Bekle." Onu tekrar öptüm çünkü öpmemezlik edemezdim. "Koruma," diye boğulmayı başardım sonunda. "Bizim ... yok. . . . ihtiyacımız var . . ." Elbette, kendimi oldukça kaptırmıştım ve bir cümleyi tamamlayamıyordum ama aklımı tamamen kaybetmemiştim.

Ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Oh, evet. Dur bakalım." Bir eliyle kendini yukarı kaldırdı, kalçalarını benimkilere daha sert bastırarak kemiklerimin onun altında daha da erimesini sağladı. Diğer eli başımın yanına geldi ama

Bana uzanmak yerine hemen üstümdeki duvara vurdu. Duvar açıldı ve hiç fark etmediğim bir depo kapağı ortaya çıktı. İçini karıştırdı ve yastığın yanına bıraktığı bir avuç dolusu prezervatifle geri geldi.

"Lanet olsun." Depo kapağına bakmak için başımı yukarı kaldırdım. "Bu çok uygun."

"Elbette öyle."

Parmaklarımı başımın yanındaki folyo paketlerin arasında gezdirdim. "Burada epeyce var. Bu senin dayanıklılığın hakkında bir yorum mu?"

Güldü ve sonra yatakta şaşırılmış gibi başını eğdi. "Hey, eğer sen de istersen ben hazırım."

Prezervatiflerden birini aldım, ambalajını pazarlık yapar gibi göğsüne bastırdım. "Bir taneyle başlayalım ve nasıl yapacağımıza bakalım."

İpucunu aldı, benden uzaklaştı ve ben izlerken, gözlerim oyalanırken, ağzım sulanırken giyindi. Bu adamı elde etmek üzereydim ve sabırsızlanıyordum.

Bakışları benimkilere kaydı, gözleri vaatle yanıyordu. "Bundan emin misin?"

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Yanıma döndüm ve kalçasına uzandım. "Buraya gel."

Vücudumda gezinirken gülümsemesi hınzırca bir niyetle doluydu ve lezzetli bir teslimiyetle yastıklara yaslandım. Bacaklarımdan birini kalçasına dolayarak beni ona daha da açarken, "Dikkatli ol," dedim. "Ben senin küçük akrobatların gibi esnek değilim, unuttun mu?"

"İyi olacaksın." Koyu renk gözlerinde daha önce olmayan bir odaklanma vardı ve içimden yeni bir tür ürperti geçti. Oyun zamanı ermişti. Ucu, son nefesimi de çalan sıcak bir bakışla merkezime değdi. Eğer bu adam önümüzdeki beş saniye içinde içimde olmazsa, yaptıklarımın ben sorumlu olmayacaktım.

Mesajı almış olmalıydı çünkü aşağı uzandı, kendini yönlendirdi, beni çevreledi, yavaşça içeri itmeye başlamadan önce son bir kez beni kızdırdı. her yerde hissettim, etrafını sararken o uzun gerginliği. Onun

Kalçalarımız buluştuğunda nefesimi titrek bir şekilde verdim ve kendimi yukarı kaldırdım, zaten her şeye sahip olmama rağmen ondan daha fazlasını istiyordum.

"Kahretsin." Başını aşağı eğdi, ağzını boynuma dayadı. "Hissediyorsun ..."
Yavaşça bir kez salladı. Sonra iki kez, daha da yavaşça. Lateksin içinden bile sikinin sıcaklığını, yavaşça kayışını, bana karşı, içimde kesinlikle mükemmel hissettirişini hissettim. Bunun bitmesini hiç istemiyordum.

"Sen de." Başımı arkaya yasladım, yastığa bastırdım, ona tenimi daha fazla verdim. Sahip olduğum her şeyden daha fazlasını. Hepsi onundu. Ve o da tamamen benimdi. Sırtını okşadım, kasları parmaklarımın altında dalgalanıyordu ve tırnaklarımla hafifçe çizdiğimde tüm vücudu sarsıldı, nefesi kesilirken içimde daha sert itti.

"Lanet olsun." Kalçalarını bir başka yavaş sallantıyla ileri doğru bastırdı. Bu çocuk acele etmiyordu ve bu beni öldürecek.

"Çok mu fazla?" Ellerimle ensesini okşadım.

Güldü -bütün benliğimde hissettiğim alçak bir gümbürtü- ve başını salladı. Saç telleri tenimin üzerinde dans ederek içimdeki ateşi körükledi. "Tekrar yap."

"Bu tür şeyleri seviyorsun, ha?" Dişlerimi kulak memesinin üzerinde gezdirdim, önce bir ısırık sonra daha sert bir ısırık verdim. İyi zamanlanmış bir tırmıkla sırtından aşağı inerken, bu dokunuş onun bana karşı titremesine neden oldu, elleri kalçalarımı o kadar sıkı kavradı ki parmak uçlarının tenimde bırakacağı girintileri hissedebiliyordum.

Ondan sonra pek bir şeyin farkında değildim. Teni benimkine karşı sıcaktı, sabit bir ritimle içime girerken yağmurun tüm soğuğu unutulmuştu. Ağzı da benimkini aynı aceleyle kavradı; bu adam tarafından tamamen tüketildiğimi hissettim. Elinin altındaki bedenim ustalaştığı başka bir enstrümandı ve bana ne kadar iyi çalabildiğini göstermekten zevk alıyordu.

"Kahretsin." Arkama uzandım, tırnaklarım yastığın yanındaki duvarı tırmalıyor, dünya benden uzaklaşmaya devam ederken tutunacak bir şey arıyordum. İçimdeki hisler artmaya devam ediyordu; çok uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Dex de bunu biliyordu. Kalçalarını döndürerek durdu, sıkıca içime gömüldü, benden bir nefes ve göğsünün derinliklerinden bir inilti çıkardı. O

ellerime uzandı, ellerimi boynuna dolamak için bileklerimi teker teker çevreledi. "Ben." Sesi gergindi. "Bana tutun. Tuttum seni."

Ellerimin altında sıcak ve katı duran omuzlarını kavradım ve elleri aşağı kayarak belimin kıvrımlarını ve kalçalarımın kabarıklığını haritaladı. Ne yaptığını anlayamadan dizlerinin üzerine çöktü, beni de yanına alarak bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı. Tekrar itmeye başladığında vücutlarımız birlikte sallandı. Ona yapıştım ve o da güçlü bir eliyle sırtımın küçük kısmına sabitledi beni. Diğer eli içeri uzandı, klitorisimi buldu ve sertçe okşadı.

"Yanımdayım," dedi tekrar. Ve bu güvenceyle düştüm, her kasım titriyor, her hücrem onun altında, etrafında, ona karşı parçalanıyordu. Tırnaklarım omuzlarına battı ve beynimin hala çevrimiçi olan tek mantıklı kısmı onda izler bıraktığını biliyordu ve bundan memnundu. Bunu hatırlamasını istiyordum. Beni hatırlamasını.

Son bir çığlıkla ayrıldım, etrafında titriyordum ve vücudundaki cevap veren gerginlik bana çok geride olmadığını söyledi. Boynumun yan tarafına doğru uzun, alçak iniltisi beni artçı sarsıntılardan geçirdi.

Dışarıda fırtına devam ediyordu ama biz burada doymuştuk. Prezervatif işini hallettikten sonra tekrar yatağa uzandık, Dex beni en sıcak battaniye gibi göğsüne çekti. Başımı göğsüne yasladım, sert parmak uçları omurgamda aşağı yukarı gezinirken kalbinin sabit gümbürtüsünü dinledim. Bacaklarımız sanki uzun zamandır yol arkadaşıymış gibi birbirine dolandı.

Seksten her zaman zevk almıştım ama bu başka bir seviyeydi. Dex'e bağlanmıştım ve yoksunluğun çok kötü olacağını şimdiden söyleyebilirdim.

Çok geçmeden kıpırdandı. "Bu iyi bir ilk turdu."

"İlk tur mu?" Ne oluyor be? Uykuya dalmaya hazırdım.

"Evet. İşten sonra güzel bir şipşak. gel." Ayağa kalktı, beni de aynısını yapmam için hareket ettirdi. "Duş al, bir şeyler ye, sonra yatağa dön."

Yataktan kalkıp karavandaki küçük banyoya doğru ilerlerken güldüm. "Oraya mı? İkimizin de sığmasına imkân yok." Ama dirseklerimin üzerine yaslandım ve manzaranın tadını çıkardım.

O hınzır gülümsemesini omzunun üzerinden attı. "Bir yolunu buluruz."

OceanofPDF.com

On yedi

WBunu .

Elbette denedik ama fizik kuralları ikimizin de dünyanın en küçük düşünü işgal etmemize izin vermedi. Sonunda sırayla temizlenip kuru giysilerimizi giyerken ve ikimiz de akşam yemeğini düşünmediğimiz için gece boyunca atıştırmak üzere buzdolabını karıştırırken bol bol gülüştük. Başka şeyler için acıkmıştık.

Dışarıdaki fırtına dinmiş, karavanın kabuğuna çarpan sabit bir yağmura dönüşmüştü. Kanepeye oturduk, içeride güvende ve sıcaktık, bacaklarım Dex'in dizlerinin üzerindeydi ve Benedick kucağımdaydı.

Ağızıma bir üzüm attım ve yavaşça çiğneyerek, az ışıktaki Dex'in elmacık kemiklerindeki kesimi inceledim.

"Bunu neden söyledin?" Sesim yumuşaktı. "Frederick hakkında mı?" Bu konuyu açmak bile istemiyordum. Ama aramızda her ne oluyorsa, daha fazla yalan söylemek istemiyordum.

"Nasıl öğrendin?" Çoğunlukla boş olan patates cipsi poşetini salladı, bu dikkat dağıtıcı olabilirdi ama bana baktığında gözlerimle doğrudan karşılaştı. Saklanmak yok. Bu iyiye işaretti.

"Frederick'i dün barda şarkı söylerken gördüm. Patrick'in performansını izliyordu." Dudaklarım gülümseyerek yukarı kıvrıldı. "Oradan anlamak oldukça kolaydı."

"Siktir." Kelime küçük ve sessizdi, yağmurun altında zar zor duyabiliyordum. "Evet. Tabii ki onunla konuşacaksın."

Yüzündeki yenilgi ifadesi kalbimi acıttı. Dex'in böyle görünmesine alışık değildim. "Neden yalan söyledin?" Tekrar sordum.

Başını salladı, sanki cevapları biliyormuş gibi patates cipsi poşetine baktı. "Bilmiyorum," dedi poşete. "Bu ben değilim, anlıyor musun? Ben yalan söylemem. Buna ihtiyacım yok." Derin bir iç çekti. "Çok aptalım."

"Hey." Savunmaya geçtim. Bu şekilde ortaya atması ona ilk kez böyle denmediğini gösteriyordu. "Sen aptal değilsin."

Tekrar iç çekti. "Yine de aptalca bir şey yaptım." Cevap vermeyince başını kaldırıp bana baktı. Güzel: doğrudan göz temasına geri dönmüştük. "Bilmiyorum," dedi tekrar. "Muhtemelen Freddy ile takılmayı tercih ettiğini bildiğim içindir. O eğlenceli biri. Sevimli biri."

"O benim takımımda oynamıyor," diye hatırlattım ve o da yarım bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Mesele bu değil, değil mi? Sen ve Freddy, arkadaşsınız. Ben ... Ben piliçlerle arkadaş olmam."

Sapından bir çift üzüm daha kopardım. "Onlara civciv dememekle başlayabilirsin."

"Evet, muhtemelen doğru." Dışarıda uzaktan gelen bir gök gürültüsü sesi duyulurken bir an sessiz kaldı. "Sadece... orada olma nedenim bu değil, biliyor musun? Delilah orada *asılmamı* istemiyor." Kelimeyi tadı ekşiymiş gibi söyledi. "Yemek programı ya da her ne haltsa yayınlamıyoruz. Çaldığım müzik umurunda değil. Ona göre ben ... Bilmiyorum. Onun umurunda olmayan bir insana bağlı bir sikim."

"Awww. Zavallı küçük sikik çocuk." Ama şaka yaptığımı göstermek için ayak parmaklarımla kaburgalarını dürttüm. Ayağımı avucunun içine aldı ve sıktı. "Ciddiyim." masaj yaparken bakışları içe doğru kaydı. "Mesela Josh'ın bileğini incittiği zamanı hatırlıyor musun? O gece Delilah ile birlikteydim. Bundan hiç bahsetmedi." Başını iki yana salladı. "Ben onun hayatının öyle bir parçası değilim.

Onun gibi kızlar sadece sevişmek ister."

"Peki ya sen?" Kaşlarımı kaldırdım, çünkü suçun en azından yarısından sıyrılmasına asla izin vermeyecektim.

"Şey, evet. Benim de var. Ya da ben yaptım." İç çekişi sanki ayak parmaklarından geliyor gibiydi. "Ama sen ve ben, farklı hissediyoruz. Bir şeyler hakkında konuşuyoruz. Bana ne düşündüğümü soruyorsun. İnsanlar bana ne düşündüğümü sormuyor."

"Daniel'in var," diye hatırlattım ona. "Daha geçen gün, sizin için rezervasyon yaptıracığı mekânları soruyordu."

"Evet." Bu anı biraz daha fazla gülümsemeye neden oldu: bu kez dörtte üçü. "Bu yeni bir şey. Ve beni yanlış anlama..." Bir elini bacağımda gezdirdi, baldırımın kıvrımını avucunun içine almak için sundress elbisemin eteğini itti. "Seninle sevişmek harika bir şey."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bir üzüm daha çitledim. "Ama bunu biz de yapıyoruz."

"Bu mu? Son patates cipsini yemek mi?" Eğildim, kediye uyandırdım ve zahmetim için bir kedi bakışı kazandım. "Son cipsi sen mi yedin?" Poşeti aldım ve içine baktım. Kırıntılardan başka bir şey yoktu. Piç kurusu.

"O da var. Ama ben bunu kastediyorum." Kanepede birlikte oturuşumuzu da kapsayacak şekilde aramızda bir işaret yaptı. "Konuşmak. Ve sadece, olmak gibi."

Gülmek istedim. Sanki *buna ilişki deniyormuş* gibi iğneleyici bir şeyler söylemek istedim. Ama yüzünde gerçek bir kırılganlık vardı ve buna gülemezdim. İçimden bir ses onun bu kabadayılığı çok sık bırakmadığını söylüyordu. Dex bedeniyle çıplak olmaya alışkındı ama duyguları, ruhu... bu başka bir hikâyeydi. Bu anın nadir olduğunun farkındaydım ve onu heba istemiyordum.

Ama aynı zamanda aramızda olanlara bir isim vermek istemiyordum. Özellikle *de ilişki* gibi anlam yüklü bir isme. Faire'den ayrılıp Willow Creek'e gidene kadar birkaç hafta daha buradaydım. Orası benim durağımdı. Belki de benimle bu kadar rahat hissetmesinin bir nedeni de bunun -bu her neyse- otomatik bir bitiş tarihi olmasıydı. Tıpkı onun "her panayırdaki kız" ilişkileri gibi, panayır devam ettiğiinde her şey bitmişti.

Bunun yerine başımı kanepenin arkasına koydum. Benedick kucağımda mırıldandı ve boynunu kaşıdığında mırıltıları daha da arttı, ön patileri de bisküvi yaparak harekete geçti. Dex hala bacağıma aşağı yukarı okşuyor, her seferinde elbisemi biraz daha yukarı itiyordu.

ve onun sert parmak uçlarının tenimdeki hissi, kedinin mırıltılarına benim de katılma isteği uyandırdı.

"Sadece seninle olmayı seviyorum," dedim sonunda, sesim seksten, atıştırmalıklardan ve ruhumu ısıtan genel memnuniyet hissinden dolayı uykuluydu. "Delilah çok şey kaçırıyor."

Göğsünden bir kıkırdama yükseldi ve gülümseyerek başını eğmesini izledim. Utangaç bir gülümseme. Gerçek bir gülümseme.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses, bunun gitmesine izin vermenin zor olacağını fısıldadı. O sese çenesini kapatmasını söyledim.

- - -

Birkaç saat ve birkaç prezervatif sonra, sabahın erken saatlerinde karavanın içine sızan güneş ışığına uyandım. Yalnızdım.

Uykulu bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak çarşafı çırılçıplak vücuduma çektim. Ya pijamalarımı kaybettiğim son derece hareketli bir rüya görmüştüm ya da Dex çoktan kalkmıştı. Dışarıdan gelen sesler endişe verici derecede yakındı, sonra çiçekli perdelerin hafifçe hareket ettiğini gördüm. Pencereler açıktı.

Yüzüme biraz su çarptıktan ve dün gecedен kalma elbisemi giydikten sonra, küçük mutfak tezgâhının üzerinde, yudum deliği hâlâ plastik bir çubukla tıkalı olan bir fincan kahve gördüm. Beynimdeki örümcek ağlarını kovmak için güçlendirici bir yudum aldım. Ama ayaklarımı ucuz parmak arası terliklerimin içine kaydırırken, kaşlarımı çatarak kanepeye doğru baktım. Yastık neredeyse ikiye katlanmıştı ve battaniye kanepenin bir ucunda bir top halinde yığılmıştı. Neden böyle görünüyordu? Dün gece kanepede bir şeyler atıştırırken ikisini de yemek masasına taşıdığımı çok net hatırlıyordum.

Dışarıdan gelen sesler düşüncelerimi böldü. Telaşla mikrodalga'nın üzerindeki saate baktım. Gerçekten uyuyakalmıştım; grubun geri kalanı çoktan gelmiş olmalıydı. Kahvemi aldım ve kapıya yöneldim.

Dışarıda, kamp alanı bir gece önceki şiddetli fırtınadan geriye kalan tek kanıt olan su birikintileriyle doluydu. Dex piknik masasına oturmuş, gitarını kot pantolonlu bir dizinin üzerinde dengeliyordu. Tişörtü boldu ve

Spor ayakkabılarının bağı çözülmüştü. Todd onun yanında durmuş, seyahat kupasından bir şeyler yudumluyordu ama konuşmaları Daniel'in kamyonetinin kamp alanımıza giderken su birikintilerinden geçerken çıkardığı sesle bastırılıyordu.

"Günaydın." Dex kahvesini -benim paket servis fincanımın ikizi- bana doğru kaldırdı ve bedenim onun sesiyle mırıldandı. O ses dün gece kulağımda o kadar hırlamıştı ki, şimdi tam Pavlov'laşıyordum.

Ama hiçbir şey belli etmedi. Sanki Dex'le dün gece birlikte yatmadığımız alternatif bir evrene adım atmış gibiydim. Mesafelerini koruyan oda arkadaşlarıydık.

Demek böyle oynamak istiyordu. Biraz acıttı ama olsun. Bunu yapabilirim.

"Selam." Sesim bu güneşli sabah kadar esintiliydi. Sonra Daniel'in kamyonetinden inen Stacey'i selamlamak için ona doğru döndüm. Pazartesi sabahıydı ve yapacak işlerimiz vardı.

Ama o yastık ve battaniye bütün gün aklımdan çıkmadı. Belli ki Dex onları kasten karıştırmıştı, böylece karavana gelen herkes her zamanki gibi koltukta uyuduğunu düşünecekti. Tek fark özensiz olmasıydı; şimdiye kadar battaniyeyi hep katlamıştı - belki iyi katlamamıştı ama katlamıştı. Battaniye her zaman yastığın üstünde düzgün bir şekilde dururdu.

Açık olmasını istedi. Kimsenin yattığımızı bilmesini istemedi.

Gözlerimi devirmek istedim. Ne kadar da liseli bir davranış biçimi. Ve eğer lisede olsaydık, alınabilirdim. Aramızda olanları saklamak isteyecek kadar benim neyim olduğunu merak edebilirdim. Ama ben lisede değildim. Otuz yedi yaşında bir kadındım ve bu saçmalıklar için çok yaşlıydım. Beni kızdırmasına izin vermeyecektim.

İyi de oldu, çünkü Dex bütün gün benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ben piknik masasında tarot kartlarımla uğraşırken o sandalyelerin yanında kardeşlerinden biriyle konuşuyordu. Ben sandalyelerin yanındayken, soğutucudan bir içecek alıyordum, o aniden karavanın içinden bir şey getirmek zorunda kalıyordu. Neredeyse komikti ve hatta piknikte yanına oturarak bunu test ettim

yemek yerken. O sandviçi gerçekten istemediğine karar vermeden önce neredeyse gözümün içine baktı.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir. Elbette biraz incindim -kim incinmez ki? Ama daha çok sinirlenmişim. Gün bitip herkes geceyi geçirmek üzere ayrıldığında ben de ona aldırış etmedim. Çoktan içeri girmiştim ve karavanın arkasındaki yatağa kıvrılmış, seyahat kupasından çayımı yudumluyor ve kitap okuyordum. Benedick o gün Stacey'e bol bol sarılmıştı, bu yüzden ayaklarımın üzerinde uyuyordu. Gözlerimi e-okuyucumdan ayırmadım ve karavan biraz sallandığında tepki vermemek için elimden geleni yaptım, bu da Dex'in içeri girmek için metal merdivenleri tırmandığını gösteriyordu.

Mini buzdolabının kapısı açıldı ve ardından şişe sesleri duyuldu. "Bira ister misin?" Dex sordu, sanki bütün gün bana söylediği ilk tam cümle bu değilmiş gibi.

"Hayır." Kitabımdan başımı kaldırmadım. İşin iyi kısmına geliyordu. "Ben iyiyim."

Buzdolabı kapandı ve o da şişenin kapağını açtı. "İyi misin?"

"Mmm-hmm." E-okuyucumun üzerine bir gölge düşerken bir sonraki sayfaya tıkladım. Dex küçük kapı aralığında eğilmiş, alanın çoğunu dolduruyordu. Şişesi arkasında bir yere bırakılmıştı, elleri boştu ve kot pantolonunun ön ceplerine sokulmuştu. Yüzünde yabancı bir ifade vardı.

"İyi görünmüyorsun," dedi. "Biraz kızgın görünüyorsun."

Gerçekten böyle mi oynayacaktı? İyi. E-okuyucumu bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Kızgın değilim. Hayal kırıklığına uğradım belki ama kızmadım." Tamam, belki biraz kızmıştım.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Kollarını kavuşturdu. "Ben ne yaptım ki?"

"Keşke ..." Boğazıma bir yumru geldi ve öksürerek yuttum. Bu adamın beni etkilemesine izin vermeyecektim. Hayır. Bir yetişkin gibi davranacaktım. "Bunu daha önce konuşmalıydık, biliyor musun? Dün gece olanları kimsenin bilmesini istemediğini."

"Ne? Bu değil ..." Kaşlarını çattı ama ben konuşmamı bitirmemiştim.

"Anlıyorum, biliyorsun. Ben çocuk değilim. Eğer senin için daha iyiyse. Bilmiyorum, itibarın ya da her neyse, birlikte yattığımızı kimseye söylememek

tamamen iyi. Ama bir kızı uyarın, tek söylediğim bu."

Gözleri büyüdü. "Kimsenin bilmesini istemediğimi mi sanıyorsun?"

Alay ettim. "Yani, bütün gün benimle konuşmadığın her halinden belliydi. Bundan bahsetmiyorum bile..." Kolumu uzatıp arkasındaki kanepeyi işaret ettim. "Asla o kadar dağınık bırakmazsın. Bu kasıtlıydı."

"Tabii ki kasıtlıydı!" Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Benim için değildi, seni ucube. Senin içindi."

"Ben mi?"

"Evet." Ruh halimdeki değişimi hissetmiş olmalı ki bir adım daha attı (atabileceği tek adımdı) ve yatağın kenarına, kalçamdan çok da uzak olmayan bir yere oturdu. Benedick bu hareket karşısında gözlerini kırıştırdı ama uyumaya devam etti. "Dün gece Dün gecenin ne kadar harika olduğu konusunda oldukça açık olduğumu sanıyordum."

"Ben de senin öyle olduğunu sanıyordum," dedim.

"Beni bilirsin," dedi. "Ne yaptığımı kimin bildiği umurumda değil. Ama sen . . ." Çekingen bir el uzattı ve saçımın bir tutamına dokunup kulağımın arkasına sıkıştırmasına izin verdim. "Benim gibi bir adamı sır olarak saklamak isteyecek birine benziyorsun."

Kelimeler kifayetsiz kaldı. Ben ona bön bön bakıp bir fikir bulmaya çalışırken o devam etti. "Biliyorsun, hepiniz eğitimlisiniz -üniversite ve hukuk fakültesi ve hepsi bu." Konuşurken parmak uçları kulağımın kabuğunda geziniyor, gözleri hareketi takip ediyor, sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi yüzümü inceliyordu. "Genelde havalı avukatlarla falan çıkıyorsun, değil mi? Benim gibi bir adamla görünmek istemezsin."

Bu düşünceyi bir *pfft* ile kovdum. "Avukatlar sıkıcıdır, inan bana." Ona doğru eğildim ve bakışlarını yakaladım. "O kadar sığ olduğumu mu düşünüyorsun? Birinin önemsenmeye değer olup olmadığını anlamak için özgeçmişine mi ihtiyacım var? Kuzenim Mitch'le tanıştın, değil mi? Tanıdığım en iyi insanlardan biri." Ben konuşurken dokunuşu çenemden boğazıma doğru süzüldü ve elinin altında yutkunurken gözleri karardı. "Bugün bütün bunları bu yüzden mi yaptın?" Sesim ancak fısıltıyı geçecek kadar kısıktı. "Benden kaçmak, benimle konuşmamak ..."

"Evet." Sesi kısık, zar zor çıkıyordu. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Başımı salladım. "Kesinlikle yanlış bir şeydi." Altına girdiğim yorganı geri çektim ve ona daha fazla yer açmak için yatakta geriye doğru kaydım. "Buraya gel."

Başka bir yönlendirmeye ihtiyaç duymadı, yatağa ve üzerime doğru süründü. Altına, yastıkların üzerine uzandım ve kollarının beni içine almasına izin verdim. Ellerimi altına kaydırmadan önce tişörtünü kot pantolonunun bel bandından çekıştirdim, sıkı kasların üzerindeki sıcak ten hissinin tadını çıkardım. Bir elini boynunun arkasına uzatıp gömleğini kavrayana ve çekip çıkarana kadar gömleğini göğsünde yukarı ve daha yukarı ittiğimde, ellerime karşı duyduğum kadar hissettiğim bir sesle hırladı.

"Artık sır yok." Kot pantolonunun düğmesini açtım ve parmaklarımı bel bandının altında gezdirdim. "Eğer barda şarkı söylerken seni bir midilli gibi sahneye çıkarmamı istiyorsan, bu yükü taşıyacağım."

"Bu bahşış sepetini doldurur." çekıştirerek başımdan aşağıya ve kollarımdan aşağıya indirirken sırttı.

"Buralarda yol paramı çıkarmak için ne yapabilirsem." Bir elimi kotunun önünden aşağı kaydırdım ve hedefimi hemen buldum - büyük bir hedefti. Elim onun etrafında kıvrılırken nefesini tuttu, sonra göğsü sönük bir iç çekişle boşaldı. Ben yavaşça aşağıya ve sonra tekrar yukarıya doğru okşarken başı öne eğildi.

"Bu biraz fazla aleni olabilir." Sözcükleri çıkarmaya çalıştı ama ben onu nefessiz bırakarak ciddi bir şekilde okşamaya başlamıştım. Kolları titriyor, kalçaları sallanıyor ve elimi itiyordu. "Ah, Tanrım. Lu, kes artık şunu. Daha sana başlamadım bile."

Devam etmek istedim. Yüzündeki bu ifadeyi görmeye bayılıyordum, kesinlikle harap olmuştu, onu oraya benim koyduğumu biliyordum. Ama vuruşlarımı yavaşlattım ve onun yerine kot pantolonunu kalçalarından aşağı itmeye karar verdim. Pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve sonra bana uzandı.

"Siktiğimin yoga pantolonu." Sol kalça kemiğimi ortaya çıkarmak için bir tarafını aşağı indirerek esnek bel bandını çekti. "Çıkarın şunu." Birlikte güreşerek çıkardık; e-okuyucu uçtu gitti ve kedi daha iyi bir yere taşındı.

sabit bir uyku yeri. Bu da iyiydi; yakın zamanda uyumayı planlamıyorduk.

OceanofPDF.com

On sekiz

(Ondan sonra *her şey* çok daha farklı *oldu*.

Ergen değildik. Birbirimize takılmamız gerekmiyordu.

Bak millet! Seks yapıyoruz! Ama mesaj açıktı. Sabahın ilerleyen saatlerinde kahve almaya gidişinde, herkes geldikten sonra geri dönüşünde açıktı. Kahvemi bana uzatıp başımın üstünden öpmesinden de anlaşılıyordu. O ilk seferde birçok çift kaş kalktı ama kimse açıklama istemedi ve biz de teklif etmedik. Sadece birbirimize gülümsedik ve sabahımıza devam ettik. Onun prova etmesi gereken şarkılar vardı, benim de ... şey, öğrenmem gereken tarot kartları vardı. Bu görevlerden sadece biri gerçek bir işti.

Dikkatimi tekrar yapılacaklar listeme vermeliydim. Günler uçup gidiyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan Willow Creek'te olacaktım. Gerçek hayata geri döndüm. Anlamam gereken yeni bir kariyerim ve yapmam gereken planlarım vardı. Ama günümün arka planında müzik varken, güneş parlarken ve yolun karşısından bana gülümseyen muhteşem bir gitarist varken bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Kimse Dex ve benim hakkımda bir şey söylemedi ve onun rahatladığından mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradığından emin değildim.

Perşembe gecesi her şey değişti. Erkeklerin gösterisi vardı ve Daniel da onlarla gitti. Stacey ve ben bir kızlar gecesi yaptık; gemiye geldiğimden beri yaptığımız ilk geceydi.

"Bunu neden daha önce yapmadık?" Stacey mutlu bir iç çekişle başını kanepenin arkasına yasladı. Yüzünde bir çarşaf maskesi vardı, bu da onu

biraz korku filmi kötü adamlarına benziyor. Bu şeyler cehennem gibi rahatlatıyordu ve cildi parlatıyordu, ancak giyilirken çekici değillerdi.

"Bilmiyorum ama şimdi yaptığımız için memnunum." Yere bağdaş kurmuş, Stacey'nin ayak parmaklarını parlak pembeye boyamayı yarıda bırakmıştı. Kendi ayak parmaklarını şarap kırmızısıydı ve neredeyse kurumuştı. Kendi maskemi uygulamadan önce Stacey'nin pedikürünün bitmesini bekliyordum, böylece birlikte korku filmi katilleri gibi görünebilecektik. Kadınların kaynaşması için daha iyi bir yol var mıydı?

"Bunu otelde yapmalıydık." Ayak parmaklarına bakmak için eğildi ama maskesi kaydı; kâğıdın yüzünden kaymasını önlemek için başını hızla geriye eğmek zorunda kaldı. "Bu karavandan bıkmış olmalısın."

"Hayır. Aslında güzel bir şey. Tüm bunlar bittiğinde küçük bir ev almayı düşünüyorum." Doğruyu söylemek gerekirse, daracık odalara alışmaya başlamıştı. Evimdeki dairem artık bir saray gibi görünüyordu - kim iki koca yatak odasına ihtiyaç duyar ki? Gerçeğe döndüğümde pek çok şeyi yeniden değerlendirecektim.

Ayak parmakları tamamlandı ve çarşaf maskesi uygulandı, kanepede birlikte yarı eğildik, aramızda arkadaşça bir sessizlik uzandı. Ama uzun sürmedi.

"Yani." Stacey'nin bakışları, yüzündeki çarşaf maskesini korumak için hâlâ tavana çevriliydi. "Sen ve ... uh Dex?"

Gülümsedim, sonra hemen uzanıp kendi maskemi yerine yerleştirdim. "Evet."

İç çekişi göğsünün derinliklerinde bir yerden geldi. "Dikkatli ol, tamam mı? Moralini bozmak istemem ama bu adam kötü haber."

Bunu daha önce de söylemişti. "Öyle mi?" Sesimi nötr tuttum ama kalp atışlarım hızlandı. "Doğru, ikinizin bir geçmişi olduğunu söyledi. Bir şey mi var-"

Ama ben cümlemi tamamlayamadan Stacey ayağa kalktı. "Sana bizden mi bahsetti?" maskeyi soydu ve ıslak kâğıdı yemek masasına fırlattı. Sözde sakinleştirici serumu cildine masaj yaparak yedirirken bile gözlerinde duygu parlıyordu. Stacey'i böyle görmeye alışık değildim. Şimdiye kadar tanıdığım en neşeli insandı.

Ben de doğruldum ve henüz vakti gelmemiş olmasına rağmen kendi maskemi çıkardım. Bazı şeyler nemlendirmekten daha önemliydi. "Hayır," dedim dikkatlice. "Bunun onun anlatacağı bir hikâye olmadığını söyledi. Ben de bunun beni ilgilendirdiğini düşünmedim." Kalan serumu yüzüme ve boğazıma sürdüm.

"Oh." Sözlerim gözlerindeki ateşin bir kısmını söndürdü ve tekrar arkasına yaslandı. "Bunu o mu söyledi?" Başımı salladıktan sonra tırnaklarına baktı, bir tırnak etini karıştırıyordu. Henüz tırnaklarımıza geçmemiştik; sırada onlar vardı. Ama görünüşe göre bu konuşma önce gerçekleşecekti.

Sonunda tekrar iç çekti. "Dex'le aramızda bir ... bir şey vardı." Bunu söylerken yanaklarının aldığı renkten ve gözlerimle tam olarak buluşmamasından, tam olarak ne tür bir şeyden bahsettiğini anladım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir şey mi?" Tekrarladım. "Bu ..." Kulağa yargılayıcı gelmeyen bir kelime aradım. Sadece kuzen değil, aynı zamanda birlikte çalışan ve yaşayan iki adamla birlikte mi olmuştu? Bu garip bir durum olmalıydı.

"Karmaşık." Cümlemi zayıf bir kahkahayla bitirdi. "Uzun hikâye. Dex'in her zaman nasıl takıldığını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Her Faire'de bir kız mı?"

"Aynen öyle. Birkaç yıl boyunca Willow Creek'e her gelişinde kız bendim. Ve beni yanlış anlamayın, eğlenceliydi. Karşılıksız ilişkilerde yanlış bir şey yok, değil mi?"

"Kesinlikle." Sesimi nötr tuttum. Bu bir uyarı mıydı? Dex'in benimle uzun süre birlikte olmayacağını mı söylüyordu? Çünkü burada herhangi bir beklentim yoktu.

"Bir gün daha fazlasını istemem dışında." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, belki çok fazla şarap içmiştim ve kendimi özellikle yalnız hissediyordum ama ..." Bir derin iç çekiş daha. Stacey'nin böyle kararsız görünmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Bu kadar üzgün. Böyle görünmemeliydi. "Ben de ona mesaj attım.

Bilirsin, DM'lerine girdim." "Aman Tanrım." Sempatik bir nefes aldım. Çok fazla şarap içmiş DM'ler mi?

Bunun sonu hiç iyi bitmedi.

"Değil mi? Biliyorum. Berbat bir fikir. Ama sonra bana geri mesaj attı! Bu harika, değil mi?"

"Evet." Ama kaşlarım çatıldı. Dex'i telefonuyla neredeyse hiç görmemiştim. Sosyal medyayı pek seven birine benzemiyordu.

"Bir süre ileri geri mesajlaştık. Sonra e-postalara, sonra da mesajlara dönüştü ve hepsi o kadar ..." Bu seferki iç çekişi anıdan dolayı mutluydu. "Bu harika. Romantik. Bu ..."

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Romantik mi? Dex? Adamlarla tanıştın, değil mi?" "Mesele de bu. Dex değildi. Daniel'dı."

"Daniel?" Doğrudum.

"Evet. İlk mesajı aldı ve ona gönderdiğimi sandı."

"Ama Dex'in DM'lerindeydin." Daniel kontrolü severdi ama bu onun için bile abartılı görünüyordu. Dex'in kendi sosyal medya hesapları olamaz mıydı?

"Grubun DM'lerindeydim." Başını iki yana salladı. "Çok fazla şarap içmiştim, hatırladın mı? Başından beri onu Dex sandığımı fark ettiğinde, yanlış adamla birlikte olduğumu nasıl söyleyeceğini bilemedi. Ama asıl mesele, *doğru* adamı bulmuş olmamdı. Bunca zamandır, mesajlaştığım adama aşık oluyordum. Artık neye benzediği önemli değildi."

"Ama bu ..." Öfkeyle elimi salladım, gerçek kelimeler bulamayacak kadar kızgındım. "Seni kandırıyordu. Kızmadın mı?"

İç çekti. "Öyleydim. Ve belki de bu konuda daha öfkeli olmalıydım. Başından beri beni kandırmaya çalışmış olsaydı kızardım. Ama bu dürüst bir hataydı, en azından ilk başta. İlk mesajımda tam olarak açık değildim. Artı . . ." Gözlerini kırıştırdı. "Bu süre zarfında bazı zor şeyleri atlatmamı sağladı. Annemle ilgili bir sağlık sorunu vardı ve o ..."

"Olamaz! O iyi mi?"

Stacey elini salladı. "O iyi. Ama o zamanlar yaşadığım en korkutucu günlerden biriydi. Ve Daniel, Dex gibi davranırken, bunu atlatmamı sağladı. Sanırım onu bu kadar kolay affetmemin nedenlerinden biri de bu."

Yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama bu Dex'i nasıl kötü haber yapar? Başından beri işin içinde miydi? Sana da yalan mı söylüyordu?" İçimde bir şey onun adına öfkeyle parladı. Dex daha geçenlerde bana yalan söylememiş miydi? Bana alışkanlık olarak yalancı olmadığını söylemişti ama bu bir yalancının söyleyeceği bir şey değil miydi?

"Hayır. Gerçekten haberi yoktu."

"Yani hepsi Daniel'ın işi miydi? O zaman neden Dex'e bu konuda kızgınsın?"

Küçük bir kahkaha attı. "Sana karmaşık olduğunu söylemiştim. Anlaşılan Daniel Dex'e mesaj atmak istediğimi anlayınca ona söylemiş. Böylece bana cevap verebilirdi, anlıyor musun? Ama Dex Daniel'a halletmesini söyledi. Beni idare etmesini. Sanki çok yakınlaşan bir hayranıymışım gibi."

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. Bu kesinlikle çok sertti. Ama kulağa Dex'in söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyordu. O ilişki kuracak türden bir adam değildi.

Ben düşünürken Stacey mavi deri sırt çantasından telefonunu çıkardı. Biraz kaydırıp tıkladıktan sonra telefonu bana uzattı. Bir e-postanın ekran görüntüsüydü ve şöyle yazıyordu: "Çok kötü Anastasia. Bana ağızımda müzik gibi tınlayan bir isim verip bundan zevk almamı bekleyemezsin. Bu isim sana yakışıyor."

Gözlerimi kaldırdım. "Anastasia? Senin adın bu mu?"

Gülümseyerek başını salladı. "Bu birinci sınıfta çok hoşuma gitmişti."

"Eminim." Telefonu ona geri uzattım ve o da başka bir ekran görüntüsü alıp geri verdi. Bana küçük kasaba hayatında neyi kaçırdığımı söyle. Senin dışında. Kabul edelim, bu beni ikna etmeye yetebilir.

"Bunun gibi şeyler," dedi ben okurken. "Bunlar Daniel'ın bana gönderdiği türden e-postalardı."

"Güzel. Ama ..." Telefonu geri verirken başımı ona doğru eğdim. "Bunun Dex olmadığını anlayamadın mı? Onun böyle konuşmasına imkân yok."

"Bunu şimdi biliyorum!" Sesi savunmaya yönelikti. "Ama o zamanlar çok fazla ... şey ... konuşmamıştık. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu ..."

"Sözsüz mü?" Ben önerdim. Bir kaşımı kaldırdım. "Yatay mı?"

Bir kahkaha attı. "Onun gibi bir şey."

"Yani ..." Söylediği her şeyin üzerinden geçtim, Dex MacLean'in müvekkilim olduğu bir kapanış savunması gibi özetledim. "Dex kim olduğu ya da neyin peşinde olduğu konusunda size hiç yalan söylemedi. Kendini hiçbir şekilde yanlış tanıtmadı, değil mi? Ama siz hâlâ onun kötü biri olduğunu söylüyorsunuz."

Stacey bir süre bana baktı, gözlerini yavaşça kırpıştırarak kapadı, sonra telefonunu kapattı. "Evet," dedi sonunda. "Belki de kin tutuyordum, ha?"

"Bence Daniel'ı gerçekten seviyorsun," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Ve o da seni gerçekten seviyor. Bu yüzden belki de ikinizin bir araya gelişindeki tüm tuhaflıkları Dex'in üzerine yıkmak daha kolaydı. Burada kimsenin Dex'ten fazla bir şey beklemediğini hissediyorum, bu yüzden suçu oraya atmak kolay."

"Vay canına." Bu kelimeyi güçlü bir nefes vererek söyledi. Sonra parmak uçlarını gözlerinin altında gezdirirken bana sulu bir gülümseme verdi. "Avukat olduğuna emin misin? Psikiyatrist falan değil misin?"

"Son birkaç haftadır hindi budu sattım, bahşiş sepetinde çalıştım ve falcılardan randevu aldım. Artık ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok." Ama Stacey'ye uzanıp kolunu sıktığımda, en önemli şeyin bir arkadaş olduğumu fark ettim.

- - -

"İşte !"

Sasha'nın benim güvenilmez olduğumu düşünmesine neden olan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her hafta sonunun başında gelmeye devam etmeme biraz şaşırmış görünüyordu. En azından o da bundan mutlu görünüyordu.

"İşte buradayım!" Çadırından kart masamı ve katlanır sandalyemi aldım ve küçük çardaklarının önüne kurdum. Bir Faire hafta sonu daha başlıyordu ve ben sabırsızlanıyordum. Her geçen hafta sonu, bu ortam bana şimdiye kadar yaşadığım her yerden daha çok evim gibi geliyordu. Hayatımda hiç bu kadar açık havada vakit geçirmemiştim ve kendimi hiç bu kadar sağlıklı, bu kadar canlı hissetmemiştim.

Elbette bunun bir kısmı yaptığım seksle ilgili olabilirdi, ki bu seks de hayatımda hiç yapmadığım kadar çoktu. Dex ve ben karavandaki sınırlı alanı iyi kullanmıştık ve bu sabah uyanmak bir mücadele olmuştu. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu çocuk ve her gün yaptığı kahve turları için.

Yerimi hazırladıktan sonra büyük TAROT-PALMİSTRİ-RUNES tabelasını almak için geri döndüm. Bugünkü beyin fırtınam bu tabelayı ön tarafa, Mystics' Glade'in girişine yakın bir yere bırakmaktı, böylece müşteriler burada olduğumuzu bileceklerdi. Nispeten iyi gidiyor olsak da, kızları arka tarafa tıkmalarından hoşlanmamıştım. Eğer onların fiili ofis müdürü olacaksam, yapabileceğim en iyi işi yapacaktım.

Kumarım işe yaradı. Randevularımız rekor sürede doldu ve potansiyel müşterileri reddetmekten nefret etsem de, insanları geri çevirmeye başlamak zorunda kaldım. Bazılarını tarot kartı satıcısının arabasına doğru yönlendirdim ve onlara kart satın alıp kendi geleceklerini kehanet etmeyi öğrenebilecekleri fikrini sattım. Kart satıcısı yolun karşısından gözüme ilişti ve bana el sallayarak teşekkür etti.

"Keyfin yerinde," dedi Summer günün sonuna doğru, güneş alçalmaya başlayıp öğleden sonra sıcaklığının etkisini azalttığında.

Omuz silktim ve bir yudum su içtim. "Güzel bir gündü." Son zamanlarda hep iyi günlerdi. Belki de sadece seks sarhoşuydum, ama umurumda değildi. Ne yaptığımı biliyordum. Dex bana sonsuza kadar söz vermemişti ve ben de bunu istemiyordum zaten. Bu hâlâ bir tatildi, gerçek hayatımdan bir kaçıştı. Sadece son zamanlarda çok daha fazla orgazm içeriyordu.

Son müşteri bar şarkısından on dakika önce ayrıldı ve o gün için eşyalarımızı dağıtma zamanı gelmişti. İşimiz biraz erken bitmişti, eğer bitmeden önce pub sing'e gidersem Dex ya da Stacey ile geri dönebilirdim.

"Oh, Lulu, bekle." Summer sandalyesinin arkasına astığı batık sırt çantasına uzandı. Çok anakronikti ama kimsenin umurunda değildi ve ben de onun patronu değildim. Çantayı kucağına çekti ve ön cebini karıştırdı. "Bunlar senin için."

"Benim için mi?" O elini uzatırken ben de içgüdüsel olarak kendi elimi uzattım ve avucuma iki taş bırakmasına izin verdim. Biri zengin bir kraliyet mavisi, diğeri ise koyu bir altın kahverengisiydi.

"Lapis lazuli," dedi Summer, sanki beni arkadaşlarıyla tanıştırmış gibi. "Bu da kaplan gözü. Bunları birkaç durak önce bir kristal satıcısından aldım, o zamanlar garip gelmişti, çünkü zaten

şu taşlar." Boynuna taktığı kristallere uzandı, koyu mavi ve altın kahverenginin karışımını gördüm. "Onları tamamen unutmuştum ama bu sabah çantamın dibinde buldum ve gerçekten senin için olduklarını fark ettim."

"Benim için mi?" Kendimi tekrar ediyordum ama kafam tamamen karışmıştı. Avucumu büktüm ve taşlar elimde yuvarlanarak birbirlerine hafifçe vurdular. "Nasıl benim için olabilirler ki? O zamanlar birbirimizi tanımıyorduk."

Summer omuz silkti. "Ben böyle şeyleri sorgulamam. Bildiğim zaman, . Anlıyor musun?" İfadesine gülmek istedim ama Summer'la birkaç hafta geçirdikten sonra ne demek istediğini tam olarak anlamıştım.

Lapis lazuliyi göstererek devam etti. "Bu gerçeğini bulman ve onu nasıl ifade edeceğini bulman için. Sasha bana senin için yaptığı okumadan ve vermen gereken büyük kararlar olduğundan bahsetti. Lapis bunun için harika. Öz farkındalık, değil mi? Ne istediğini bilmeden önce ne hakkında olduğunu bilmen gerekir. Lapis aynı zamanda iletişimle de ilgilidir."

"Kiminle iletişim kuruyorsun?" Kendimi eski hayatımda, bir toplantıya parlak mavi bir kristal getirirken ve Bud Stone'a bu taşın ona siktirip gitmesini söylememe yardımcı olduğunu söylerken hayal ettim. Muhtemelen telefonumu kadın küvetine atmam kadar iyi karşılanırdı.

"Kendinize. Herhangi birine. Her şey gerçeğe ilgili. İçsel, dışsal, ne varsa."

"Tamam." Taşı parmaklarımın arasına aldım ve öğleden sonra güneşine tuttum, bu da neredeyse koyu mavi renkte parlamasına neden oldu. Gerçekten çok güzeldi. "Peki ya kaplan gözü?"

"Bu tamamen netlikle ilgili. Topraklama. Gerçekten önünüzü görmenize yardımcı olacak. Sahip olabileceğiniz dağınık düşünceleri alın ve onları bir plana dönüştürün. Bir eyleme."

"Vay be. Bunu kullanabilirim." Bütün bunlar küçük bir taş için mi? Parmaklarımın arasında çevirdim. İlk başta düşündüğüm gibi altın sarısı kahverengi değildi; taş her tonda kahverengi ve altın çizgilerden oluşuyordu ve ben onu hareket ettirdikçe adeta parıldıyor, bana tüm çeşitlerini gösteriyordu. Güneşte parıldayan bu renkler rahatlatıcı hissettiriyordu. Evim gibi hissettim. Bir yer gibi

yaşamak istedim. Belki de tüm bu kristaller olayında bir şeyler vardı, çünkü şimdiden topraklanmış hissediyordum.

Birkaç ay önceki Louisa muhtemelen böyle bir hediyeyle alay ederdi. Elbette kibar davranırdı ama taşlar, hatta bunun gibi güzel olanlar? Kimin umurunda, değil mi?

Ama yumruğumu kapattım, iki taş sıkıca içimdeydi. "Teşekkürler, Summer." Çünkü Louisa alay etmiş olabilirdi ama Lulu . . . umursuyordu. Son birkaç haftasını tarot kartları çalışarak geçirmiş olan Lulu önemsiyordu. Bar şarkısının sonuna yetişmek için ön tarafa doğru yürürken taşları güvenli bir şekilde kemerinin kesesine sıkıştıran Lulu çok önemsediyordu ve onları nazik bir hediye olarak gördü.

Ön sahnenin eteklerine geldiğimde adımlarım yavaşladı, ta ki koridorun ortasında tamamen durana kadar. Çünkü orada, seyircilerin sol tarafında, Dex çamaşırcı kadınlardan biriyle sohbet ediyordu. Çünkü tabii ki öyleydi.

Gözlerim kısıldı ve midemde çalkalanan safrayı bastırdım. Kadın başını geriye atıp Dex'in söylediği bir şeye gülerken kendime kıskançlığın çirkin bir duygu olduğunu hatırlattım. Dex, onu güldürdüğü için memnun olduğu her halinden belli olan fahişeye gülümserken, alabildiğim kadar yavaş ve derin bir nefes almaya odaklandım. *Sana asla sonsuza kadar söz vermedi, unutma. Ve sen de bunu hiç istemedin.*

Birkaç nefes aldıktan ve yeterince sakinleştikten sonra yüzüme kaygısız bir gülümseme yapıştırdım ve onlara katılmak için yürüdüm.

"Yani gerçekten işe yarıyor mu?" Dex ona sordu, tam ben kulak misafiri olduğum sırada. "Böyle dönüp duruyor mu?"

"Oh, gerçekten öyle!" Heyecanla başını salladı. "Yani, çok daha küçük bir operasyondan bahsediyorsunuz, ama çok fazla alanı kapsayabiliriz. Daha da genişlemek isterseniz düşünmeniz gereken bir şey."

Dex kıkırdadı, ben yaklaşırken gözleri yukarı kaydı. Kadına dönmeden önce gülümsemesi beni de içine alacak şekilde genişledi. "Belki daha sonra. Her seferinde bir adım atmayı düşünüyorum. Hey." Bu son sözü bana hitaben söyledi ve bir kolunu bana doğru uzattı.

Koluna bir an için göz kırptım, emin değildim, sonra elimi uzattığı içine soktum. Beni kendine doğru çekti, böylece birlikte duruyorduk. "Beansprout'u tanıyorsun, değil mi?" Bildiğimi çok iyi bildiği için gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Tanışmıştık," dedim gülümseyerek.

Beansprout -karakterinin adının bu olmasını gerçekten ama *gerçekten* umuyordum- güldü. "Jill," dedi elini uzatarak. Tüm karakter taklitlerini bir kenara bıraktı ve benimle sanatçı sanatçı konuştu. "Sanırım telefonun şöhretler salonumuzda yer alacak."

"Bir etki bıraktığıma çok sevindim." O gün şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Bunu başka biri yapmıştı, başka bir yaşamda. Şimdiki halimi seviyordum. O çok daha eğlenceliydi.

Jill giderken, Dex beni kendine doğru çekti. "Kıskandığına inanamıyorum. Beansprout ile flört ettiğimi mi düşündün?"

"Hayır," dedim çabucak. Çok hızlıydı ve bu onun sırtıtmasına neden oldu. "İstedığın kişiyle flört edebilirsin" dedim, bu da sırtıtışının kahkahaya dönüşmesine neden oldu.

"Kim' diye bağırarak. Ciddi olmalısınız."

Bir nefes verdim. Haklıydı; bu söylediği çok avukatça bir şeydi. Hiç de Lulu'ya göre değildi. Yolun karşısındaki dansözlere baktım, onlar da son panayıra katılmışlardı. Biri diğerini dürttü, gözleri Dex'in üzerindeydi. Akrobat Delilah çok uzakta değildi ve vay canına, haklıydım. Kıskançlık çirkin bir duyguydu. Yüzlerindeki ifade çok açıktı: Ren Faire'in seksi kızıyla zamanımı çalıyordum.

Çok kötüydü. Geri çekilmek yerine ona doğru eğildim, başımı omzuna yasladım. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" diye sordum. "Benim yerime o dansözlerden biriyle birlikte olabilirdin. Ya da akrobatla. Eminim hepsinin benim yapamadığım hareketleri vardır. Bu daha eğlenceli olmaz mıydı?" "Kimi" kelimesini doğru kullanmayı bilmekle kalmayıp gündelik konuşmanın içine sokan bir avukat olarak ne önerebilirdim ki?

Homurdandı. "Sana bir haberim var, Danışman. Oldukça eğlencelisiniz." Bir kolunu omzuma doladı, başparmağı omzumun çıplak tenini okşadı. Dokunuşu kanımı kaynattı.

"Öyle mi?" Sesim beklediğimden çok daha kısık, çok daha kararsız çıktı. O dansözler kendime olan güvenimi sarsmış olmalıydı.

Bana doğru baktı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ne hakkında?" Ona bir bakış attım ve anında gözlerinin yoğun kahverengisine yakalandım.

Başını iki yana salladı. "Senin hakkında. Seninle takılmanın, seni güldürebilme şansım varsa, bir geceyi geçirmenin en sevdiğim yolu olduğu hakkında. Yapmayı tercih ettiğim tek şey ..." Sahnedeki gösteri için alkış kopunca sesi kesildi. İkimiz de irkilerek gerçekliğe geri döndük ve o başını kaldırırken gözlerini kırıştırdı, içgüdüsel olarak alkışlara katıldığımız için aramızda örülen büyüğü bozdu.

Dansözler sahneye çıktı ama ikimiz de fark etmedik. Dikkatimiz tekrar birbirimize dönmüştü. "Yapmayı tercih ettiğin tek şey .. . ?" Etrafımızdaki neşeden kendi sesimi duyamıyordum.

"Seni güldürmektense yapmayı tercih ettiğim tek şey ..." Başını benimkine doğru eğdi, alnını şakağıma dayadı, ağzını kulağıma dayadı. "...seni boşaltmak."

"Oh." Tüm nefesim bir iç çekişle bedenimi terk etti. Bu panayırdaki herkes nasıl oluyordu da az önce kanımı ateşe vermemiş gibi davranıyordu? Titreyen bir nefes aldım. "Denemekten memnuniyet duyarsınız." İçimdeki her şey titriyor olsa da bu sözlere elimden geldiğince kabadayılık kattım.

Kıkırdaması kulağımda alçak ve tehlikeliydi. "Meydan okuma kabul edildi."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve ona baktığımda aynı kahkahanın onun gözlerindeki ışıltıda da yankılandığını gördüm. Dikkatimizi dansözlere çevirdiğimizde omuzlarımdaki kolu sıkılaştı, bu gecenin vaadi içimdeki her şeyi aydınlatırken onları ve sonrasındaki her gösteriyi alkışladık. Elim kemer keseme gitti, çünkü şimdi o kaplan gözünün bende neden böyle bir tepki yarattığını biliyordum. Kahverenginin o tonları beni içine çekmiş, eve gelmişim gibi hissettirmişti.

Bunlar Dex'in gözlerindeki kahverenginin tonlarıyla aynıydı.

OceanofPDF.com

On dokuz

(Her zaman derler ki, oyunbozanlık adil bir oyundur. Ne kadar eğlenceli olduğunu söylemeyi ihmal ettiler.

Bir sonraki hafta sonu yine dayanılmaz derecede sıcaktı. Hiçbir yerden esinti gelmiyordu, gökyüzünde güneşi kıracak bulut yoktu. Falcılar çadırları için minnettardı ve ben de yakındaki ağaçların gölgesinden faydalanmak için masamın yerini değiştirdim. Ancak bu küçük gölge sadece çok fazla işe yaradı, bu yüzden aksiyonda bir mola olduğunda, hepimiz için donmuş limonata vaadiyle yiyecek tezgahlarına doğru yürümeyi teklif ettim.

Yürümek biraz rahatlama sağladı; hareket eden eteklerimden gelen esinti bacaklarımı serinletti. Son birkaç hafta içinde tanıdık yüzler haline gelen satıcılara ve sanatçılara el sallarken, aklım bu gece beni bekleyen o küçük karavandaki standartların altındaki duştaydı. Şu anda bir damla su bile hiç yoktan iyidir. Sadece birkaç saat daha.

Dikkatim dağıldığı için kuşatma altında olduğumu fark etmedim.

"Bar gezintisi için yol açın!" diye arkamdaki sokaktan bir ses yükseldi ve ben irkilerek sıçradım, sonra eteklerimi savurarak döndüm. Beş korsandan oluşan bir grubun başını çektiği bir kalabalık bana doğru geliyordu ve içlerinden biri, ortasında taşan bir tankard resmi olan devasa yeşil bir bayrak sallıyordu.

Oh, Tanrım. Bu fuar için haritada işaretlenmiş bar gezintisini görmüştüm ama onlara hiç rastlamamıştım. Yine de her günümün büyük bir kısmını Mystics' Glade'de geçirdim. Açıkça panayırın çalışanları olan korsanlar

Bar gezintisine öncülük eden yaklaşık yirmi beş kişilik bir kalabalık, ellerinde ucuz hatıra tankardlarıyla çeşitli sarhoşluk aşamalarında onları takip ediyordu. Onlar da benim gibi yemek tezgahlarına doğru gidiyorlardı. Ya da en azından hemen dışında kurulmuş olan tavernaya.

Bağırarak verdikleri emre itaat ettim, tıpkı duyma mesafesindeki tüm müşteriler ve sanatçılar gibi, korsanlar yaklaşırken yolun kenarına çekildim.

"Dur!" Korsanlardan biri kolunu havaya kaldırdı ve meyhanedekiler aşağı yukarı aynı anda itaat etti, arkadaki müşteriler homurdanarak boş fincanlarını devirdi. "Burada neyimiz varmış? Güzel bir bakire!" Bana sırtıttı ve ben de karşılık olarak gözlerimi kıstım. Bu da neydi böyle?

Korsanlardan bir diğeri arkasındaki kalabalığa dönerek sesini yükseltti. "Peki ya güzel bir bakire gördüğümüzde ne yapacağız?"

Hâlâ bana sırttan korsana kaşlarımı çatarak baktım. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti, tabii cevap *ona para verip rahat* bırakmak değilse.

Tabii ki o kadar şanslı değildim. Kısmen sarhoş olan kalabalık koro halinde "Vay canına!" diyordu.

Bunun için zamanım yoktu. Mystics' Glade'den uzak kaldığım her dakika, özenle kurduğum sistemimin cehenneme döndüğünü hayal ediyordum. Zihnimin gözünde, kötü bir video oyunundaki otomatik karakterler gibi nereye gideceklerini bilmeyen müşteriler yığılıyordu.

Ama işin özünde, ben bir Faire sanatçısıydım. Ve artık bu gösterinin bir parçasıydım. Bu yüzden öne çıkmalı ve kendime kur yapılmasına izin vermeliydim. Muhtemelen.

Bundan kurtulmak için son bir girişimde bulundum. Tam önümdeki korsana, "Sakın buna cüret etme," dedim sotto voce. Bana bir kahkaha attı.

"Üzgünüm bayan. Kurallar böyle!" Cebinden bir şişe çıkardı ve bana uzattı. "Rom? Kur yapmayı kolaylaştırır."

"Seninle ya da herhangi biriyle 'yatmaktan' bahsetmiyorum." Ama cevabıma kahkahalarla gülerken şişeyi aldım. Susuzluktan kavrulmuştum ve tüm sanatçılar su taşıyordu. Bu adamın paylaşması çok hoştu.

Şişenin kapağını açıp ağzını kolumla silerken (çünkü bu onu çok daha hijyenik hale getirecekti), müşterilerden biri

Gruptan gelen bir sürü dürtme ve tezahürat karşısında tökezledi. Genç ve uzun boyluydu, üniversiteyi bitirdiğinde dolgunlaşacak olan iri yapıydı. Beyzbol şapkasının üzerinde kardeşlik harfleri vardı, sarı bukleleri kenarlardan dökülüyordu ve elindeki biranın sahte kimlikle alınmış olma ihtimali çok yüksekti.

Bir an için sessizlik oldu, bana (büyük olasılıkla elbiseme) belirsiz bir ifadeyle baktı. "Uhhh."

"Evet, efendim?" Kaşlarımı kaldırdım ve şişeden bir yudum aldım, ama o da ne? Ateş gibi yanıyordu. Rom gibi. Delirmiş olamazdım; korsan bana teklif ettiğinde böyle söylemişti. Ona inanmamak benim hatamdı. Kendi üniversite deneyimime başvurdum, içkiyi zorla içerken sadece biraz boğuldum.

"Devam et." Korsanlardan biri üniversiteli çocuğu dürtükledi. "Unutma, bu bar gezintisinde karşımıza çıkan her güzel kıza kur yapmak senin görevin."

"Herhangi bir güzel kız?" Korsana kaşlarımı kaldırarak sahte bir öfke gösterdim. "Yani ben birçoğundan biri miyim?" Kalçama bir yumruk indirdim.

"Ama kesinlikle en güzeli!" diye itiraz etti. "Romumu öyle herkese sunmam."

"Umarım öyle değildir." Bir yudum daha aldım, bu sefer hazırlıklıydım. Alkol, kur yapılmak üzere olan rastgele bir kız karakterine bürünmeme yardımcı oldu. Ama bu çocuğun harekete geçmesi gerekiyordu; benim de görev yerime dönmem gerekiyordu.

Üniversiteli çocuk içini çekti, sıkılmış görünmeye çalışıyordu ama yüz ifadesinde utanç pambesi vardı. Sonra aniden önümde diz çöktü, bir eli kalbinin üzerindeydi, diğer kolu bana doğru uzanıyordu, tankard hala elindeydi. "Leydim!" diye haykırdı o güne kadar duyduğum en kötü İngiliz aksanıyla. Birayla beslendiğinden şüphelenmiştim. "Güzelliğiniz en narin çiçek gibi. Gülümsemeniz güneş gibi. Ayrıca, senin . . uh, sen . . . hayır, sen . . . atışlar yapıyorsun. Bu da gerçekten harika."

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım ama tüm bunlar olurken suratımı asmamın imkânı yoktu. Omuzlarım gülmekten titredi ve etrafımızdaki korsanlar ve patronlar da güldü. Alay etmek için değil ama durumun saçmalığını paylaşmak için.

"Evet, leydim?" Korsan matarasını benden geri aldı ve bol pantolonunun geniş ceplerinden birine soktu. "Yeterince kur yaptınız mı?"

"Um." Kabarmakla tehdit eden kahkahama karşı sertçe yutkundum, onun yerine en neşeli gülümsememe dönüştürdüm. "Evet, efendim," sonunda başardım. "Sanırım öyle."

Sarhoş kalabalıktan korsanları bile güldüren bir tezahürat yükseldi. Ama sonra bir tezahürat başladı. "Öp onu! Öp onu!" Endişeli gözlerimi içkimi paylaştığım korsana çevirdim ve o da bana doğru yatıştırıcı bir hareket yaptı. *Endişelenme*, dedi jest. Ve haklıydı da. Hâlâ önümde diz çökmüş olan kardeş, elimi daha da yaklaştırdı ve elimin arkasına sarhoş bir öpücük kondurdu. Evet, tamam. Bu iyiydi.

Tezahürat artarken arkamda birinin boğazını temizlediğini duydum. Yüksek sesle.

"Buna öpücük mü diyorsun?"

Tezahürat kesildi, sanki bir düğme çevrilmiş gibi kesildi. Üniversiteli çocuk elimi bırakıp ayağa fırladı. Dex'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolun ortasında durduğunu gördüm. Yıpranmış eteği, yüzünden geriye doğru topladığı saçları ve öfkeli ifadesiyle hepimizi soymaya gelmiş bir ortaçağ hayduduna benziyordu. Paramızı, erdemimizi

-Bu adam için her şey aynıydı.

Dex'e doğru bir adım atarken elimin tersini gizlice eteğime silme fırsatını değerlendirdim -bu özensiz bir öpücüktü-. "Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Bastırdığım kahkahalar yüzünden göğsüm sıkışmıştı. Bir Rönesans Panayırı sanatçısı olmak, her zaman karaktere bürünmek böyle bir şey miydi? Dex'le flört etmek anlamına gelecekse bununla başa çıkabilirdim.

"Kesinlikle öyle umuyorum." Bir kaşını kaldırırken sesi -bana bir şeyler yaptığını bildiği o hırıltı- büyüyordu. Ben daha fazla bir şey söyleyemeden aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir kolunu belime doladı. Diğer eli yanağımı okşadı ve bana doğru eğilip ağzını kapatmadan önce gözlerindeki eğlence

kıvılcımını görecektik kadar zamanım oldu

benimkinin üzerinde güvenle.

Ağız sıcak bir karşılamaydı ve bir kalabalığın önünde sahne aldığımızı unutmam uzun sürmedi. Ellerimi göğsüne dayayıp gevşek bağcıklı gömleğinin ketenine tutunurken, o da elini saçlarımın arasına sokup örgümü karıştırdı. Öpücüğü daha iyi kontrol edebilmek için başımın arkasını kavradı.

Ayrıldığımızda bar gezintisi kalabalığının alkışları kurt ısıklarına dönüşmüştü. Dex'in gülen gözlerine baktım ve o da bana sırtarak alnıma son bir öpücük kondurdu.

Bar gezintisini yöneten korsan ellerini son bir kez çırpı. "Gösteri için çok teşekkürler, efendim! Ama şimdi yoldaşlarım susadı. Ne dersiniz?" Kalabalığa döndü ve ellerini kaldırdı. "Bara!"

"Evet!" diye koro halinde bağırdılar, bazıları boş tankardlarını vurgulamak sallıyordu. Yeşil bayrağı taşıyan korsan bayrağı havaya kaldırdı ve grup yola koyuldu; lider korsan birbirlerinin yanından geçerken Dex'e bir yumruk attı.

"Vay be. Eğer bütün gün bunu ben de bir Rönesans Panayırı'nda çalışmak istiyorum," dedi bar gezintisi müdavimlerinden biri.

Nihayet yalnız kalmıştık -ya da Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde şeritlerin ortasında olabildiğimiz kadar yalnızdık- Dex'e döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Gösteriler arasında. Bu benim gezinme zamanım. Kız arkadaşıma asılan bir genç görene kadar ben de öyle yapıyordum."

"Hey." "Benim kızım" deyince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama yüzümde hiçbir şey belli etmemek için elimden geleni yaptım. "İyi iş çıkarıyordu."

Dex homurdandı. "Adam kargo şortu giyiyordu."

"Awww." Her şeyin düzgün durduğundan emin olmak için gömleğinin bağcıklarıyla oynadım. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun."

Öfkelendi ve gözlerini bana dikti ama tüm bu durum o kadar saçmaydı ki ikimiz de sadece güldük. "Evet, tamam, her neyse." Bir kolunu omuzlarıma doladı, bu hareketiyle açıkça *benim olduğumu* söylüyordu. "Falcılara geri mi dönüyorsun?"

Başımı salladım. "Yiyecek tezgahları. Çoğunlukla içki için."

"Bugün hava çok sıcak." Akıllıca başını salladı. "Seni oraya götüreyim."

"Zorunda değilsin," diye karşı çıktım, ama çok fazla değil, bizi şeritten yukarı doğru yönlendirirken, bir eli sıkıca sırtımın küçük kısmında, bar gezintisinin arkasında iyi bir mesafe tuttuğumuzdan emin oldu. O etraftayken daha fazla kur yapmayacaktım.

- - -

Sanki buraya yeni gelmişiz *gibiydi* ama bir şekilde tüm hayatımı bu kamp alanında ve Blue Ridge Dağları'ndaki bu panayırın yollarında geçirmişim gibi de hissediyordum. Ama birdenbire son hafta sonuydu.

Son hafta sonunda enerji farklıydı. Sanatçılar, satıcılar ve bu panayırın hayata geçmesine yardımcı olan herkes, bu panayırın sona ermesinden dolayı hüznü ve bir sonraki yere gitmekten dolayı heyecanlıydı.

Fuarın son günü Mystics' Glade'e biraz erken gittim, niyetim her anın tadını çıkarmaktı. Tarot satıcısı arabasında kamp sandalyesine yerleşmiş, her zamanki gibi kahvesini yudumluyordu ama ayaklarının dibinde büyük plastik kutular yığılmıştı, günün sonunda mallarını paketlemeye hazırdı. Günün sonunu henüz düşünmek istemiyordum.

Bir müşteri gibi beni beklemek için yaklaştığımda ayağa kalkmaya başladı, ama ben onu elimle işaret ettim. "Lütfen oturun," dedim. "Daha çok erken."

O da karşılık olarak kıkırdadı. "Kartlar sana nasıl davranıyor?"

"Güzel," diye cevap verdim, birkaç ay önceki Louisa'nın böyle bir soruya nasıl tepki vereceğini düşünmedim bile. Sunduğu farklı destelere şimdi daha deneyimli gözlerle bakıyordum. Daha önce seçtiğim Rider-Waite destesi o zamanlar iyi bir satın alma olmuştu, resimleri onları okumayı öğrenmek için satın aldığım kitaplardaki resimlerle eşleşiyordu. Ama şimdi diğer destelerdeki vahşi varyasyonları hayranlıkla inceliyordum. Resimler bu kadar farklı görünürken mesajlar nasıl aynı olabilirdi? Sahip olduğum desteden daha küçük olan bir desteyi elime aldım ve arkasındaki sanat örneklerini görmek için ters çevirdim.

"Nasıl karar veriyorsunuz?" Bunu kendi kendime düşünmeye niyetlenmişim, ama niyetlendiğimden daha yüksek sesle konuşmuştum, çünkü satıcı soruma nazikçe güldü.

"Hepsi içgüdüsel." Sonra ayağa kalktı ve benimle birlikte seçimlerini gözden geçirdi. "Sanat gibi ve içinizde bir his uyandıran şey gibi. Eğer sanata tepki verirsiniz, desteye iyi bir bağ kurabilirsiniz."

"Hmm." Kutulu desteyi yere bıraktım ve çalışmaya geri döndüm. "Ama benim zaten bir destem var. Neden ikinci bir desteye ihtiyacım olsun ki?"

"Pek çok sebep var. İnsanlar bazı destelerin diğerlerinden daha nazik olduğunu söylüyor. Okuyucuların bir soruya açık bir yanıt almak istediklerinde bir desteyi kullandıklarını söylediklerini duydum. Ama bundan daha az woo-woo olabilir." Omuz silkti. "Bazı insanlar sanatı seviyor. Cebinizde taşıyabileceğiniz yetmiş sekiz parça sanat eseri, değil mi?"

"İyi noktaya değindin." Tam o sırada kutunun ön yüzünde kabarık bir smokin kedi olan bir deste gördüm. Tıpkı Benedick'e benziyordu. Tamamen kedilerden oluşan bir tarot destesiydi ve bu fikir kesinlikle çok hoştu. Az önce neden birden fazla desteye ihtiyacım olduğunu merak etmemiş miydim? Yine de bu desteyi elime aldım ve göğsüme bastırdım. "Bu." Benedick, Kilts'e katıldığımdan beri beni rahatlatmaktan başka bir şey yapmamıştı, bu yüzden ayrıldıktan sonra tarot okumalarımda bana yardım etmesi fikri beni sevinçle doldurdu.

"Gördün mü? İşte böyle. Seninle konuştu." Teklif ettiğim parayı aldı ve bir banknotu soyarak bana geri uzattı. "Rennie indirimi," dedi. "Bunu daha önce yapmalıydım."

İtiraz etmek istedim ama sadece teşekkür ettim ve parayı kemerimdeki keseye geri koydum. Parmaklarım, hafta içinde bile her zaman yanımda taşımaya başladığım lapis ve kaplan gözüme değdi. Kristal ya da plasebo, beni daha iyi hissettiriyorlardı.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Satın aldığım ürünün bıraktığı boşluğu kapatmak için ekranını düzeltirken sordum.

"Maryland'de küçük bir fuar var. Willow Creek adında küçük bir kasaba. Yaklaşık on, on beş yıldır bir panayır düzenliyorlar. Çok büyük değil ama sağlam. Dört hafta sürüyor. Güzel, küçük bir durak."

İçimden bir heyecan geçti. "Oh! Ben de oraya gidiyorum!"

"Öyle mi?" Bana sertçe baktı. "Bunu yaptıklarını sanmıyordum." Korulukta elini salladı ve ben omzumun üzerinden falcılarının hazırlandığı yere baktım.

"Yok. Ama ben onlarla seyahat etmiyorum. Dueling Kilts ile birlikteyim. Müzisyenler mi?"

"Ahhhhh." Bu kelimeyi birkaç hece boyunca uzattı. "Eminim iyi vakit geçiriyorlardır. En azından bir tanesi öyle." Kaşlarını bana doğru belirgin bir şekilde kaldırdı.

Vay canına. Dex'in ününü bilmeyen biri var mıydı? Ensemde bir kızarıklık belirdi ve bunun belli olmamasını umdum. Ama güneşte geçirdiğim onca zamana rağmen tenim nispeten açık tenliydi, yani muhtemelen o konuda yandım. "Yorum yok," dedim ve o da kahkahalarla güldü.

"Orada görüşürüz o zaman? Yeni kartların sana nasıl bana bildirirsin." Kamp sandalyesine geri yerleşti ve kahvesini aldı. "Belki oradaki kızlarıyla onlar hakkında konuşursun. Eminim onların da fikirleri vardır. Tüm okuyucuların vardır."

Ses tonundaki alaycılığa güldüm. "Bunu yapacağım." Falcıların çadırlarına doğru ilerlerken gözlerim az önce satın aldığım kart kutusunda idi.

"Oooh." Kutuyu açıp mührü kırarak plastiği sıyırdığımda Summer'ın tüm yüzü aydınlandı. "Yeni kartlar!"

Sasha sırtıttı. "Bu senin ikinci güverten mi? Şimdiden mi?"

"Beni yargılama." Kartları elime aldım ve yavaşça karıştırdım. Her boyutta ve renkte, çeşitli düzenlemelerde kediler. Küçük arcana kartlarını -kupalar ve pentacles, kılıçlar ve asalar- hızlıca çevirdim, büyük arcana kartlarını biraz daha yakından incelemek için durakladım. Her illüstrasyon beni gülümsetti. Her illüstrasyon, Benedick başımın üzerinde uyumayı ya da kucağıma kıvrılmayı seçtiğinde hissettiklerimi hissettirdi. Bu kartlar ruhuma öyle bir merhem oldu ki, bir çıkış arayan duygular gibi gözlerim yaşardı. Şimdi kart satıcısının söyledikleri anlamlıydı; bu kartlar rahatlatıcıydı. İçimde bana iyi davranacaklarına dair bir his vardı.

"Seni asla yargılamayız. Şaka mı yapıyorsunuz?" Sasha omzumun üzerinden kartlara baktı. "Bunlar çok şirin! Biraz zaman ver; yakında sana kendi çadırını vermemiz gerekecek, böylece bizimle kart okuyabilirsin."

Bu düşünce nefesimi kesti. Sanki tüm bunlarla işim bitmemiş gibi konuşuyordu. Sanki pantolon takımları ve mantıklı ayakkabılarla dolu bir hayata geri dönmek üzere değilmişim gibi. Her gece Dex'in kollarında uyumadığım bir hayata. Son birkaç gündür Todd'u biraz daha iyi anlamaya başlamıştım. Beni bu kadar canlı hissettiren birinden ayrı kalmak berbat olacaktı. Ben kendi hayatımı yaşarken Dex'in de kendi hayatını yaşamasına izin vermem gerekecekti. Ama nasıl?

Hayır. Henüz bunu düşünecek zaman değil. "Pek olası değil." Dikkatimi tekrar kartlara verip onları kutusuna geri koymadan önce düzgün bir yığın haline getirirken sesim keskindi. "Üç kartlık bir dağılım yapmak bile sonsuza kadar sürüyor. Bir kartı ters çeviriyorum ve sonra ne anlama geldiğini bulmak için on dakika boyunca kitabı karıştırıyorum. O zamana kadar kartın geçmiş mi, şimdiki zaman mı yoksa gelecek mi olduğunu unutuyorum." Abartmıyordum. Tarot kartları beni büyülüyordu ama iş onları okumaya geldiğinde herhangi bir becerim yoktu.

Sasha anlayışla başını salladı. "Bu zaman alır. Ama devam et; başaracaksın. Sonra daha fazla ayrıntıya inen daha büyük formlara geçebilirsin."

Mantıklı geldi. "Aldığım kitapların arkasında bunlardan bazıları var. On iki kart falan mı? Bu benim için biraz fazla."

Summer bir ahududu patlattı. "Sasha'yı dinleme. O yanlış yapıyor."

"Yapmıyorum!" Ama bu belli ki eski bir tartışmaydı, çünkü Sasha ellerini kalçalarına koyarken sırtıyordu. "Formaların orada olmasının bir sebebi var, biliyorsun. Kartlar düzeni sever."

"Kartlarınız düzeni seviyor." Summer sahte bir üzüntüyle başını salladı. "Sıkıcı."

"Kesin şunu çocuklar," dedi Sage hoşgörülü bir gülümsemeyle. Mavi çiçekli tacını siyah saçlarının arasına yerleştirdi. "Kimse falcıların tartışmasını görmek istemez."

"Ben de öyle," diye sırtarak ekledim. Bu bana Sage'den omzuma bir şaplak ve diğer ikisinden de bir kahkaha kazandırdı.

"Dinle," dedi Summer kahkahalar dindiğinde. "Günün sonunda beni yakala, tamam mı? Buradaki son günümüzün şerefine sana *gerçek* bir okuma yapacağım." Gözlerini deviren Sasha'ya kısık gözlerle baktı.

"Anlaştık," dedim.

Teklifini unutmasını bekliyordum. Onu zerre kadar suçlamazdım. Onlarla çalışmaya ilk başladığımda bu işi ciddiye almamış olabilirim, ama şimdi bunun sadece kartları çevirip bir şeyler uydurmak olmadığını görebiliyordum. Bu bir işti ve yaptıkları her okumaya özen, dikkat ve çaba gösteriyorlardı. Sage yabancı bir dil çalışıyormuş gibi rünler üzerinde kaşlarını çatıyor, Summer her tarot okumasından sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp bitkin düşmüş gibi omuzlarını çökertiyordu. Günün sonunda üçü de bitkin düşmüştü, tıpkı benim saatlerce bilgisayar başında özet karar hazırladıktan sonra hissettiğim gibi. Bundan sonra yapmak isteyeceğim son şey başkası için bir tane yazmak olurdu.

Ayrıca, fuarın son günüydü. Herkesin aklında çadırları sökmek ve bir sonraki durak için her şeyi toparlamak gibi daha önemli şeyler vardı.

Bu yüzden Summer'ın sözünü tutmaya niyetim yoktu. Günün sonunda masamı son kez katladım ve ardından Sage'in eşyalarını toplamasına yardım ettim. Masa ve sandalyeleri birlikte istifledik, sonra Sage arabayı almaya giderken ben de eşyalarını taşımasına yardım etmek için Summer'ın çadırına girdim.

Ama henüz yıkılmamıştı. İçeride masası ve sandalyeleri hâlâ kuruluydu. Kare şeklinde mor bir örtü masayı çaprazlamasına kaplıyordu, böylece örtünün dört noktası kenarların üzerine düşüyordu. Örtüdeki altın rengi vurgular çadırın içine süzülen ikinci güneşinde parlıyordu. "İşte buradasın!" Gözlerinde heyecan parlıyordu. "Hadi, okuyalım seni!"

Yirmi

(Zamanın olduğuna *emin* misin?" Dışarıya, çadırlar dışında her şeyin yıkıldığı yere baktım.

Sasha ne yaptığımızı görmek için şöyle bir baktı. Sivri bir bakışla bana "İyi şanslar," dedi. "Bu kız kaostan başka bir şey değil." Ama aynı zamanda iyi huylu bir şekilde başını salladı. "Ben diğer çadırları indireceğim."

"Teşekkür ederim!" Summer seslendi. Bana karşısındaki koltuğu işaret etti ve sağ elindeki tarot kartları destesine uzandı.

"Yani Sasha ve benim okumalarımıza çok farklı yaklaşımlarımız var." Konuşurken desteyi karıştırdı. "O bir gelenekçi. Açılımlarına göre yaşar ve ölür ve her seferinde gerçek anlamlarına göre hareket eder, çünkü ona göre kartlar bununla ilgilidir."

"Dur bakalım." Karıştırırken elindeki kartlara daha yakından baktım. "Bunlar ... bu kartlar eşleşmiyor."

"Yok!" diye neşeyle onayladı. Desteyi sol elinin yanına yüzükoyun yerleştirerek masanın üzerinde bir yay şeklinde yaydı. Çalıştığım destenin - hatta bugün aldığım destenin bile- hepsinin arkasında aynı resim vardı, tıpkı bir deste iskambil kâğıdında olduğu gibi. Ama Summer'ın masasındaki kartlar bir renk ve desen karmaşasıydı. Bazı kartların arkası aynıydı ama kartlar oraya buraya dağılmıştı. Bazı kartların kenarları yaldızlıydı; bazıları diğerlerinden biraz daha büyük, bazıları ise biraz daha küçüktü.

"Bu benim yamalı bohçam," dedi Summer. "Bir bunu inşa ediyordum. Artık yorulmaya başladığım büyük bir deste koleksiyonum vardı."

ama onlardan kurtulmak istemedim çünkü her destedeki bazı kartlar bende gerçekten yankı uyandırıyor. Bu yüzden onları birbirine karıştırmaya başladım - bu destedeki Sihirbaz, şu destedeki Asılmış Adam, bilirsiniz - böylece çalıştığım tüm kartlar bana aynı hissi verdi. Buradaki bazı kartlar aslında kart değil. Kart haline getirdiğim ya da sığsınlar diye boyutlarını küçülttüğüm sanat eserleri. Şu anda bu destede normal yetmiş sekiz kart yerine yüz on yedi kart var." Bana fısıldamak için eğildi. "Sasha aklımı kaçırdığımı düşünüyor, açıkçası, ama benim işime yarıyor."

"Tamam, ama ..." Kartları biraz daha karıştırmasını izledim. Yüz on yedi kart çok fazlaydı ve onları kullanışını izlemek büyüleyiciydi. Bir avuç alıyor, karıştırıyor, sonra masanın üzerinde duran desteden birkaç tane ekliyordu. Sonra elindeki kartların yarısını alıp masanın üzerindeki kartlarla değiştiriyor ve tekrar karıştırıyordu. "Peki ya anlamları?" diye sordum. "Gerçekte kart olmayan kartların anlamlarına nasıl bakabilirsin?"

"Bilmiyorum." Durdu ve az önce söylediklerini yalanlarcasına başını salladı. "Bu doğru değil. Kartlarla ilk çalışmaya başladığımda, tıpkı Sasha'nın şimdi yaptığı gibi anlamlarını öğrendim. Ve çoğu zaman onları kullanıyorum. Ama kesin anlamlar her zaman geçerli değil." Şakağına vurdu. "Kartları okumanın çoğu içgüdüyle ilgili. Sadece ezbere çeviri değil. Bu işin büyüsünü bozar."

"Ancak Sasha ile gerçekten anlaşılamadığımız nokta, formları kullanmak. O her şeyin düzenli ve tertipli olmasını, her kartın yerli yerinde olmasını seviyor." Başını iki yana salladı. "Kartlar okumanın bir parçası olduklarında bana haber veriyorlar. Göreceksiniz."

Ben daha bir şey söyleyemeden, büyük boy kart destesini aramızdaki masaya bıraktı. "Kartları üçe böl, sonra tekrar üst üste koy. Ne tür bir okumaya konsantre olmak istiyorsun? Aşk mı? Kariyer mi? Genel hayat soruları mı?"

"Evet, evet, ve evet?" Kartlar yabancı geliyordu ve Summer'ın ellerinde oldukları için sıcaktılar, ama desteyi keserken onlardan yayılan bir rahatlık hissettim. Sanki o anda tam da olmam gereken yerdeydim. Bu duyguya ne zaman güvenmem gerektiğini bilecek kadar uzun süredir bu kadınların yanındaydım.

Summer cevabıma güldü. "Anladın sen onu." Desteyi bir kez daha karıştırdı ve bunu yaparken konuştu. "Evde bir erkek var mı? Bir kız? Onlar/onlar?"

"Hiç kimse," diye onayladım. "Evde kimsem yok." Sesim hafifti ama cevap göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu; buradan ayrılıp Willow Creek'e gitmek üzere olduğumuzu biliyordum. Yakında Dex'i geride bırakacaktım ve beni bekleyen kimse yoktu. Yastığıma konacak bir kedi bile yoktu.

İlk kartı : Ası. Karta "Çok komik," dedi ve ardından birkaç kartı daha hızlıca çevirdi.

"Komik olan ne?" Kartın ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıştım ama zihnim bomboştu.

"Hayır, bu iyi." Hızlı bir gülümsemeyle bana baktı. "Aslar başlangıçlarla ilgilidir ve sık sık ilk kart olarak bir as alırım ve şöyle derim, evet! Biliyorum! Bu okumanın başlangıcı!" Çevirdiği bir sonraki kart Kupa Ası'ydı. "Gördün mü?" Gülererek başını salladı. Sonra bir parmağını kartın üzerine vurdu. "Yine de bunu sevdim. Evde kimsenin olmadığını söyledin ama bir şey yolda. Önemli bir ilişki. Muhtemelen romantik, belki de değil. Ama kalbini açık tut, tamam mı? Her ihtimale karşı."

Aklım hemen Dex'e gitti tabii ki. Ama iyi vakit geçirmiştik, uzun zaman değil. Neredeyse her gün kendime hatırlattığım gibi, bir ilişki değildi. Uzun süreli bir şey değildi. Ama ya öyle olabilseydik? Willow Creek'e vardığımızda ilişkimizin biteceğini varsayarak çok mu aceleci davranıyordum? Kalbim bu ihtimalle güm güm atarken, Summer kartları çevirmeye devam ederken Dex'in kara gözleri ve hınzır gülümsemesi beynimde yankılanıyordu.

"Oh, kahretsin. Tamam, buna bir son vermelisin." Şeytan'ın üzerinde durakladı. Bu kart, ufuktaki uğursuz bir fırtına gibi tüm koyu renklerle boyanmış bir destedendi. "İnsanların beklentilerini karşılamak için çok fazla enerji harcıyorsun. Ya da daha kötüsü, onlara göre yaşıyorsun. Senin yerine karar vermelerine izin veriyorsun." Başını kaldırdı, berrak mavi gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. "Şeytan üç kez ortaya çıktı, yani ..."

"Üç kez mi?" Kartlara daha yakından baktım. "Orada kaç tane Şeytan var?"

Sırıttı. "Beş. Dokuz Ölüm, altı Aşık ve üç Aptal. Demek istediğim, kartlar bu mesajı aldığınızdan emin olmak istiyor. Ki bu da mantıklı, o enerji senin her yerinde var."

"Bundan şüphem yok." Kendim için istediğim hayatı değil de ailemin benim için istediği hayatı yaşamıyor muydum? Onların beklentilerine göre yaşamak . . ve düşününce, Dex de insanların beklentilerine göre yaşamıyor muydu? Hayatında daha fazlasını yapabileceğini gören tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Belki de enerjinin bu kadar yoğun olmasının nedeni buydu - bu mesaj onun içindi.

Ama Summer çoktan yoluna devam ediyordu. "Başka bir as, bu sefer kılıçlar ... ufukta bir iş atılımı. Aslar başlangıçtır, hatırladın mı? Bir iş kurmayı düşünmek için iyi bir zaman olabilir. Gah, daha fazla kılıç .. . Kılıçların Kralı. Ooof." Bana bilmiş bir bakış attı. "Kararlarını kalbinin aksine aklınla veriyorsun, değil mi? Çok fazla düşünüyor, yeterince hissetmiyorsun. Umarım bu yaz sana farklı bir bakış açısı kazandırır. İçgüdülerinize güvenin. Kupa Sayfası ... daha genç bir sevgili mi? Bunu senin için seviyorum," dedi sırtarak, ben biraz daha dik otururken. Ensem karıncalandı. Dex'ten birkaç yaş daha büyüktüm.

Üzerinde durduğu bir sonraki kart aslında bir kart değildi. Ufka doğru uzanan bir yol üzerindeki figürleri gösteren küçük bir illüstrasyondur. Arkalarında karanlık ağaçlar ve sarmaşıklardan oluşan bulanık bir orman vardı. "Ormanın dışında," diye mırıldanarak kartı bir kenara bıraktı. "Bu iyi bir şey. Uzun zamandır kayıpmışsın. Telefonunu fırlatıp atmandan çok öncesinden beri. Ama her şey değişti. Ya da değişiyor. Her iki durumda da doğru yönde ilerliyorsun." Birkaç kez daha çevirdi ve Baş Rahibe kartında durdu. "Hatırlaman gereken bir şey var. Biri mi? Bir şey ya da biri, ama çok önemli."

"Unuttuğum bir şey gibi mi?" Tahtında oturan kadını incelemek için öne doğru eğildim, kucağında bir parşömen vardı.

Sanki resimdeki kadın soruyu yanıtlayabilecekmiş gibi kaşlarını çatarak karta baktı. "Unutulmuş değil, daha çok zihninizde ön planda olmayan bir şey. Zamanı geldiğinde ortaya çıkacaktır - onlar ortaya çıkacaktır.

Doğru ama. Merak etme." Birkaç kez daha çevirdi ve gülümsemesi hınzırlaştı. "Tamam, şu anda gerçekten ilişkiler hakkında konuşmamı istiyorlar. Bak . . . Kupa İkisi. Bir çekim var, bir uyanış var, bir bağlantı var. Şu ikisine bakın, bira gözlüklerini takmışlar! Ama .. oh hayır! Kılıçların ikisi! Duygularını inkar ediyorsun, Lulu, bunu yapma!"

"Ben ... inkar etmiyorum ..." İnkâr ediyor muydum? Ama o dinlemiyordu.

"Kupa Üçü ... sizin için çok fazla kupa var, buna bayılıyorum. Derin dostluklarınız, bir topluluk hissiniz var, seviyorsunuz ve . Ve bence en iyi kupa: Kupa Dokuzlu. Şu kendini beğenmiş adama bak! Bitirmek için ne harika bir kart. Heyecan verici şeyler sizi bekliyor. Başarılarınızı sadece kutlamakla kalmayın, onları takdir ettiğinizden de emin olun." Sandalyesinde arkasına yaslandı, görünüşe göre okuma bitmişti. Uzun bir süre sessiz kaldı ve parmaklarını açtığı kartların üzerinde gezdirdi. "Çok olumlu bir yüz ifadesi takınıyorsun," dedi sonunda sessizce. "Ama kötü bir zaman geçirdiğini söyleyebilirim. Endişelenme, tamam mı? Karanlıktan çıkıyorsun ve geleceğin çok parlak." Bir elini kenara koyduğu, yolda silüet halinde duran figürlerin olduğu kartın üzerine koydu ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "İşte. Bunu yanına al. Hatırlamana yardımcı olur."

"Ama buna ihtiyacın yok mu?"

Bir el salladı. "Kartlar gelir ve gider. Hepsi bunun bir parçası. Muhtemelen birkaç hafta içinde ikinci el bir dükkâna uğrayıp elli sente bir avuç dolusu eski tarot kartı bulacağım. İçlerinden biri ensemde o hissi uyandıracak ve tekrar yüz on yedi kartım olacak."

İtiraz etmek istedim ama gözlerimi karttan ayıramadım. Figürler gün batımına doğru yürüyorlardı. Yoksa gün doğumu muydu? "Teşekkür ederim," dedim onun yerine.

Summer'ın eşyalarını toplaması ve çadırını yıkması uzun sürmedi. Sonra vedalaşırken kucaklaşma zamanı gelmişti. Onlarla geçirdiğim onca hafta sonundan sonra, onlarla geçirdiğim zaman aniden sona ermişti. Bunu bir süredir bekliyordum ama şimdi hazır değildim. Bu üçü benim ailem olmuştu. Ama artık onların yolu başka, benimki başka bir yöne gidiyordu.

"Maryland Ren Fest'te olacak mısın?" Sage sordu. "Willow Creek'tekinden çok uzakta değil."

"Gerçekten emin değilim," dedim. "Denerim." Ama ikimiz de ciddi olmadığımızı biliyorduk. Maryland'deki büyük fuar başladığında evime dönmüş, eski hayatımın parçalarını toplayıp yeni bir hayat kurmaya çalışıyor olacaktım.

Sage bana bir kez daha sarıldı, bu seferki o kadar uzun ve anaçtı ki gözlerim yaşardı. Lisede Ulusal Onur Topluluğu'na girdiğim günden beri annem bana böyle sarılmamıştı. Son kez onu hayal kırıklığına uğratmamıştım. Sonra Sage yüzümü ellerinin arasına aldı, benden en fazla on yaş büyük olmasına rağmen bilgelik vermek üzere olan bir büyükanne gibi.

"Önünde uzun bir yol var, ama endişelenme. Ve ne yaparsan yap ..." Sesi donuktu, yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. "Telefonun için su geçirmez bir kılıf al."

Gülmekten kendimi alamadım. "Söz veriyorum."

Kamp alanına dönerken yanımda götürmem gereken çok fazla bilgi vardı. Neyse ki orada da sakin bir geceydi; hava mükemmeldi ve ateş çukuru alev alev yanıyordu. Tente ışıklarının pırlıltısı altında dışarıda oturdum, Stacey s'mores yaparken ve Dex ve Daniel, Todd ve Frederick ile o gün en sarhoş müşteriyi kimin gördüğü konusunda boş boş tartışırken ateşin patlamasını ve çıtırdamasını dinledim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ateş sönüp yatma vakti yaklaştığında, kendimi Summer'ın bana verdiği kartı incelerken, yarı uyuklarken, yarı hayal kurarken buldum.

"Bu da ne?" Dex omzumun üzerinden eğilerek elimdeki karta baktı.

Daha iyi görebilmesi için ona doğru eğdim. "Summer bu öğleden sonra kartlarımı okuduktan sonra bana verdi."

"Öyle mi? Sana ne söyledi? Zengin ve ünlü mü olmak üzeresiniz, Avukat Bey?"

Homurdandım. "Hiç sanmıyorum. Ama ileriye dönük yolum hakkında söyleyeceği bazı cesaretlendirici şeyler vardı. Belki de bir iş kurmam konusunda.

Zaten yapmayı düşünüyordum. İlişkiler hakkında bir şey. Daha genç bir adam. Bunun gibi şeyler." Bu son sözler aramızda asılı kalırken nefesimi tuttum. Aramızda olup bitenlere hiçbir zaman bir isim vermemiştik ve Faire'den ayrıldıktan sonra herhangi bir şey yapma potansiyelini kesinlikle tartışmamıştık. Ama kartlar beni meraklandırmıştı ve merak da beni cesur yapmıştı.

"Vay canına," dedi sonunda. "Görünüşe göre dört gözle bekleyeceğin çok şey var." Sesi küstahtı ve ben mesajı almıştım. Burada merak edilecek bir şey yoktu. Başımı kaldırıp ona baktım ama bana bakmıyordu; sönmekte olan ateşten geriye kalan birkaç köze bakıyordu. Gülümsüyordu ama yüzüne tam oturmamış gibiydi.

Konuşmayı devam ettirmek, hakkım olmayan bir şeyi istemenin garipliğinden kurtulmak için acele . "Başka şeyler de söyledi. Aklım yerine kalbimle yönetmekle ilgili..."

"Haklı olabilir," diye araya girdi. Yüzündeki gülümseme hâlâ küçüktü ama bu kez gerçektir. "Çok fazla düşünüyorsun."

Omzunu hafifçe ittim, o da kıkırdadı ve bir kolunu bana doladı. "Kötü şeyler yaşadım ama gelecek parlak görünüyor." Kartı havaya kaldırdım. "Bunu bana hatırlayayım diye verdi."

"Önemli olan da buymuş demek ki." Sonra ayağa kalktı, ateşe doğru ilerledi ve kalan közlerin üzerine su döktü. Bana geri döndü ve elini uzattı. "Gel bakalım. Yatma vakti."

Beni ayağa kaldırıp yatağa götürmesine izin verdiğimde hayal kırıklığına uğramış mıydım? Belki biraz. Ama kesinlikle onu geri çevirmeyecektim. Fazla zamanımız kalmamıştı ve ben her dakikanın tadını çıkaracaktım.

Summer, geleceğin parlak göründüğünü söylemişti. Sadece bu gelecek Dex'i içermiyordu.

- - -

Willow Creek'e gitme vakti *yaklaştıkça* Stacey daha da heyecanlanıyordu.

Maryland'e gitmek üzere karavandaki eşyaları toplamaya başladığımızda "Eve gidiyoruz!" diye şarkı söyledi. Herkes kamp alanındaydı;

Patrick bir sonraki fuara gittiğinden beri Frederick de aramıza dönmüştü. Dex ve benim onu röntgenci gibi hissettirecek hiçbir şeye maruz bırakmamamız şartıyla karavandaki kanepeyi memnuniyetle kabul etti. Dex ve benim bir çift olarak bu kadar kolay kabul görmemiz, aramızdaki ilişkinin sona ermek üzere olduğu bilgisiyle çelişiyordu. Ne de olsa son kullanma tarihi olan bir ilişki Dex'in uzmanlık alanıydı. Bundan daha fazlasını beklemekle hata etmiştim. Bu ikimiz için de adil değildi.

Bunun üzerinde durmamaya kararlıyım, onun yerine Stacey'nin heyecanına odaklandım.

Bulaşıcıydı ama herkesin etkilenmediğini fark ettim.

"Hadi ama Danny," dedi Dex bir akşam. "Willow Creek'e gideceğin için heyecanlı değil misin?" Sırtışından bu sorunun cevabını bildiği ve bunun iyi bir cevap olmadığı anlaşıyordu.

Stacey kıkırdarak kolunu Daniel'ın koluna doladı. "Oh, onu rahat bırak." Dex'e karşı gülümsemesi iyi huyluydu, daha önce ona hitap ettiğini gördüğümünden daha dostçaydı. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Dex başını salladı. "Bunu aşmalısın dostum."

"Neyi aşacaksın?" Dex'ten Daniel'a baktım. Burada bir şeyler oluyordu; Daniel'da programlarla ilgisi olmayan bir gerginlik vardı.

Dex bana doğru eğildi ve sanki bir sırrını açıklayacakmış gibi omzunu omzuma çarptı. "Stacey'nin annesinden korkuyor."

"O *değil*!" Ancak Stacey'nin kahkahası bu ifadenin ciddiyetini ortadan kaldırdı.

Daniel dilini şaklattı. "Bu uzun bir hikâye."

"Vay canına," diye kestirip attım. "Bu bir inkâr değil."

Daniel hariç herkes kahkaha attı. Karanlıkta bunu söylemek zordu ama yanakları kızarmış gibi görünüyordu.

Daniel konuşmayınca Frederick, "Willow Creek'teyken Stacey'nin ailesiyle kalıyoruz," diye açıkladı.

"Ve biz Maryland Ren Fest'teyken," dedi Todd. "Yani toplamda üç aydan biraz fazla."

"Bu sizin için uzun bir süre, değil mi?" Onlarla birlikte bu hayatı yaşadktan sonra, hiçbir yerde dört ila altı haftadan fazla kalmayı aklım almıyordu.

Üç ay sonsuzluk gibi gelmeliydi.

Todd başıyla onayladı. "Harika olur. Arka bahçede karavan için yer var, böylece onu orada saklayabiliriz. Ama bir sürü misafir odası var, böylece hepimiz gerçek bir yatakta uyuyabiliyoruz."

Alçak bir ısıklık çaldım. "Lüks."

"Stacey'nin eski odasındayım," diye ekledi Dex güçlü bir baş hareketiyle. "Pembe gölgelikli yataktan kurtulduğu için hâlâ kızgıyım."

"Sana söyledim, bunu yaptırdığımda ergenlik çağındaydım!" Stacey yine kıkırdadı ve bu sefer ikisi arasında geçen gülümsemeyi fark ettim. Görünüşe göre Stacey içinde bulundukları tuhaf durumu geride bırakmak için çaba sarf ediyordu. Aferin ona. "Üniversiteden sonra garajın üstünde yaşadım," diye devam etti. "Daniel ve ben orada uyuyoruz."

"Ve Bayan Lindholm bize her sabah kahvaltı hazırlıyor," diye ekledi Todd. "Bu harika bir şey. Daniel'in sorununun ne olduğunu bilmiyorum."

"Çünkü onun kızıyla yatan sen değilsin," diye ekledi Frederick ve grup tekrar kahkahalara boğuldu. Bu sefer Daniel da katıldı.

"İnce duvarlardan korkuyorum, tamam mı?" Sonunda kendini savundu. "Elimde değil. Bu sadece ... bu bir şey."

"Bu bir sorun gibi görünüyor." Dex'le eğlenen bir bakış paylaştık ama aramızdaki durumun büyüklüğünü kalın bir pleksiglas duvar gibi hissediyordum. Willow Creek'e vardığımızda ben Mitch ve April'la kalırken Dex de diğerleriyle birlikte Stacey'nin evinde olacaktı. Artık karavanı paylaşmak yok. Artık biz yoktuk.

Başımı Dex'in omzuna koydum, o da bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekti. İkimiz de konuşmadık, konuşmanın etrafımızda devam etmesine izin verdik. Bunun bitmesine hazır değildim ama başka seçeneğim de yoktu. Dex bunu açıkça belirtmişti. Aramızdaki şey sınırlıydı ve zaman ilerliyordu. Daha fazlasını istemeye hakkım yoktu.

Yirmi Bir

Daniel, Stacey'nin annesinden korktuğu konusunda *şaka* yapmıyordu. Maryland'e yapacağı yolculuğu ertelemek için grubu

Çarşamba gecesi yerel bir İrlanda barında, ama yanlışlıkla çifte rezervasyon yaptıklarını fark ettiklerinde konser iptal edildi. Böylece Salı günü toparlanıp Batı Virginia'nın dağlarından Maryland'in inişli çıkışlı tepelerine doğru yola çıktık ve akşam karanlığı gökyüzünü aydınlatmaya varış noktamıza ulaştık.

Karavan Stacey'nin arka bahçesine güvenli bir şekilde park edildikten sonra eşyalarımı çıkardım. Endişe verici miktarda eşyam vardı - Mayıs ayında bir haftalık çantama sığandan çok daha biriktirmiştım. Ama etekler, korseler ve kombinezonlar pantolonlu takımlardan çok daha fazla yer kaplıyordu. Çantalarımı Dex'in Challenger'ının bagajına atarken -beni şehrin öbür ucundaki Mitch'in evine götürüyordu- dizüstü bilgisayar çantamı omzuna asmış olanacey yaklaştı.

"Al bakalım." Deri çantayı ve bir kâğıt parçasını bana uzattı. "Onu geri kazandın. Bu da benim telefon numaram, tekrar çevrimiçi olduğunda bana mesaj at, tamam mı?"

"Elbette." Çantayı omzuma aldım. Hep bu kadar ağır mıydı? Her gün yanımda mı taşıyordum? Haftalar önce onu Stacey'e teslim ettiğimde, bir uzvumu teslim etmiş gibi olmuştum. O zamanlar kaybımı çok şiddetli hissetmiştim. Onu geri alınca rahatlamayı beklerdim. Hayatıma yeniden başlamaya hevesli olmayı. Ama bunların hiçbirini hissetmedim. Dizüstü bilgisayar, özlediğimden emin olmadığım eski bir hayatın kalıntısı gibiydi.

Beni Mitch'in evine götürürken Dex'le aramızdaki sessizlik ağırdı. Kırmızı ıııkta elime uzandı, sıkıca tuttu, ben de tüm gücümle sıktım. Ama ııık yeşile döndüğünde tek kelime etmeden elini bıraktı. Boğazımı temizlediğimde, konuşmamı bekleyerek bana doğru keskin bir bakış fırlattı. Ama benim söyleyecek bir şeyim yoktu, onun da yoktu, ta ki garaj yolunda motoru durdurana kadar. Mitch ön verandada bizi bekliyordu. Verandanın ııığında sert bir babanın karikatürü gibi görünüyordu ama bizi görünce gülümsedi.

"Malone!" Dex arabadan inerken ona sııttı, tüm neşesi ve kanka tavırlarıyla. El ele tutuşıular ve kankalar gibi kucaklaşıular: birbirlerinin sırtına keskin bir alkışla vurarak

"Nasıl gidiyor dostum?" Mitch ona bir sırtış fırlattı ve ben arabadan inerken dikkatini bana çevirmeden önce cevap beklemedi.

"İşte " Ayaklarımı yerden kesen bir kucaklamayla beni yakalamadan önce zar zor ayağı kalkmışıım

"Hey, koca adam." Gözlerimi kapattım ve başımı omzuna gömdüm, aniden gelen bir hıçkırığı karşı büyük bir mücadele verdim. Eve dönmüştüm. Bu hayatta arkadaşlar gelip geçicidir ama aile gibisi yoktur. Sizi çocukluğunuzdan beri tanıyan, özünüze kadar seven biri. Bu nadir bulunan bir şeydi ve kuzenimde vardı.

Mitch beni yere bıraktı ve omuzlarımdan tutarak gözlerimin içine bakmak için biraz eğildi. "Nasılsın?"

Yanaklarımdaki yaşları sildim -neden ağlıyordum ki- ve gülümsemeyi başardım. "İyi," dedim. "Ben iyiyim." Ve bunda ciddi dim.

"İyi görünüyorsun. Dinlenmişsin." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Bunu yıllar önce yapmalıydın."

"Ne yani, kariyerimi mahvettim ve Rönesans Panayırı'na katılmak için mi kaçtım?" "Aynen öyle." Dex'e baktı, o da arabanın bagajını açmıştı. ve çantalarımı garaj yoluna koyuyordum. "durdu mu?"

"Evet." Dex yumruğunun içine öksürdü ama toparlandı. "O ... uh. Çok iyiydi."

İlk içgüdüm sırtmak ve imalarla dolu bir şeyler söylemekti ama Mitch çantalarımı eve götürüyordu ve beni Dex'le birlikte

araba yolu. Gece gittikçe kararıyordu ve ön verandadan gelen ışıkta onu çok iyi göremiyordum. Ve işte yine o sessizlik geldi. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, anlaşılan o da bilmiyordu.

Sonunda sessizliğı bozdu. "Teşekkürler. Bıraktığın için. . . . için."

"Evet," dedi hemen. "Sorun değil." Açık ön kapıya baktı, içeriden gelen ışık paravan kapıdan verandaya yayılıyordu, sonra bana döndü. Ellerini ön ceplerine sokmuş, topuklarının üzerinde sallanıyordu. Bir şekilde görüp görebileceğiniz en beceriksiz iki gence dönüşmüştük.

Sonunda bir nefes verdim. "Bu çok aptalca. Bir süreliğine buradasın. Eminim ben de bir süre buradayım. Birbirimize rastlayacağız."

Gözleri parladı. "Tabii. Evet. Tabii ki! Yarın gidecek falan değilsin ya." Yüzünde bir belirsizlik bulutu uçtu. "Değil mi?"

"Doğru." Sertçe başımı salladım. "Buralarda olacağım. Muhtemelen panayıra bile uğrarım. Bilirsin, Mitch'i iş başında görmek için." Arkamdan eve doğru işaret ettim.

"Güzel. Bu çok iyi. Evet, gelip bizi görmelisin. Artık şovumuzu hiç görmüyorsun." Şaka: Bu iyiydi. Belki bu garipliğı kurtarabiliriz.

"Benim için 'Whiskey in the Jar' çaldığın sürece."

"Her zaman öyle." Gülümsemesi çarpıktı ve bana doğru eğilecekmiş gibi ayak parmaklarının üzerinde öne doğru sallandı, ama ön kapıya doğru bakış daha fikrini değıştirdi. "Her neyse." Eliyle arabayı işaret etti. "Geri dönmeliyim."

"Evet." Hayal kırıklığını yüzüme yansıtmamak için mücadele ederek bir adım geri çekildim. Görünüşe göre, Rönesans Fuarı'nın sınırları içinde bir çift olmamız bir şeydi, ama gerçek dünyaya geri dönmüştük. Kuzenimin araba yolunda bana veda öpücüğünü vermek söz konusu bile olamazdı.

Arabasını caddeye doğru geri geri sürerken el salladım ve sonra arka lambaları uzakta kaybolana kadar olduğum yerde sabit bir şekilde durdum. Bu anı tanıyordum; telefonumu çamaşırcı kadının küvetine attığım anla aynı hissi veriyordu. Bir hayattan çıkıp başka bir hayata başlamak üzereydim. Korkutucu ve

Stacey, Daniel, Dex ve diğerkleriyle yola çıkmak ne kadar belirsiz olsa da, bir şekilde yoldan çıkmak daha korkutucu geliyordu.

Ama zamanı gelmişti. Dizüstü bilgisayar çantamı aldım ve eve yöneldim. Ren Faire'e veda edip gerçek hayata dönme zamanı.

Daha iyi bilmeliydim.

Ön kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz Mitch bana bir kez daha sarıldı. "Tanrı'ya şükür buradasın." Onun dramatik rahatlama iç çekişi saçlarımı karıştırdı.

"Kalmama izin verdiğin için teşekkürler," dedim. "Haklısın, bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var. I-"

"Hayır. Yani, evet, tabii ki. İstedğin kadar kalabilirsin. Benim misafir odam senin misafir odandır. Ama gerçekten bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Elbette," dedim hemen. "Neye ihtiyacınız olursa." En azından bunu yapamaz mıydım?

Gülümsemesi genişti ve oh hayır. Az önce neyi kabul etmiştim? Mutfakta akan su kesilirken ellerini son bir kararlılıkla birbirine vurdu. "Harika. Simon'ı arayacağım ve-"

"Hayır." Kapı aralığından gelen sesle ikimiz de döndük. Mitch'in kız arkadaşı April, yemek odasını oturma odasından ayıran kemere yaslanmış, ellerini mutfak havlusuna siliyordu. "Mitch, daha yeni geldi. Tanrı aşkına, ona saldırmadan önce bir nefes almasına izin ver."

"Ben başlamıyorum!" Savunma ellerini kaldırdı. "Ama bugün zaten Salı gecesi. Faire Cumartesi günü başlıyor, bu yüzden-" Ama kızın kısılmış gözlerindeki bakış karşısında sustu. "İyi." Bana geri döndü. "Lu, bira ya da başka bir şey ister misin?"

Ondan April'a ve tekrar ona baktım. "İçimde bir taneye ihtiyacım olacakmış gibi bir his var."

"Buraya gel." April elindeki havluyu omzuna attı ve bir kolunu bana doğru uzatarak omuzlarımdan geçirip yanlamasına sarıldı. "Buzdolabında sevdiğin elma şarabından biraz var. İçeri gel ve otur."

"Tanrı seni korusun." Onu düzenli mutfağa kadar takip ettim. Buradaki ışıklar, yeni silinmiş tezgâhlara sıcak bir parıltı yayıyor ve bulaşık makinesi mırıldanarak çalışıyordu. Tanıdığım küçük bir yemek takımı

Mitch'in eski dairesinin bir köşesine sıkıştırılmıştı. Yanında, yaşlı, siyah-beyaz bir köpek pelüş bir köpek yatağında uyukluyordu. Onun nasıl hissettiğini biliyordum; burası rahattı.

April yakındaki yeşil dolaptan bardakları çıkarırken ben de buzdolabından iki elma şarabı aldım.

"Aç mısın?" April bir bardağı mutfak adasının üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Buzdolabında yemek artıkları var. Ya da sandviç istersen bir sürü söğüş etimiz var."

Şarapların kapaklarını açarken başımı salladım ve şişe açacağını buzdolabının kapağına geri taktım. "Ben iyiyim. Her şeyden çok yorgunum. Günün büyük bölümünde yoldaydık."

"Hayal bile edemiyorum. Mitch son birkaç aydır bir karavanda yaşadığınızı söyledi. Küçük bir mutfağı falan olan?" İçkilerimizi yemek masasına götürdük. April köpeğin yanındaki sandalyeye oturdu ve bir ayağının parmaklarını köpeğin sırtında gezdirdi. Köpek uyanmadı.

Başımı salladım. "Alışmak biraz zaman aldı ama o kadar da kötü değildi." Zihnim o anı, o küçük mutfağa dair bir flashback oynatmak için seçti. Dex beni o mutfak tezgâhının üzerine yatırmıştı, elleri sırtımdaydı, içime girerken omurgamda aşağı yukarı geziniyordu, sesi ve siki tutkuyla kalınlaşmıştı. *Çok iyiydi. Tanrım, Lulu, çok iyi hissediyorsun.*

Boğazımı temizledim ve içkimden serinletici bir yudum aldım. "Sevimli köpek."

Bu iyi bir konu değişikliği idi. April ona gülümsedi. "Murray iyi bir çocuk. O yaşlı bir adam, bu yüzden zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyor. Ama kitap okurken ya da televizyon izlerken birlikte takılmak için harika biri."

"O zaman kesinlikle kanka olacağız." Murray uykusunda homurdandı ve April ile ben bir gülümseme paylaştık. "Kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler. Senin için sorun olmadığına emin misin? Mitch beni sana zorla kabul ettirmiş gibi hissediyorum."

April bana baktı. "Saçmalama, Lulu. Sen ailedensin." Kadehini bana doğru kaldırdı, ben de minnettar bir selamla kendiminkini kaldırdım. "Aileden bahsetmişken, Büyükanne Malone'un durumu iyi. Sen gittiğinden beri her Cumartesi sabahı onunla konuşuyoruz."

Rahatlayarak neredeyse tezgâha yığılacaktım. "Teşekkür ederim. Yani, kendi başlarının çaresine bakabilirler, hiç şüphem yok, ama-"

"Büyükanne ve büyükbabalar kırılgandır. Özellikle de yaşları ilerlediğinde. Anlıyorum." April başını salladı. "Ama orada her şey yolunda. Siz de burada olacağınız için bu hafta Cuma günü ararız diye düşündük. Cumartesi günü başlayacak Faire'den bahsetmiyorum bile... Hafta sonları buralarda işler yoğun oluyor."

"Mükemmel." Bardağımdan bir yudum daha aldım. Büyükanneyle tekrar konuşmak için sabırsızlanıyordum.

"Oldukça harika biri," dedi April. "Henüz onunla fazla vakit geçirmedi ama Mitch ve benim birlikte olmamızdan memnun görünüyor."

Ona dudak büktüm. "Tabii ki öyle. Sen ailedensin." Az önce o da bana aynı şeyi söylememiş miydi?

April'in bakışları masaya kaydı ve elleri kadehini bir iki tur döndürdü.

"Bunu takdir ediyorum." Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve gülümsedi.

"Ayrıca ona söz verdiğin kiltli erkek fotoğrafları için de çok heyecanlı.

Sanırım senin seyahatlerini biraz kıskanıyor."

İnledim, başım boynuma düştü ama bu düşünceye gülmekten kendimi alamadım. "Cuma günü ona her şeyi anlatacağım."

"Seni özleyiyor." Ben yine inlerken April savunma amaçlı bir el kaldırdı. "Seni suçlamaya çalışmıyorum. Sadece ... onunla gerçekten yakınsınız gibi görünüyor."

"Öyleyiz." Evim büyükanne ve büyükbabamın evinden yaklaşık bir saat uzaktaydı ve elimden geldiğince çok aramama rağmen onları yeterince ziyaret etmiyordum. Belki de inşa ettiğim bu yeni hayatın bir parçası da onlarla daha fazla zaman geçirmek olabilirdi.

Bulaşık makinesi işini yaparken ve Murray ayaklarımızın dibinde horlarken April ve ben birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk - iki ses birleştirilmeli ve şu rahatlama uygulamalarından birine konulmalı. Elma şarabımı yavaşça içtim ve memnuniyetin iliklerime işlemesine izin verdim. Uzun bir gün olmuştu. Uzun bir yaz.

"Bundan sonra ne yapman gerekiyor?" April sordu. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Tamam. Planlar. Biraz daha dik oturdum. "Güzel soru. Yarın dizüstü bilgisayarımı açıp işe alım sitelerini incelemeye başlayacağım. Yakında yeni bir telefon alırım. Sanırım bu başlamak için iyi bir yer."

Kaşlarını kaldırdı. "Etkilendim. Uzaktayken iş aramaya başlamadın mı? Gerçekten fişini çekmişsin."

İnce bir kahkaha attım. "Stacey özgeçmişimi güncellememe izin verdi ama sonra seyahatin geri kalanı boyunca dizüstü bilgisayarımı elimden aldı. Mitch'in gazabını göze alamazdı."

April homurdandı. "Tanrı korusun."

Şeytan demişken, Mitch mutfakta belirdi, elinde birasıyla masamıza gelmeden önce buzdolabını karıştırıyordu. "Şimdi mi?" Yavru köpek gözlerini April'a çevirdi. "Şimdi ona sorabilir miyim?"

April kısa bir kahkaha atıp başını sallamadan önce yaklaşık üç saniye boyunca onun gözlerine bakabildi. "Peki. Simon'ı çoktan aradığını varsayıyorum?"

"Evet." Şimdi de yavru köpek bakışlarını bana çevirdi. "Her yıl insan satranç maçını nasıl biliyorsun, değil mi?"

"Evet?" Dikkatle cevap verdim. "Satranç tahtasına benzeyen alanda insanlar, değil mi? Türlü türlü kavgalar oluyor?" Bunu geçen yaz büyükannemle büyükbabamı panayıra getirdiğimde görmüştüm. Büyükannem Mitch'in dövüşüyormuş gibi yapmasını izlemeye bayılmıştı. Büyükbabam dev kılıcıyla kendine nasıl zarar vermediğini merak etmişti.

"Aynen öyle. Bütün yaz dövüş provası yaptık, harika gidiyor. Ama birkaç piyonumuzu kaybettik."

"Senin ... piyonların." Belki de elma şarabının etkisindeydim ama bu çok saçma bir konuşmaydı.

"Piyonlardan ikisi," diye onayladı April başını sallayarak. "Bilirsiniz, satranç taşları gibi? Pek bir şey yapmazlar, sadece bir ya da iki kare yukarı hareket ederler."

"Tanıdık geliyor." Satrançta berbattım ama en azından bu kadarını biliyordum.

"Evet," diye devam etti Mitch, sanki bu son derece normal bir konuşmaymış gibi. "Erin ve Suzanne, bizim liseden iki çocuk. Görünüşe göre aileleri bu yaz Kaliforniya'daki büyükanne ve büyükbabalarını görmek için bir gezi planlamaya karar vermiş ve yarın yola çıkıyorlar. Yarın!" Sesinde açık bir tiksinti vardı; nasıl olur da birileri her yıl düzenlenmesine yardım ettiği bu panayırdan daha önemli bir şeyi düşünmeye cüret ederdi.

April onun koluna bir el koydu. "Farklı insanların farklı öncelikleri vardır," dedi bu hafta muhtemelen dördüncü kez.

"Hayır, anlıyorum ve sorun değil! Ama bana ne zaman söylediler? Geçen hafta." Başını salladı. "Sanki bu seyahate çıkacakları gerçeğini Faire'in ilk hafta sonu gitmeleriyle ilişkilendirmemişler gibi. Yani şimdi ..."

"Şimdi iki piyon eksildin." Resim kristal berraklığında netleşirken başını salladım. "Satranç maçında bir piyon olmamı istiyorsun."

Ellerini dua eder gibi birbirine kenetledi. "Sadece bu hafta sonu için, söz veriyorum! Faire'in geri kalanı için geri gelecekler." İşte yine yavru köpek bakışları geldi. "Yapacak çok işin olduğunu biliyorum ve hafta boyunca ne kadar yardıma ihtiyacın olursa olsun ben yanıdayım. Orada olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum." Omuz silktim. "Tabii, neden olmasın."

"Harika! Teşekkür , çok teşekkür ederim. Tahmin bile edemezsiniz ..."

Mitch cebinden telefonunu çıkararak odadan çıkarken April, "Evet, teşekkür ," dedi. "Bütün hafta boyunca bunu yapmam için bana yalvardı, ona bunun imkânsız olduğunu söylememe rağmen."

"Emin misiniz? Yani, iki piyona ihtiyaçları olduğunu söyledi."

"Hayır." April başını sertçe salladı. "Senin yapman beni bu işten kurtarır. Ve Mitch. İkincisini bulmak Simon'ın işi."

"Simon kim?"

"Kayınbiraderim. Kız kardeşim Emily ile evli."

"Oh, tamam." Onunla geçen yaz tanıştığıma emindim ama o zaman da telefonun uğultusuyla sık sık bölünmüştüm. O güne dair Mitch ya da büyükannem ve büyükbabamla ilgili olmayan anılarım yarım yamalaklı.

"Simon tüm fuarı yönetiyor, yani teknik olarak hepsi onun işi, ama Mitch elinden geldiğince yardımcı oluyor. Hiçbir şey olmasa bile Simon muhtemelen Emily'yi bu işi yapmaya ikna edebilir." Elma şarabını bitirip bardağı bırakırken evin ön tarafındaki kapı açılıp kapandı.

"Hey, Lulu daha gelmedi mi?"

"Buradayım," diye seslendi April. Yeni gelen kişi kapıda belirince gülümsemesi ısındı. "Kızım Caitlin'i hatırlarsın."

"Evet. Hey, Caitlin." April'in kızını selamlamak için sandalyemde döndüm. Neredeyse on dokuz yaşındaydı ve yaz için üniversiteden eve dönmüştü.

Annesi gibi. Kıvrırcık kahverengi saçları biraz daha az evcilleştirilmiş olsa da, April ile aynı koyu mavi gözleri paylaşıyordu. Tatillerde, April'la birlikte Noel yemeği için Malone klanına katıldıklarında tanışmıştık ve çok çabuk kaynaşmıştık. İyi bir çocuktu.

Beni neşeli bir el sallayışla karşıladı ve kapı aralığına doğru eğildi. "Hey. Rehin işini yapıyor musun?"

Terminolojiye güldüm. "Sanırım öyleyim."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Abartılı bir rahatlamayla kapı aralığına doğru yığıldı. "Askere alınmak üzereydim."

"Hey, hâlâ yapabilirsin." Mitch mutfığa girip telefonunu arka cebine sokarken onun omzunu dürttü. "Simon henüz bir saniye bile bulamadı." Kendini mutfak adasına yasladı. Burası biraz kalabalık olmaya başlamıştı ama burası takılmak isteyeceğiniz türden bir mutfaktı. Evin ruhu.

Caitlin bir *pfft* sesi çıkardı. "Yeterince meşgulüm," dedi. "Gilded Lilies ile üç set yapıyorum. Üç! Bunun ne kadar şarkı söylemek olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama eminim bana söyleyeceksin." Mitch dirseklerini tezgâha dayarken sırıttı.

Caitlin'in öfkelenme çabası gülümsemesiyle yalanlandı. "Bu çok fazla!"

Mitch sahte bir sempati ile dilini şaklattı. "Kimse seni takdir etmiyor."

"Oh, kapa ." Ama bir şeyler almak için buzdolabına doğru ilerlerken gülüyordu.

Mitch'e omzuyla çarparak su şişesini . April'ın gözleriyle karşılaştığımda gülümsememi elimle gizledim. Mitch'in April'la birlikte yaşamaya başladıklarında fiilen üvey baba olmanın üstesinden nasıl geleceğini merak ediyordum. Caitlin'i de ailemizdeki küçük kuzenleri idare ettiği gibi idare edeceğini bilmeliydim. Daha eğlenceli bir amca ve daha az otoriter.

Tabii ki gerçek otoriter konuştu. "Bu aile tam olarak bir piyon sağlıyor ve Lulu bunu hallediyor." April ayağa kalkarken bana döndü. "Gel, sana misafir odasını göstereyim. Eminim yerleşmek istersiniz."

Misafir odası devasa büyüklükteydi. Muhtemelen normal standartlara göre değil: rahat bir odaydı, ancak tam boy yatak ve şifonyer için yeterince büyüktü. Ama

İki ay boyunca bir karavanda yaşamanın verdiği kalabalıktan sonra, oda bir saray gibiydi. Ve tamamen benimdi.

Uzakta geçirdiğim süre boyunca biriktirdiğim yetersiz eşyalar üç şifonyer çekmecesini ancak dolduruyordu. İki deste tarot kartını şifonyerin üstünde bıraktım, kaplan gözü ve lapis taşları dikkatlice yanlarına yerleştirildi ve küçük sahte tarot kartı/sanat baskısı destelerin üstünde dengelendi. Falcılarımı şimdiden özlemiştim ve hayatımın bu kısmının sona ermesine tam olarak hazır değildim.

Dönem kıyafetlerinden oluşan koleksiyonum dolapta güvenli bir şekilde asılı duruyordu, böylece hepsine ulaşmak spor çantalarında saklandıkları zamankinden çok daha kolay hale gelmişti. Bu da büyük bir şanstı çünkü görünüşe göre Rönesans Fuarı'nın benimle işi henüz bitmemişti. Yarın Mitch ve ben bir insan satranç maçında piyon olmanın ne anlama geldiğini gözden geçirecektik, yani gerçek hayat birkaç gün daha bekleyebilirdi.

Küçük misafir yatağı ancak bana yetecek uzunluktaydı ama lüks hissettiriyordu. Bir çarşafım ve battaniyelerim vardı, tamamen kendime aitti, yastık için benimle kavga edecek bir kedi yoktu. Yorganı kapıp uyurken bacağını benimkinin üzerine atan killi bir gitarist de yoktu. Kendime bunun normal bir hayat olduğunu hatırlattım. Geri döndüğüm için mutlu olmalıydım.

Ve öyleydim de. Ama geride bıraktıklarımı da çok iyi hissettim. Ve tatilim henüz bitmediği için minnettardım.

Yirmi İki

Ben çimenlerin üzerinde *diz* çökmüştüm, satranç sahasının beyaz bir karesinde bir piyon gibi. Bir eli uzun ahşap bir asaya sarılıydı, ucu çimenlere saplanmıştı.

Yanımda çimenler, silahım hazırdı. Uzun yeşil etrafımda su topladı ve o sabah aldığım yeni botlar ayaklarımı sıktı. Ama sert bir ifade takındım. Hatta bir savaşçı pozu. Sonuçta sadece bir piyon olabilirdim ama savaşa hazırdım.

Yanımdaki piyon arkadaşlarımdan biri iç çekti. "Bu saçmalık."

"Şşşt." Bir kahkahayı bastırırken dudaklarım titredi. Yeşil bir kare üzerinde diz çökmüş olan April'a baktım. O da bana benzer bir tarzda giyinmişti ama elbisesi kırmızıydı ve üzerinde yeşil ve mavi ekose bir kuşak vardı. Sırtına deri kayışlarla bağlanmış bir ok sadağı vardı ve vücuduna çaprazlamasına bir uzun yay takmıştı. Dün gece arka bahçede o oklardan bazılarını atmayı denemişti. Pek iyi gitmemişi. Neyse ki silahı sadece gösteriş içindi.

April bana baktı, yüz ifadesi gergindi. "Emily'yi öldüreceğim," dedi. "Satranç maçına katılamayacak kadar başka şeylerle meşgulmüş, kıcığının kenarı. Bu onun beni katılmaya zorlama yöntemi."

"O en kötüsü," diye kestirip attım. April'ı kız kardeşinden daha iyi tanıyordum, bu yüzden varsayılan olarak April'ın tarafındaydım.

"Yemin ederim, Mitch dizlerimin üzerinde olmamla ilgili tek bir şaka yaparsa, bir ay boyunca garajda yatar."

Artık tutamıyordum. "Buna cesaret edemez."

Diğer piyonlardan biri yüksek sesle bizi susturdu ve teorik olarak performans sergilediğimizi hatırladım. Gizli gizli gözlerimizi deviriyorduk ama satranç maçı başladığında sessizliğe .

Alan, satranç tahtasındaki taşları canlandıran insanlarla doluydu ve satranç tahtasını çevreleyen banklar daha da fazla insanla doluydu - performansı izlemeye gelen müşteriler. April ve ben beyaz piyonlardık ve Mitch beyaz atı oynarken o da arkamızda bir yerdeydi. Bu iyi bir şeydi çünkü aksi takdirde yüzümü düzgün tutmakta zorlanırdım.

Her şey tam olarak Mitch'in tarif ettiği gibi gitti. Satranç oyununu "oynayan" ve taşları nereye gidecekleri konusunda yönlendiren iki oyuncu vardı. "Oyun" önceden planlanmıştı ve benim rolüm basitti: Hareket edecek ikinci beyaz taş olacaktım, bir kare ileri. Hepsi bu kadardı. Son birkaç aydır yaptığım onca şeyden sonra bu çocuk oyunağıydı.

Sıra bana geldiğinde ayağa kalktım ve bir asker edasıyla bana ayrılan kareye doğru yürümek için elimden geleni yaptım. Benim tarafımdaki diğer taşlar zafer kazanmışım gibi tezahürat yaptılar. İçimdeki savaşçıyı yönlendirerek yüzümü taş gibi tuttum ve asamı selamlamak için kaldırdım. Bundan sonra maçtaki ana rolüm sona ermişti. Artık tek yapmam gereken, bir taş bir kare için diğeriyle savaşacağı zaman tahtanın kenarlarına koşmak ve beyaz taraf için tezahürat yapmaktır. Bu kısmı seyirci olarak yeterince iyi hatırlıyordum ama satranç tahtasının bu tarafından bakınca farklı hissettiğim kesindi.

Çok fazla koşturmaca vardı, dışarı ve geri, dışarı ve geri. Üçüncü seferden sonra, bu kıyafeti giyerken nefes nefese kalmaya başladım.

April ve ben saha kenarındaki çimlerde yan yana yığılıp nefes almaya çalışırken, sahada bizim taraftan ersatz Robin Hood kıyafeti giymiş bir çocuk siyah deri giymiş bir korsanla savaşıırken, "Kimse bana işin içinde koşmak olduğunu söylemedi," diye nefes nefese kaldım.

"Yok artık. Nerede o?" April boynunu bükerek etrafına bakındı. "Onu öldüreceğim."

"Siz ikiniz eğleniyor musunuz?" Sanki bir işaretmiş gibi Mitch ortaya çıktı, çömelmiş, devasa kılıcının ucu çimenlere gömülmüştü. Bu onun kılıcı değildi.

Henüz dövüşme sırası gelmemişt i ve bizimle o saçma aksanını kullanmasına gerek kalmayacak kadar sessiz konuşuyordu.

"Bunun sadece bir hafta sonu için olduğunu söylemiş tin, değil mi?" April omzunun üzerinden dar gözlerle ona baktı.

Başını salladı. "Diğer kızlar haftaya dönecek. Hey, en azından dövüşmeyi falan öğrenmek zorunda kalmadın." April'ın çenesinin altına vurdu. "Söylemeliyim ki bebeğim, orada iyi görünüyorsun."

April'ın gözleri kısık kaldı. "Teşekkürler." Sesi düzdü.

Sonra Mitch kötü bir hayat seçimi yaptı. "Evet. Böyle dizlerinin üzerindeyken, aşağın ı görebiliyorum-"

"Bak, gitme zaman ı!" April'ın kolundan tuttum ve onu ayağa kaldırıp yerimize geri götü rdüm.

"Sana söylemiş tim," diye mırıldandı. "Garaj. En az bir ay."

Maç sona erdikten ve beyaz taraf galip ilan edildikten sonra April, kenarda kırmızı deri yeleğini silkerek bekleyen siyah derili korsanın yanına yaklaşt ı.

"Minnettar olsan iyi edersin." Kadın onun göğsünü dü rttü ve adam bir adım geriye dü ştü, gözleri irileş mişt i.

"Oh, inanın bana leydim, hayal edebileceğinizden çok daha minnettarım." Gülümsemesi, onunla flört edip etmediğini merak etmeme neden oldu - Mitch'le birlikte olduğunu bilmiyor muydu? - ama sol elini göğsünün üzerine koyduğ unda altın bir yüzüğün parıltısını yakaladım. Ah. O zaman flört etmiyordu. Bana doğru ilerledi, April kollarını kavuşturmuş yanında yürüyordu.

"Louisa, sanırım?" Korsan bana elini uzattı, ela sürmeli gözleri parlıyordu, gülümsemesi April'a olduğu kadar çapkındı.

Elimi onun elinin içine koydum ve sıktım. "Bana Lulu da diyebilirsin. Herkes öyle yapıyor."

Sıkıca kavradı, bırakmadan önce bir an için sıktı. "Simon Graham," dedi, aksanını ve cilveli korsan kişiliğini yüzünden düş en bir maske gibi bırakarak. "Dinle, devreye girdiğin için tekrar teşekkürler. İkinizi de. Burada gerçekten zor durumdaydık ve-"

Stacey'nin tiz bir çığlık attığını duydum, hemen arkamdan bana sarıldı. "Şu ikinize bakın! Satrançta performans

maç!"

"Harikaydın!" Arkasından başka bir kadın koşarak geldi. Beyaz bir kombinezon üzerine mavi bir elbise giymişti ve koyu kıvrıcık saçlarında kırmızı güllerden bir taç vardı. "Gerçek olmadığına inanmakta zorlandım."

"Bana bu saçmalıkları anlatma, Emily." Ama April küçük kız kardeşinin sarılmasını kabul etti -şimdi birlikte durduklarına göre aile benzerliği dikkat çekiciydi. Bu ikisi ve Caitlin: bu ailede genetik çok güçlüydü.

"Oh, ama." April'a sırtıttı. "Eğlendin. Kabul et." "Etmeyeceğim."

"İkiniz de harika bir iş çıkardınız!" Stacey April'a doğru ilerledi; kucaklaşma sırası ondaydı.

April coşkulu kucaklamayı kabul ederken gülümsemesi hoşgörülüydü. "Çok heyecanlanmayın," dedi. "Tam olarak bir kare hareket ettim ve sonra sonuna kadar orada oturdum."

"Aynen öyle," dedim. "Zor bir şey değildi."

"Orada hâlâ iyi görünüyorsun." Kulağıma gelen ses omurgamdan aşağı bir kıvılcım gönderdi. Başımı çevirdiğimde Dex'i sol omzumda gördüm ve içim cız etti. Onu görmeyeli sadece dört gün olmuştu ama bu kadar uzun süre yakınımda kaldıktan sonra bana sonsuzluk gibi gelmişti.

Gözlerimiz buluştuğunda, bakışları yüzümde gezinirken onunki yumuşadı. Belki o da beni özlemişti. "Hey." Bir nefeslik bir kelimeydi.

"Hey." Ben de sesimi kaybetmiş gibiydim. İskoç eteğini nasıl kınayabilirdim ki? Çünkü Dex onun içinde ağız sulandırıcı görünüyordu.

"İyi görünüyorsunuz, Avukat Bey." Bir kolunu korseli belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı. "Özgeçmişine oyuncu mu ekliyorsun?"

"Neden olmasın?" Ben de onu kucakladım, elimi sırtına koydum. Bunu özlemiştim. Onu özlemiştim. Bu kötü bir haberd. Bu duyguları bastırdım ve onun sevdiğini bildiğim şekilde işleri hafif tuttum. "Bir sonraki mızrak dövüşünde yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakabilirim diye düşündüm."

Güldü. Tanrım, keşke gülmeseydi. Aramızdaki her şeyin bittiğini hatırlamamı çok zorlaştırıyordu. "O şövalyeler onlara neyin çarptığını anlamayacaklar." Alnını benimkine dokundurdu.

Öpücük olmayan samimi bir jestti ama yeni tanıştığım Simon'a yapacağım bir şey de değildi.

"Satranç maçını izledin, ha?" Sesim istemediğim halde boğuklaşmıştı.

"Elbette. Stacey senin de içinde olduğunu söyledi. Bunu kaçıracağımı mı sanıyordun?"

Yüz ifadesine bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. Kolunu bana doladığı için gerçekten mutluydu. Tüm bunlarda çok gerçek bir şeyler vardı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Sesi alçak ve tehlikeliydi, sanki hızlı bir sevişme için yakındaki bir sahnenin arkasına geçmemizi önerir gibiydi. boyunca bunun neden kötü bir fikir olduğunu söyleyemedim.

Dudaklarımı yaladım ve gözleri bu hareketi takip etti. "Öğleden sonra bir satranç maçım daha var ama o zamana kadar boşum. Ne var ne yok?"

"Haydi. Yirmi dakika sonra bir gösterimiz var. Beni izleme sırası sende."

Sahnelerine doğru ilerlerken ona ters ters baktım. "Gösterinizi birçok kez izledim."

"Evet, ama son zamanlarda değil. Şu büyücülerle çok meşguldün."

"Falcılarla," diye düzelttim.

"Yeterince yakın."

Dex'in kolları benim omuzlarımda, benimkiler de onun sırtında yürürken şakalaştık ve satranç sahasının kenarından geçerken Mitch'in yüz ifadesini yakaladım. Şaşkın görünüyordu, sadece April kolunu gözlerini kırptırdı. Stacey ile konuşmak için başını çevirdi ama ben konuşmalarını duyamayacak kadar uzaktaydım.

Daha sonra kulağıma bir şeyler çalınacağını hissediyordum. Bu fikir çok komikti. Mitch'ten beş yaş büyüktüm; bana ne diyecekti ki?

- - -

"Dex MacLean ile **ne** halt ediyorsun?"

Mitch günün geri kalanında kendini tutmayı başarmıştı; ikinci satranç maçı sırasında bana tek kelime etmemiş, hatta eve dönerken kamyonetin içinde sohbet etmeye devam etmişti. Ama April duş almak için yatak odalarına gittiğinde ve Caitlin de -bütün gün akapella beşlisinde şarkı söylemekten sesi kısılmıştı- koridordaki banyoda aynı şeyi yaptığında, Mitch ve ben mutfakta yalnız kaldık.

En azından bana saldırmadan önce bir şişe su vermişti.

"Hiçbir şey." Şişenin kapağını çıkardım ve bir seferde yaklaşık yarısını içtim. Dışarısı çok sıcaktı ve gün boyunca hiç yeterince su içmemiştim.

Kaşlarını çattı, elindeki su şişesiyle mutfak tezgahına yaslandı. "Yani, adamdan hoşlanıyorum ama onu kuzenimle görmeye gelince. O adamın kötü haber olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tanrı aşkına, sen de mi?" Plastik şişeyi tezgâha vurdum. "Onunla Stacey arasında olanlardan mı bahsediyorsun?"

"Oh." Mitch gözlerini kırıştırdı. "Bunu biliyor muydun?"

"Bu insanlarla iki ay boyunca seyahat ettim. Onlar hakkında bilmediğim pek bir şey yok."

"Güzel. O zaman biliyorsun ki o-"

"Her sabah Faire'den önce dışarı çıkıp ikimiz için kahve aldığını biliyorum," diye karşılık verdim. Söylenmeye başladığımı hissediyordum ama durdurmaya çalışmadım. Kanım kaynıyordu ve bir yaz için yeterince Dex iftirası yemiştim. "Ailesini her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Harika bir mizah anlayışı olduğunu biliyorum ve onu tanımaktan gerçekten hoşlandığımı da biliyorum."

İçimi çektim ve mutfak adasına yaslanıp suyumı tekrar aldım. "İlişkiler kurmadığını biliyorum ve eski hayatıma döndüğümde muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğimi de biliyorum." Suyumdan uzun bir yudum aldım ve boğazımda aniden beliren yumruyu sertçe yuttum. "Ailesinin ondan pek bir şey beklemediğini de biliyorum, ama onda onların sandığından çok daha fazlası var." Mitch'e sertçe baktım. "Bilmiyorum. Belki sen bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur."

Mutfak adasında kuzenimle birbirimize bakma yarışına girmiştik. Ne demek istediğimi anladığını biliyordum: Dex ile bazı ortak noktaları vardı. Bir

Yakın zamana kadar ben de dahil olmak üzere, aşırı başarılı bir ailenin yüz karası Mitch'ti. İleri derecesi olmayan tek torun. Beden eğitimi öğretmeni. Pislik kardeşlerime sorarsanız, et kafa.

İlk göz kırpan Mitch oldu. "Tamam. Sadece . . . Senin incindiğini görmek istemiyorum. O ve Stacey ..."

"Stacey ile aralarında olanlar onun suçu değildi," dedim usulca. "Bazen iki insan birbiri için doğru kişi olmayabilir. Bu onu hiç kimse için doğru kişi yapmaz."

Gözlerini kapadı ve başını sallayarak içini çekti. "Tamam." Adanın etrafından dolaştı ve bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekti. "Tamam," dedi saçlarıma doğru. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Ben de ona sarıldım ama uzun sürmedi. "Bırak beni." Onu etkisiz bir şekilde ittim. "Bütün gün dışarıdaydın. Terlemişsin ve leş gibi kokuyorsun."

Ama daha iyi bilmeliydim; ben çırpınırken ve kıkırdarken bu sadece onun kucaklamasını bir ayı kucaklamasına dönüştürdü.

"Ahhh, muhtemelen haklısın." Başımın üstüne bir öpücük kondurarak beni bıraktı.

"Tabii ki haklıyım. Berbat kokuyorsun."

"O da var." Omzuma bir yumruk attı. "Ben gidip April'ın duşuna gireceğim. Bunu yapmama bayılıyor."

Güldüm ve odama gitmeden önce suyum bitirdim. Bağcıklarını çözdüm ve kostümümün katlarını çekiştirerek çıkardım, duş sırası bana geldiğinde koridorda koşmak için sadece kombinezonumu bıraktım. Beklerken şifonyerin üzerindeki taşları topladım. Lapis ve kaplan gözü taşları avucumda birbirine geçerken lamba ışığında mavi ve kahverengi renklerde parlıyordu.

"Gerçeğimi söylüyorum," dedim taşlara usulca. Bu konuda iyiye gidiyordum.

Yirmi Üç

(Yeterince erteledim.

Tüm hafta sonunu Faire'de geçirdim. büyükbabamın ve büyükbabamın evi kadar ev gibiydi. Ama Pazartesi sabahı kendime kocaman bir fincan kahve doldurdum ve April'in arka güvertesine çıktım. Murray de beni takip etti, uzun bir koklama seansı için arka bahçeye çıktı ve ardından güneşin altında sabah uykusuna daldı. Mitch erkenden spor salonuna gitmişti ve döndüğünde bana yeni bir telefon almak için dışarı çıkacaktık. Ama biraz zamanım vardı, bu yüzden yuvarlak ferforje masaya yerleştim ve dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım.

Sonra kabaca dört yüz tur güncelleme yaparken bekledim. Ne de olsa onu açmayalı uzun zaman olmuştu. Ama bu sorun değildi; gerçek hayata dönmek için acelem yoktu.

Kişisel e-postama giriş yaptıktan sonra, ilk fincan kahvenin çoğunu spam e-postaları silerek geçirdim. Özgeçmişimi düzenlemek ve o günlerde üye olduğum üç iş ağı sitesine yüklemek için ikinci bir fincan kahve içmem gerekti. Bu sitelerden birinde profil resmime ekleyebileceğim kullanışlı bir iş arıyorum simgesi vardı. Bunu yapmakta isteksizdim -her şeyi çok resmi hale getirecekti- ama büyük kız külotumu giydim ve Tamam'a tıkladım. İşte oldu. Artık resmen dünyaya geri dönmüştüm ve bağlantı kurmak istiyordum.

Bu konuda hiç heyecanlı değildim.

En azından yeni bir telefon almak eğlenceliydi. Maviydi ve eskisinden iki kat daha fazla depolama alanına ve daha iyi bir ekrana sahipti. Satıcı bana garanti verdi.

etkinleştirdiğimde eski telefonumdaki tüm verilerin kaydedileceğini söyledi. Bu verilerin ne kadarını istediğimden emin değildim; büyük olasılıkla kişileri ve eski mesajları silmekle geçecek bir öğleden sonra geçirecektim.

"Bunun için daha iyi bir çanta istemediğine emin misin?" Eve döndüğümüzde Mitch sordu. "Bilmem, belki su geçirmez bir şey?"

"ok komik," diye omzumun üzerinden odama doğru savurdum.

Telefonun aktif hale gelmesi biraz zaman aldı ama bir kez aktif hale geldiğinde, mezuniyet günümde hukuk diplomamı alırkenki duvar kâğı resmine kadar tıpkı eskisi gibiydi. Kısa mesaj uygulamasını açmak, tatsızlıklarla dolu bir zaman kapsülünü açmak gibiydi; hiç vakit kaybetmeden tüm mesajları, hatta okunmamış olanları bile sildim. Temiz bir sayfa açma zamanıydı.

Sesli mesajlarım da bir o kadar kötüydü. Haftalardır yeni sesli mesajlar geliyordu ve görünüşe göre sadece sesli mesaj kutusu dolduğunda duruyordu. Annemden gelen  mesaj vardı, hafif bir irkilmeyele sildim ve geri kalanı hukuk bürosundan geliyordu. Birkaç tanesi ana numaradan, daha fazlası da Bud Stone'un direkt hattından. Bunların hepsi de çöpe gitti.

-Bunların hiçbirine ihtiyacım olmayacaktı. Onları silerken midemin bulandığını hissettim ama çöp kutusunu boşaltıp mesajları tamamen temizledikten sonra midemin bulantısı geçti.

İlk yaptığım şey Stacey'e mesaj atmak oldu. Tekrar evrimii! Bu telefonu su hasarından koruyacağıma söz veriyorum. İyi bir nlem için birkaç damlacık emoji ekledim. Gönder'e bastıktan sonra onu rehberime ekledim. Bu iyi hissettirdi - kişi listemde daha fazla arkadaş, daha az iş taahhüdü.

Telefonum hemen çaldı ve etkilenmiş bir şekilde açtım. Stacey telefonunun yanında olmalıydı. Ama bu Stacey'den gelen bir mesaj değildi; bu sabah gncellediğim ağ sitelerinden birinden gelen bir bildirimdi. Imogen Dunbrowski sizinle bağlantı kurmak istiyor. Buraya tıklayarak . . .

Kahretsin. Aptalca bir şey yapmadan önce telefonu yatağın üzerine bıraktım.

o bildirimi açtım. Imogen Dunbrowski, az önce ayrıldığım firmanın binasında adı bulunan tek kadın. Orada hayranlık duyduğum ve örnek almak istediğim ama asla birlikte çalışmayı başaramadığım tek kişi. Neden benimle iletişime geçiyordu? Ben başarısız olduktan sonra Bud Stone'un bir sonraki hamlesi bu muydu?

Sesli mesajlarına cevap vermek için onu peşimden mi gönderdin? Ve neden şimdi, iki ay sonra?

Temiz bir nefes aldıktan sonra bildirimi açtım. Üzerine tıkladım ve ağ sitesindeki profilini açtım. Imogen Dunbrowski, Kurucu Ortak, The Dunbrowski Group. P.A.

Bu yeniydi. Ben yokken neler olduğunu öğrenmek için birkaç hızlı Google araması yapmak yeterli oldu. Eski şirketim Stone, Prince, Rogers & Dunbrowski artık Stone, Prince & Rogers'tı ve Imogen kendi başına yola çıkmıştı. Vay be. Aferin ona.

Bu durumda . . . İstek üzerine Bağlan'a tıkladım ve küçük bir keşif için dizüstü bilgisayarımda yeni firmasının web sitesini açtım. Beş dakika sonra yeni telefonum çaldı ve midem boğazıma düğümlendi. Daha Pazartesi günüydü... Olaylar istediğimden daha hızlı geliyordu.

"Louisa Malone." Oh, Tanrım. Yine avukat gibi konuştum. Bundan nefret ettim.

Banyo yapıp bu telefonu da atmalı mıyım? "Louisa.

Ben Imogen Dunbrowski."

"Merhaba," demeye çalıştım ama boğazım tamamen kapanmıştı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Merhaba, Bayan Dunbrowski. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana Imogen de, lütfen." Telefonun diğer ucundaki kıkırdaması tansiyonumu birkaç puan düşürdü. "Bu yaptığın tam bir ortadan kaybolma numarasıydı. Sen gittikten sonra seni aramaya çalıştım. . ah, bıraktıktan sonra. Ama telefonun doğrudan sesli mesaja düştü."

"Evet. Eminim öyledir." Imogen ile yaptığım tüm konuşmaları zihnimden geçirdim. Kısa bir listeydi, çoğu yıllık tatil partisinde on beş saniyelik artışlarla gerçekleşmişti.

"Sana birkaç sesli mesaj bıraktım ama cevap ilgilenmediğini düşündüm. Ama sonra ağ sitesindeki profilini gördüm ve onu güncellemediğini fark ettim. Sana oradan bir arkadaşlık isteği gönderdim ama tabii ki ondan da yanıt alamadım."

"Evet. Bir şebekeden uzaktaydım." Bunu söylerken yüzümü buruşturdum. Kulağa *Rönesans Panayırı'na katılmak için kaçtığımdan* daha iyi geliyordu ama o kadar da değil.

Kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi geri döndüğüne göre, belki de seni tekrar denemenin zamanı gelmiştir diye düşündüm." Boğazını temizledi. "Hemen konuya gireceğim. Bud Stone tam bir pislik. Aylardır kendi şirketimi açmayı planlıyordum ve sen Kuzey Carolina'daki o ifadeden döndüğünde, benimle gelmek isteyip istemediğini soracaktım."

"Seninle mi?" Aptalca tekrarlardım. Gergin enerjim beni ele geçirdi ve telefon kulağıma yapışmış halde odamda volta atmaya başladım. Kıpırdanacak bir şey olsun diye şifonyerimden lapis ve kaplan gözü taşlarını aldım.

"Bu doğru. Başından beri sana sahip çıkmaya çalışıyordum, biliyorsun. Sözleşmeler bölümümüz için harika bir varlık olacağını düşünmüştüm, ama o davadaki pislikler önce seni aldılar. Ve görünüşe göre yaptığın işte o kadar iyisin ki gitmene izin vermediler."

"Gerçekten mi?" Onun için projeyi yaptıktan sonra hiç etkilenmediğini ve beni bir daha hiçbir işe almadığını sanıyordum. Bu, bakış açımı tamamen değiştirdi.

"Söyle bana Louisa. Neden hukuk okudun? Dava açmayı seviyor musun?"

"Tanrım, hayır." Elimdeki taşları kaydurdım, onlara bakarken birlikte tıkladılar. Topraklama. Netlik. Doğruluk. Konuşmaya başladığımda ne söyleyeceğimden emin değildim ama sonra kelimeler dökülmeye başladı. "Ben üniversitedeyken, bir müteahhit büyükannemle büyükbabamın evini almaya çalıştı. Nesillerdir sahip olduğumuz aile evimizi. İyi bir avukat tuttular ve mücadele ettiler ve bu yüzden hala evleri var. Tek düşünebildiğim şeydi: Dışarıda kaç tane yaşlı insanın iyi bir avukatı yok? İşte bu yüzden hukuk fakültesine gitmeye karar verdim. Diğer insanların büyükanne ve büyükbabaları için o iyi avukat olmak istedim."

Imogen uzun bir süre sessiz kaldı ve ben de taşları daha sıkı kavradım. Bu, şirkette hiç kimseye söylemediğim bir gerçektir. Belki de söylemeliydim. Ama herkesi etkilemeye, ortak olmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, en başından beri beni oraya neyin getirdiğini unutmuştum.

"Buraya çok uygun olacağını düşünüyorum," dedi. "Müşterilere ölümüne fatura kesmek yerine onları geliştirmeye ve sadakate odaklanan, tam hizmet veren, butik bir firma geliştirmek istiyorum. Dürüst olacağım: Para Stone, Prince & Rogers'daki ortakların kazandığı kadar olmayacak. Ama-"

"Zaten oraya hiç ortak olmayacaktım," diye araya girdim, cümlesini bitirmesine izin veremeyecek kadar heyecanlıydım. Taşları bıraktım ve tarot destelerinden birini aldım, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım, böylece kartları karıştırarak bu enerjiyi biraz daha boşaltabildim. "Bu fikre bayıldım. Yaşlı hukukuna mı odaklanmayı planlıyorsun?"

"Yaşlı hukuku, emlak planlaması ... belki biraz emlak. Emlakçılar ve tapu daireleri ile bazı ilişkilerim var. Bu alanlardan herhangi birinde iş yaptınız mı?"

"Yapmadım." Bunu söylerken kalbim sıkıştı ama yalan söyleyemezdim. Yatağın kenarına oturdum ve kartları yanıma bıraktım. Oh iyi. İyi bir düşünceydi.

Ama Imogen'in umurunda değildi. "Eh, sorun değil. Bud her zaman senin çok hızlı çalıştığını söylerdi. Eğer yapmak istediğin bir şeyse, eminim seni hemen hızlandırabilirim."

"Öyleyim. Gerçekten öyleyim."

"Mükemmel. Şehre geri mi döndün?"

"Henüz değil." Soru buydu, değil mi? Teknik olarak yarın eve gidebilirdim. Mitch beni götürmekten mutlu olurdu. Ama ben hazır değildim. Kucağıma düşen bu iş teklifine rağmen burada veda etmeye hazır olmadığım o kadar çok şey vardı ki. Veda etmeye hazır olmadığım o kadar çok insan vardı ki. MacLean'ler ve Stacey Ekim sonuna kadar buradaydı; o kadar uzun süre oyalanmamın imkânı yoktu. Ama Willow Creek Rönesans Fuarı'nın sadece üç hafta sonu daha vardı. "Aileme yardım etmek için şehir dışındayım." Teknik olarak bu bir yalan değildi - hafta sonu Mitch'in kefaletini bir piyonu oynayarak ödememiş miydim? "Ama Ağustos sonu gibi dönmüş olurum." Tamam, daha çok Ağustos ortası gibi ama kendime bir süre tanımakta bir sakınca yoktu. Tüm bunlardan sonra zihinsel olarak gerçek hayata ve iş gücüne geri dönmek için biraz zamana ihtiyacım olacaktı.

"Neden buna Eylül demiyoruz? İşçi Bayramı'ndan sonra başlayabilirsiniz. Bu arada ayrıntılar için seninle temasa geçeceğim. Hatta istersen uzaktan çalışmaya bile başlayabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Buna nasıl cevap verebilirdim ki? "Kulağa harika geliyor. Çok teşekkür ederim, Bayan.

Dunbrowski. Bu-"

"Louisa, az önce sana bana Imogen demeni söylemedim mi?" Sesi kuruydu ama altındaki espriyi sezebiliyordum.

Ben de gülümsedim. "O zaman bana Lulu diyebilirsin." Çünkü kariyerimdeki bu yeni yön Louisa'nın işi değildi. Tarot kartları ve kristallerin rehberliğinde doğrularımı söylemek mi? Hepsi Lulu'nun eseri idi.

Şaşkınlık içinde telefonu kapattım. Bu az önce olmuş muydu? Telefonu yatağa bıraktım ve tarot kartları destesini itip kaktı. Kartlar desteden kaymaya başladı ve bir tanesi yüzü açık olarak yere düştü. Asalar Kralı. Sasha'nın benim için yaptığı ilk okumadaki üçüncü kartı: geleceğimi gösteren kart. Hayatımda işle ilgili yaşlı bir figür. Bir akıl hocası.

"Lanetleneyeğim," dedim yüksek sesle. Bu Imogen Dunbrowski'yi tam olarak tarif ediyordu, değil mi? Erkeksi enerji, kıcımın kenarı. Gelecek dışıydı.

Telefonum çaldı ve inledim. Bir günde hayatımı değiştirecek daha ne kadar haber alabileceğimi bilmiyordum. Ama bu Stacey'den gelen bir mesajdı ve ben telefondaiken gelmişti. Bağlantılar ülkesine tekrar hoş geldin! Bu öğleden sonra Jackson'a happy hour'a gidiyoruz. Var mısın? Özledim seni!

Gülümsedim. Tamam, belki telefonumu geri almak o kadar da kötü değildi. Gözlerim *biz* kelimesine takılmıştı. Otuz yedi yaşında bir kadındım; soğukkanlı davranacaktım. Ama Dex'in de bu "*biz*"'in bir parçası olmasını ummuyordum. Onunla sadece üç haftam kaldıysa, bunun bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordum.

- - -

"Yeni *bir* işin mi *var*?" Stacey ciyakladı. "mi?"

"Aynen böyle!" Coşkusu bulaşıcıydı ve kendimi gülerken buldum.

"Söylemeliyim ki ..." Mitch benim önüme bir elma şarabı, April'in önüne de bir tane daha koydu. Bizimle nasıl ilgileneceğini biliyordu. "Gerçekten daha zor zamanlar geçireceğinizi düşünmüştüm. Ne bileyim. Bir işe girmek on dakikadan uzun sürer." Bana baktı. "Ve bunun aynı eski saçmalık olmadığından emin misin?"

Sertçe başımı salladım. "Aynı eski saçmalıklar değil. Söz veriyorum."

"Hey, Mitch!" diye seslendi biri barın karşısından. "Karaoke başlıyor, var mısın?"

"Tabii ki öyleyim!" Kaşlarını kaldırarak masanın etrafına bakındı. "Başka kim var?" Genel bir inkâr korosu eşliğinde masanın etrafını işaret etti.

Simon başını sertçe salladı. "Hayır, teşekkür ederim." Birasından bir yudum aldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, bir kolunu karısının arkasına sarkıttı.

Emily ise bu düşünce karşısında homurdandı. "Hayır, biz yokuz." Bira bardağını Simon'inkiyle tokuşturdu.

"Kesinlikle hayır." April bu fikri anında çürüttü ve Mitch beni işaret ettiğinde sırtarak başımı salladım.

" olmaz," dedi Todd.

Frederick onu destekledi. "Bu işi bir süreliğine siz amatörlerin halletmesine izin vereceğim."

Mitch başını salladı. "Hiçbiriniz eğlenceli değilsiniz." Ve kalabalığın arasından kendine yol açarak uzaklaştı.

April elma şarabından bir yudum aldı. "'Bay' olmadığı sürece. Brightside.' "

"Olmasa iyi olur." Emily masanın karşısından sahte bir ürperti verdi. Sonra bana hitap etti. "Üzgünüm, Lulu. Kuzenin iyi bir şarkıcı değil."

Mitch'in biraz iftira atmasına aldırmadım. "Bilmez miyim." Menüyü çevirdim. "Mutlu saatler bitmeden bir tur daha atmamız gerekiyor mu?" Elma şarabım biraz ısınabilirdi ama happy hour fiyatları için bu fedakârlığı yapmaya hazırdım.

Emily başını salladı. "Burada mutlu saatler hiç bitmez. Buranın en güzel yanı da bu." Etrafına dikkatle baktı. Pis bir yerdi, 1970'lerin batakhane barlarını andıran koyu ahşap bir estetikle döşenmişti. Yıllardır içeride kimse sigara içmemiş olsa da kirşlerde bir duman tabakası varmış gibi görünen türden bir yerdi.

". Peki ya yemekler? Buranın nesi güzel?" Masanın etrafına bakındım ve menüsü açık olan tek kişinin ben olduğumu fark ettim. Bir menüye ihtiyacı olan tek kişi ben miydim?

April omuz silkti. "Temelde her şey var. Pizza güzel, burgerler de öyle. Mozzarella çubukları olmazsa olmazdır, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız."

"Kim kızarmış peynir sevmez ki?" Dilimi gıdıkladım. "Canavarlar, işte onlar."

Bir grup arkadaşla bir barda geçirdiğimiz tipik bir geceydi. Mitch ve karaoke arkadaşları klasik rock standartlarıyla bizi eğlendiriyor, sohbetler koyulaştıkça herkes bir araya getirilmiş masalarımızda dolaşıyordu. Kendimi Dex'in yanında otururken bulmam çok uzun sürdü.

"buradasın." Pastırmalı çizburgerini ve plastik sepetindeki yarısı yenmiş patates kızartmasını karşımdaki masaya bıraktı, sonra da kendini sandalyeye attı. "Benden kaçıyor muydun?"

"Tabii ki hayır." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmak istedim. Tenine dokunmayı önümdeki kızarmış peynirden daha çok arzuluyordum. Kalbim hoppa bir kız öğrenci gibi titriyordu ama mozzarella çubuğunun kalanını ağzıma attım ve sakinliğimi korumaya çalıştım. "Casa Lindholm'de hayat nasıl?"

"Farklı." Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Yatak sensiz gerçekten büyük ama."

"Komik," dedim. "Geçen gece ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Ah, öyle mi?" Gözleri parladı ve gülümsemesi hınzırlık ve samimiyetin mükemmel bir karışımıydı, ne düşüneceğimi bilemedim.

"Tabii ki. Senin örtüleri çalman ve Benedick'in yastığı kapması arasında, tek başıma bir yatağa sahip olmak garipti."

Dex buna homurdanarak mozzarella çubuklarıma uzandı ve bir tanesini kendine ayırdı. "Yani." Bir ısırık aldı. "Yeni iş, ha?" Yüz ifadesi nötrdü. Neredeyse fazla nötr. Fazla ilgisiz.

"Evet." Kendi mozzarella çubuğumu almak için uzandım ama iştahım kaçmıştı. Ekmekleri soyup tabağa geri serpiştirmekle yetindim.

"Ve yapmak istediğin şey bu mu?" Çizburgerinden dikkatlice bir ısırık aldı.

"Evet. Bu ..." İçimi çektim. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? "Her zaman yapmak istediğim şey buydu."

"Senin şartlarınla mı? Senin istediğin şekilde mi?"

Gözlerim onunkilere kaydı. O gece yaptığımız konuşmayı hatırlamıştı. Gerçekten dinlemişti. "Bana sadece Molly de. Ve/veya Jenny."

"Güzel." Ağzının etrafında küçük bir gülümseme oynasırken başını salladı. "Bu gerçekten çok iyi." Üzerimize garip bir sessizlik çöktü. Bu benim için doğru hamleydi, bunu ikimiz de biliyorduk. Ama yine de geride bıraktığım şeyi özleyecektim.

"Ne zaman gidiyorsun?" Soruyu sorarken omzumun üzerinden baktı ve tamamen ilgisizmiş gibi davrandı. Ama ben onun peşindeydim.

"Birkaç hafta daha kalırım diye düşünmüştüm." Parçalanmış peynir çubuğunu tabağıma geri bıraktım. "Bu panayırın sonuna kadar. Mızrak dövüşçülerinin bana ihtiyacı olursa diye."

"Henüz yeterince almadığını biliyordum." Bana tekrar bakarken yüzündeki rahat gülümseme geri gelmişti.

İşte şimdi çifte ima oldu. Bir kaşımı kaldırdım. "Tam olarak neye yetecek kadar?"

"Bu hayat. Bir kez parçası oldun mu, gitmene izin vermiyor." Gözleri üzerimdeydi ve gerçekten Faire hayatından mı yoksa kendisinden mi bahsettiğinden emin değildim. Hangisi gitmeme izin verme konusunda daha isteksizdi? "Bu hafta sonu kesinlikle Faire'e gelmelisin," dedi tekrar, hamburgerine uzanırken. "Takılabiliriz."

"Takılmak mı? Neden, Declan MacLean, bana çıkma mı teklif ediyorsun?" En berbat güneyli aksanımı takındım ve kirpiklerimi kırıştırdım. Pastırmalı çizburgerini yerken boğulacak sandım; hem yemeğini hem de kahkahasını tutmak için bileğinin arkasını ağzına bastırdı. Yine de beklediğim inkâr hiç gelmedi. Onun yerine çiğneyip yutarken gözleri neşeyle parlıyordu.

"Belki." Bir patates kızartmasını tabağındaki ketçapla karıştırdı ve bana uzattı. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Kızartma mükemmeldi. Ketçabın tatlı tangıyla gevrek ve tuzluydu. Dudaklarımı yaladım ve gülümsedim. "Biliyor musun, hiç de fena olmazdı."

Yirmi Dört

Tertesi *sabah* kahve, kahvaltı ve sabahın tarot kartları üzerine hızlı bir meditasyondan sonra dizüstü bilgisayarımı açtığımda Imogen Dunbrowski'den gelen e-postalar. Görünüşe göre yeni işim erken başlıyordu.

Kapı çaldığında yeni bir kahve demliği koymuş, Murray ile arka güvertede tembel bir sabah daha geçirmeye hazırdım. Dex kapı pervazına yaslanmış, gitarını sırtına asmıştı.

"Burada ne işin var?" Ama ben kapıyı ardına kadar açtım ve ona içinde.

"Sana dün gece söyledim. Seni özledim." Kolunu belime doladı, ben de Kapıyı arkasından kapattı ve beni kapıya doğru bastırmak için döndü. Beni öpmek için eğildiğinde gülümsemesinin parıltısını yakaladım. Vücuduna hapsolmuştum ama şikâyet edecek değildim. Ağzı benimkine karşı aceleci, yumuşak ve arayış içindeyken ve eli saçlarımda dolanırken değil. Dünyada bu adamın öpücüğünden başka olmak istediğim hiçbir yer yoktu.

Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Bir adım geri çekilip bana alan açana kadar isteksizce omzunu ittim. "Yalnız değiliz," dedim.

"Hayır mı?" Kaşları yukarı kalktı. "April işte, değil mi? Mitch'in kamyoneti de dışarıda değil. Spor salonunda olduğunu varsayıyorum."

Başımı salladım. "Öyle. Her an geri gelebilir. Ama Caitlin de burada. Ve ben-"

"Kim?"

"April'in kızı. Yaz için üniversiteden eve döndü."

Dex'in gözleri büyüdü. "April'ın bir kızı mı var?"

"Kesinlikle öyle!" Mutfaktan neşeli bir ses seslendi. Dex'in omzunun üzerinden baktığımda Caitlin'in geçtiğini gördüm. Elinde bir kahve fincanı vardı. "Daha fazla kahve yaptığın için teşekkürler, Lulu! Bunların hiçbirini görmedim." Odasına doğru giderken Dex'ten bana ve tekrar bana eliyle işaret etti. İkimiz de onun gidişini izledik, sonra Dex sırtarak bana döndü.

"Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de öyle. Ama onu canlı bir seks şovuyla travmatize etmek de istemiyorum."

"Eh." Dex umursamaz bir el salladı. "O üniversitede okuyor. Eminim daha kötülerini de görmüştür."

Haksız değildi. Yanağını avucumun içine aldım ve bir öpücük daha vermek için eğildim. Imogen'in e-postalarına ulaşmak için can attığımı itiraf etmekten nefret ediyordum ama Dex buradayken planlardaki bir değişikliği kaldırabilirdim. "Bu sabah yapmam gereken bazı işler var ama sen istersen her zaman erteleyebilirim. . ."

"Hayır." Dex başını salladı. "Senin yaptığını düşündüm, o yüzden ben de iş getirdim." Sırtındaki gitarı işaret etti. "Üzerinde çalıştığım birkaç şarkı var, çocuklarla paylaşmaya hazırım. Birlikte çalışsak olur mu?"

Gülümsemem genişledi; bu iyiden de öteydi. "Kahve ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Günün büyük bir kısmını arka güvertede geçirdik. Murray her zamanki gibi güneşte kestirmek için bize katıldı ve Mitch de sadece biraz garip ve az miktarda ters bakış içeren bir sohbet için uğradı. Yavaş da olsa Dex ve ben olayına alışmaya başlamıştı. Dex bir şezlonga geçip bir avuç melodi üzerinde çalışırken ben de dizüstü bilgisayarına ve Imogen'in e-postalarına döndüm.

İncelenecek çok şey vardı: yeni işe alım evrakları, iş planları, küçük firmasını nereye götürmek istediğine dair beyin fırtınaları. Emlak planlama belgelerinin hazırlanmasını hızlandırmak için üç dava dosyası. İş konusunda bu kadar iyi hissetmeye alışık değildim ama hepsini okumak bir keyifti. Tam da benim çalışmak istediğim türden bir hukuk firması kuruyordu ve her e-postayı hayatımın bu yeni bölümüne başlamak için hevesle kapatıyordum.

Sıcak bir yaz günüydü, serin bir esinti sıcağın en kötü yanını alıp götürüyordu ve yanımda günün tadını çıkaran muhteşem bir adam vardı.

Ben çalışırken o da çalışıyordu. Bir şarkıya geri dönüyor, onu tekrar tekrar, biraz farklı tuşlarda ve tempolarda, mutlu olana kadar çalışıyordu.

"Bunu gerçekten seviyorum," dedim, sesim günün sıcağından ve müzikten hayal meyal geliyordu. Gitarından başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Ben de öyle. Frederick'in söylemesi için iyi bir şarkı olacağını düşünüyorum." Genelde söylediğinden daha yüksek bir perdeden mırıldanarak birkaç notayı tekrarladı ve ne demek istediğini anlayabildim. "Üzerinde biraz çalışmamız gerekecek ama Maryland Ren Fest'te deneyebileceğimizi umuyorum."

"Oh, çok yakında," dedim. "Sadece birkaç hafta. Sabırsızlanıyorum..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bu cümlemin başında, artık o Lulu olmadığını . Onlarla birlikte bir sonraki durağa gitmeyecektim. Ya da ondan sonraki duraklara. Aramızda kalan sessizlik bana bir an için onun da unuttuğunu söyledi.

"Hey." Sesi yumuşaktı. "Buraya gel." Gitarını bir kenara bıraktı ve elini uzattı. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve itaat ederek elimi onunkinin içine kaydardım. Yavaşça çekerek beni şezlongdaki kucağına yanlamasına oturttu. Garipti ve bahşiş vereceğimizden emindim ama risk almaya değerci.

Dudakları şakağıma değerken kollarının çemberinde rahatladım. "İçeride çok şey oluyor," dedi ve nazik bir parmağıyla alnıma dokundu. "Nasıl bu kadar zeki olabildin?"

Dudaklarım bir gülümsemeye kalktı. "Yıllar ve yıllar süren pratik. Bir ton öğrenci kredisi." Bir öpücük almak için başımı çevirdim. "Gitarda nasıl bu kadar iyi oldun?"

"Aynı. Ama öğrenci kredisi yok."

"Eh. Onlar abartılıyor." Gülüşünü duyduğumdan daha çok hissettim: göğsündeki yumuşak gümbürtü, ağzıma karşı gülümsemesi.

Sonra bir nefes aldı ve alnını benimkine bastırdı. "Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Kelimeler fısıltıyla söylenmişti, sanki yapmak istemediği bir itiraf gibiydi ve kalbimi durdurdu.

"Dex . . ." Titreyerek nefes aldım. "Bunun benim hayatım olmadığını biliyorsun. Ben burada sadece bir gezginim." Bana bundan -ondan- uzaklaşmak için güç veren tek şey, ikimizin de bunun sonlu olduğunu anlamış olmamızdı. Ben değildim

Dex'ten grubu bırakıp benimle gelmesini isteyecektim ve o da benden kalmamı . Bu, ikimizden birinin birlikte kalmak için hayatımızdan, bize amaç veren şeyden vazgeçmesi anlamına gelirdi ve bu doğru değildi. Ren Faire müzisyenleri ve falcılarla takılmak ne kadar eğlenceli olsa da, bu hayat onun hayatıydı, benim değil.

"Evet, biliyorum." Sesi kalındı ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Tüm bunların senin için bir tatil olduğunu biliyorum." Kollarını bana doladı ve başımı omzuna bastırdı. "Söylediklerimi unut."

"Tamam." Ama yapabilir ?

"Oh, hey." Dex doğrudu, ben de öyle. İkimiz de konuyu değiştirmek için yanıp tutuşuyorduk. "Sana Michele'in geleceğini söylemiş miydin? Bu hafta sonu burada olacak."

"Michele?" Aklıma bir şey gelmeden önce uzun bir süre zihnim boş kaldı. "Oh! Todd'un Michele'i mi?"

Başını salladı. "Yine biraz huysuzlaştı. Umarım onu yatağa atmak neşesini yerine getirir."

"Son zamanlarda o kadar da kötü görünmüyordu." Hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Geçen hafta sonu satranç maçıyla ve dün gece Jackson'larda Dex'le meşguldüm, bu yüzden Todd'u geçen hafta pek görmemiştim.

"O adamla yaşamak zorunda değilsin," dedi ciddiyetle. Ama ona baktığımda gözlerinde mizah dans ediyordu. "Hayır, gelmesine sevindim. Konuşacak şeyleri var."

İşte oradaydı, yine ciddi görünüyordu. Ama ne sormadan beni öptü, ağzı benimkine karşı acele ediyordu ve bana ne söyleyeceğimi unutturmasına izin verdim. Zaten önemli değildi.

- - -

Michele hafta sonu gerçekten de oradaydı, ancak Dex gerçekten de işin kolayına kaçmış. Çünkü Cumartesi günü uğradığım öğleden sonraki gösteride sadece o yoktu, aynı zamanda ön sıranın tamamı MacLean'lerden oluşuyordu. Bu ailede DNA çok güçlüydü: çok sayıda uzun boylu

Kızıllar ve daha kısa esmerler, Dueling Kilts sahneye çıkar çıkmaz tezahürat ve heckling yaptılar.

"Tekrar hoş geldiniz." İkimiz de sahnenin kenarındaki satış masasına yaslanırken omzunu dürttüm.

Michele sırtıttı. "Lulu, değil mi? Seni tekrar görmek güzel. Todd uslu duruyor mu?"

Dilimi şaklattım. "Sanki sormana gerek var da." Daha sadık birini hayal edemezdim. Tam o sırada Daniel sahne arkasından çıktı ve satış masasının önünde durup Stacey'nin başının üstüne bir öpücük bıraktı. Stacey gülümsedi ve Daniel yoluna devam ederken onun elini sevgiyle sıktı. Hmm. Belki sadakat de MacLean DNA'sının bir parçasıydı.

Michele'e döndüm. "Bütün bunları sen mi getirdin?" Ön sıradaki gürültüye doğru bir el salladım. "...seninle mi?" Willow Creek Faire'de bir araya gelen bir aile toplantısı gibi çok kalabalıklardı.

"Sayılır." Omuz silkti. "Daha çok bu şekilde işe yaradı gibi."

"Onlar iyi insanlar," dedi Stacey ve Michele de başıyla onayladı. "Eğer fırsatın olursa bu hafta bizimle evde takıl."

Ona dehşetle baktım. "*Hepsi* sizinle mi kalıyor?" Stacey'nin çocukluğunun geçtiği evde kaç yatak odası vardı?

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Tanrım, hayır. Bir sonraki kasabada kiralık bir çift evdeler. Ama annem eğlenmeyi çok sever, bu yüzden onlar buradayken en az bir yemek partisi olacak."

"Güzel." Ellerimi arkamda birleştirerek masaya yaslandım. Beynime bir şey battı; fark etmediğim bir şey. Ama çok güzel bir gündü ve Dex az önce "Whiskey in the Jar "a girerken bana gülümsemişti, bu yüzden dinlenmeye karar verdim.

Ziyarete gelen MacLean'lerin bir özelliği varsa o da gürültücü olmalarıydı. En sevdiğim şarkı bittikten sonra Stacey ve Michele'e el sallayarak veda ettim ve yollara koyuldum. Bir önceki hafta sonu içinde olduğum için Faire'i çok fazla görememiştim ve çalışmadan bir Faire'de bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Keşfetme zamanı.

Sıcak bir yaz günüydü ve yağmur beklenmiyordu; o gün bol miktarda güneş kremi sürdüğüm için minnettardım. Bir şeyler atıştırdım.

bir huni kek yedim ve etrafta dolaştım, eteklerim yere sũrtũnũyor ve botlarım toz kaldırıyordu - alışmıyor olabilirdim ama hala kostũm içindeydim. Bu kũũk panayırdaki yollar aēaların arasından geçiyordu ve her açıklıkta gũrũlecek bir şey varmış gibi gũrũnũyordu. Satıcılar yolların kenarlarına kurulmuşlardı, çadırları ve malları aēaların yeşil ve kahverengisine karşı parlak renk patlamaları oluşturuyordu. Her taraftan mũzik sesleri geliyordu ve uzaklardan çeliklerin çarpışması ve bũyũk bir kalabalıēın tezahũratları duyuluyordu. Evet, mızrak dũvũřũ buydu.

Dũzen bana Blue Ridge Faire'deki son duraēımızı o kadar çok hatırlattı ki, orayı ȳzlemem uzun sũrmedi. Falcılarımı ȳzledim. Kartlarını ve avuç ilerini okutmak için sıraya giren mũřterilerin heyecanını ȳzledim. Rũnlerin ıngıraklarını ȳzledim. Ama bunun bir okul baēıř gecesini olduēunu kendime hatırlattım. Belki de bu tũr şeylere karşı olan huysuz bir okul yȳnetim kurulu ũyesi vardı. Bu ilk kez olmazdı.

Ama sonra bir kȳřeyi dȳndũm ve kendimi ȳn sahnenin yakınında buldum. Burası muhtemelen gũnũn sonunda bar şarkılarının sȳylendiēi yerdidi - ȳn kapıdan çok uzakta olmayan gũzel bir konumdaydı. Yakınlarda, bu sıcak gũnde canlı bir iş yapan, kırmızı tiřȳrtlũ gȳnũllũlerin alıřtıēı kullanışlı bir taverna vardı. Bu fırsatı deēerlendirip tavernanın gȳlgesine sıēındım - ne de olsa gũneř kremi bũtũn gũn dayanmıyordu. Bir şişe su aldım ve yavaşça yudumladım, oysa asıl yapmak istediēim onu gȳēũs dekoltemden ařaēı boşaltmaktı. Tavernadan tekrar ıktıēımda, en hoş manzarayı gȳrdũm: seyahat arabasına benzeyen bir satıcı arabası. Bu arabayı tanıyordum ve bu mesafeden bile tarot kartları sattıēını biliyordum. Oraya doēru ilerlerken adımlarım hızlandı.

"İşte buradasın!" Satıcı beni gȳrdũēũne memnun olmuş gȳrũnũyordu. "İşler nasıl gidiyor?"

"Bu sabah Gũneř kartını çektim, sen sȳyle." Kart içimi iyimserlikle doldurmuştu ve ona baktıēım anda gũnũn gũzel geeceēini anlamıştım.

Başını geriye atarak gũldũ. "Bu bana oldukça iyi geldi. Demek her şey olması gerektiēi gibi gidiyor, ha? Bu harika - bu enerjinin sizden tanıřtıēınız herkese akmasına izin verin." Bir sũre bana baktı

Sanki yıllardır görmediği bir torunuymuşum ve ne kadar büyüdüğümü söyleyecekmişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Telefonunu çamaşırhanenin küvetine atan o kadından çok uzaktasın."

Bir elimle gözlerimi kapattım. "Bu beni sonsuza kadar takip edecek, değil mi?"

"Sonsuza kadar değil. Sadece başka biri daha ilginç bir şey yapana kadar."

Uzaklaşırken başımı hüznle salladım. Telefoncu Kız Lulu olma mirasını Rönesans Panayırı'ndaki insanlara bırakmak gibisi yoktu. Utanmam gerekirdi ama bunun yerine garip bir şekilde memnun oldum. İş odaklı, ebeveynleri memnun eden Louisa hiç iz bırakmazdı. Aynı Louisa şimdi avukatlığa dönüyor olsaydı bu bir sorun olurdu. Ama ben artık Lulu'ydum, yirmi dört/yedi yaşındaydım. İleride daha fazla iz bırakacağıma dair bir his vardı içimde.

- - -

Dueling Kilts ile seyahat ettiğim *iki ay* boyunca onlardan uzakta olmak bana yabancı geliyordu. Bu çok saçmaydı, çünkü onları istediğim zaman görebiliyordum ve Dex sık sık Mitch'in evine benimle vakit geçirmeye geliyordu. Ama ateş çukurunun etrafındaki o geceleri ve karavanın duvarının diğer tarafındaki seslerin mırıltısıyla uykuya dalmayı özliyordum. Bu yüzden Stacey bana Salı gecesi Lindholm'un evinde bir araya geleceklerini söylediğinde davete hemen icabet ettim.

Lindholm'un arka bahçesi kendi özel kamp alanına dönüştürülmüştü. Biz üstü kapalı verandada toplanırken karavan karanlık ve gereksiz bir şekilde arka köşede park halinde duruyordu. Arka bahçede neşeyle yanan bir ateş çukuru, etrafındaki taş banklarda ilave oturma alanları sağlıyordu.

Oraya varır varmaz Dex'i aradım ve sevinçle o da beni arıyordu, beni bir öpücük ve bir şişe suyla karşıladı. "Bugün ne kadar susuz kaldın?"

Beni biraz fazla iyi tanıyordu. "Bol bol su içtiğimi bilmeni isterim." Tamam, belki iki şişe su "çok" değildi ama bunu ona söylemeyecektim.

İçkilerimizi yudumlarken, elindeki bira şişesiyle her bir aile üyesini işaret ederek ve hayat hikâyelerinin özet bir versiyonunu anlatarak bana etrafı tanıttı. Kalabalığa ayak uydurmak ya da tek bir isim bile hatırlamak gibi bir şansım yoktu, ama başımı sallayarak eşlik etmek ve söylediklerini aklımda tutuyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

Todd'la konuşan uzun boylu çocuğa gelene kadar. "Ve bu da Seamus. Onu hatırladınız mı? Keman çalan o."

"Bu Seamus mu?" Uzun kolları ve bacakları olan, burnu yüzüne göre biraz fazla büyük görünen gence daha yakından baktım. Ergenlik çağını atlattığında kesinlikle yıkıcı olacaktı. Ama şimdilik ... "Aman Tanrım, o bir bebek."

Dex bir kaşını kaldırdı. "Sevimli olup olmadığını soran ben değildim." "Ugh. Sözümü geri alıyorum."

Güldü ve bir kolunu omuzlarıma doladı, şakağıma bir öpücük kondurarak beni yandan kucakladı. Bu küçük sahiplenme jestini sevmiştim; etrafımızdakilere ya da sadece ikimize bağlı olduğumuzu göstermek istediğinde bunu yaptığını fark etmiştim. Başımı boynunun kıvrımına yasladım ve kendimi kolunun bana verdiği hissin tadını çıkarmaya bıraktım. Nasıl olmuştu da benim güvenli alanım haline gelmişti? Ve gitmesine nasıl izin verecektim?

MacLean'lerin müzikle uğraşan bir aile olduğunu zaten biliyordum ve şimdi sayıları artınca bunun ne kadar ileri gittiğini görebildim. Seamus'un kemanını çıkarması uzun sürmedi ve Todd ile birlikte ateşin etrafında muhteşem düetler çaldılar. Kısa süre sonra Frederick davuluyla onlara eşlik etti ve ben Stacey ile konuşurken gitar akorlarının başladığını duydum. Başımı kaldırdım ve ateşin diğer tarafında Dex'in, Seamus'tan daha genç olan başka bir kuzeninin yanında oturduğunu gördüm. İkisi de gitarlarını dizlerinin üzerinde dengeliyordu ve Dex bir akor gösterdikçe çocuk da onu taklit ediyordu. İkisinden de Todd ve Seamus'un birlikte çaldıkları gibi melodiler gelmiyordu. Başla ve dur, başla ve dur, sonra bir süre dur, Dex yaptığı işi yavaşlattı, böylece küçük kuzeni ona yetişebildi.

İkisini izlerken büyülenmişim. Bu Dex'in daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. Sabırlıydı; çocuk sinirlendiğinde her şeyi bırakıyor, siniri geçip ikisi de gülmeye başlayana kadar şakalar yapıyordu. Yazın başında tanıştığım Ren Faire çapkınının böyle bir şey yapacağını asla tahmin edemezdim.

"Seamus'un bu hafta sonu gösteriye katılmasına izin vermekten bahsediyorlar." Stacey sert limonatasının üzerine kaşlarını kaldırdı.

Ben de kendi kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Yani bir dörtlü mü olacak?"

"Hayır. Bir üçlü." Son kelimeye anlam yükledi. "Todd'un yerini doldurup dolduramayacağını görmek istiyorlar. Todd ondan Michele'le birlikte gelmesini istedi, yani bir süredir bu iş üzerinde çalışıyorlarmış gibi görünüyor." Başını iki yana salladı, alnı aniden endişeyle sıkıştı. "Bunun bizim için ne anlama geldiğinden emin değilim, bilirsiniz, uzun vadede. Ama sanırım göreceğiz."

"Oh." Uzun bir süre öylece oturdum. Todd'un gruptan ayrılacağından bahsedilmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama Michele buradayken ve Seamus'un Todd'un yerine geçeceği konuşulurken, belki de bu gerçekten gerçekleşecekti. "En azından grup dağılmıyor mu?"

"Doğru." Elindeki şişeyle beni selamladı. "Her zaman iyi bir tarafı vardır, değil mi? Her neyse . . . " Neredeyse yüzündeki neşeyi geri kazanmaya çalıştığını görebiliyordum. "Eminim her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

"Tabii ki olacak." Bir kolumu omuzlarına doladım ve o da benim sunduğum rahatlığa yaslandı. Bunu yapabilmek güzeldi: haftalar önce bana verdiği rahatlığı geri verebilmek.

Ama benim de rahatlamaya ihtiyacım vardı ve gecenin sonuna doğru Dex'i soğutucunun yanında buldum.

"Hey, 'aber?" Kollarımı ona doladığımda irkilmiş görünüyordu.

"Yok bir şey." Ama sıkı kavrayışım aksini söylüyordu ve tüm dikkatini bana vermek için birasını yakındaki bir masaya bıraktı.

"Hey," dedi tekrar, sesi daha alçaktı. "Lu. var?"

Daha da sokuldum. "Sadece seni hissetmeye ihtiyacım var. Sadece bir dakikalığına."

İtiraz etmedi. "Tamam. Tuttum seni." Saçlarıma, şakaklarıma birbiri ardına öpücükler kondururken daha da yakınımaya sokuldum. Kalbi benimkine çarpıyordu ve ben onun güven verici atışının düşüncelerimi sakinleştirmesine izin verdim. Elleri

Sırt üstü yatmış, seksle hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen rahatlıkla ilgili olan yavaş daireler çiziyordum.

O zaman bunun bir süredir seksle ilgili olmadığını fark ettim. Aslında Willow Creek'e geldiğimizden beri hiç yakınlaşmamıştık. Yazın başında tanıştığım Dex buna katlanmazdı; şimdiye kadar yeni birini bulmuş olurdu. Ama bu Dex, kuzenimin ve ailesinin önünde bana sarılmaktan memnun görünüyordu, sanki gerçek bir şeymişiz gibi. Uzun sürecektir bir şeymişiz gibi.

Bu elbette imkânsızdı. Ama her şeyimle ona sarıldım. Çünkü ikimizin birlikte olmayacağı o gelecek artık çok uzak değildi. Her geçen dakika daha da yaklaşıyordu ve ben bu dakikaların her birinin geçişini hissediyordum.

Cumartesi günü ilk gösteride Frederick ve Dex, Seamus'la birlikte sahneye çıkarken nefesimi tuttum ve Daniel ile Stacey'e yan gözle baktığımda onların da benim kadar gergin olduklarını gördüm; Daniel'in çenesi o kadar sertti ki azı dişlerinden birini kıracağından korktum ve Stacey satış masasını çabalamaktan bembeyaz olmuş parmaklarıyla kavradı. Ama hiçbirimizin endişelenmesine gerek yoktu; Todd'un yıllarca kardeşleriyle birlikte sahne alarak geliştirdiği akıcı üsluba sahip olmasa da, Seamus kesinlikle müziğin zahmetsizce akmasını sağlayacak becerilere sahipti, kemanı Dex'in gitarı ve Frederick'in davuluyla sorunsuz bir şekilde uyum sağlıyordu. Birkaç şarkı sonra Daniel'in gözle görülür bir şekilde rahatladığını görebiliyordum; eğilip Stacey'nin kulağına bir şeyler mırıldandı ve o da başıyla onayladı.

İkisinin daha az gergin görünmesi bana da aynı şeyi hissettirdi. Ve grupla birlikte bir şeylerin değiştiğini düşünmeden edemiyordum. Tek umudum bunun Dex açısından iyi bir değişim olmasıydı. Çünkü o benim geleceğimi ne kadar destekliyorsa, ben de onun geleceği için aynı şeyi hissetmekten kendimi alamıyordum. Eğer birlikte ilerlemeyeceksek, buradan onun mutlu olacağını bilerek ayrılmak istiyordum.

Yoksa ne anlamı vardı ki?

Yirmi Beş

Muhtemelen falcılara takılıp kalmalıydım; meğer ben işimi biliyormuşum. İçimde bir şeylerin değiştiğini hissettiğimde Grupta, tam isabet kaydetmişim.

Bomba Çarşamba gecesi Jackson's'daki büyük kabinlerden birinde patladı. Mutlu saatler için toplanmıştık ve özellikle Todd ve Michele her zamankinden daha mutlu görünüyorlardı. Nedenini anlamak için Michele'in sol elindeki pırlantaya bakmak yeterli oldu. Stacey'nin mutluluktan titreyeceğini düşünmüştüm ve etrafa hızlı bir bakış herkesin bu heyecanı paylaştığını gösteriyordu. Bu tür bir haber birkaç ay önce Dex'in hoşuna gitmezdi ama şimdi gözlerinin içi gülüyordu ve müstakbel baldızına kalbimi kabartan bir şefkatle sarılmak için eğildi.

"Büyük haber, ha?" Yanımdaki koltuğa oturdu ve sandalyelerimizin izin verdiği kadar yakınima sokuldu.

"Söyleyeceğim." Başımı eğdim ve ona daha yakından baktım. "Neden bu konuda daha fazla üzgün değilsin?"

Soruya şaşırmış görünüyordu ama o konuşmadan Frederick konuştu.

"Bekle." Frederick, Michele'in yüzüğünü inceledikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu her şey için ne anlama geliyor? Grup? Gelecek mi?"

"Evet." Stacey'nin yüzü bir parça düştü. "Todd, bu işi bıraktığın anlamına mı geliyor? Seamus harika bir iş çıkardı ama henüz senin seviyene gelebildi mi bilmiyorum."

"Belki henüz değil." Todd, Stacey ile aynı fikirde olduğu için mutlu görünüyordu. "Ama olacak. Bir daha dönmek üzere gidiyor değilim."

Gözlerini kırptırdı. "Sen değil misin?"

"Hayır. Konuşarak ." Bakışları Michele'e kaydı ve kalp gözleriyle birbirlerine baktılar. "Yapmamız gereken bazı işler var ama Seamus gruba yarı zamanlı olarak katılacak. Güneyde yaptığımız gösterileri o idare edecek. -Özellikle ilkbahar ve yaz boyunca ve sonra gösteriler eve daha yakın olduğunda size katılacağım."

"O zaman yılda sadece birkaç ay, her seferinde bir ya da iki ay yollarda oluyor. Eve daha yakın, böylece onu hafta içinde görebiliyorum." Michele onun koluna sarılırken gülümsedi. "Bu çok daha idare edilebilir."

Todd başıyla onayladı. "Seamus ve ben dönüşümlü olarak girip çıkacağız."

Döndür. Aklım bu kelimeye takıldı. Dex'e tam olarak bu kelimeyi kullanmıştım ve o da çamaşırcı kızla iş modelleri hakkında konuşurken bu kelimeyi kullanmıştı. Bu Dex'in fikriydi. Bu konuda üzülmemesine şaşmamalı. O da bu işin içindeydi. Ona şaşkınlıkla bakarken kalp atışlarım hızlandı. Ama Dex gözlerime bakmadı. Dikkati Todd ve Daniel'ın üzerindeydi. İkincisi başını salladı.

"Plan bu. Tıpkı çamaşırcıların farklı fuarları kapsayan ama aynı malzemeyi kullanan farklı kadroları olması gibi. Kim bilir, hırslı olursak belki biz de böyle dallanıp budaklanabiliriz. Daha fazla alanı kapsayabiliriz. Her neyse, Seamus ve ailesinin Michele geldiğinde buraya gelmelerinin bir nedeni de bu."

Stacey onlara bön bön baktı. "Bunu siz ikiniz mi planladınız?" Sesi sevinç doluydu. *Hayır*, demek istedim. *Hayır, bu onların planı değildi. Bu Dex'in planıydı. Dex'in fikriydi.* Daniel onaylarcasına başını sallarken, Dex birasını alıp aşırı rahat bir yudum aldığı anda görüş alanımın kenarları kızardı. Daniel'ın yaptığı işten övgü almasını umursamıyor gibiydi. Düşünceleri için.

Ama umurumdaydı. Tırnaklarımı Dex'in koluna geçirdim. "Ne haltlar ?" Kelimeleri tıslayarak söyledim, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Dex yüzünü buruşturdu ve elimi kolundan çekip parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce birasını yere bıraktı. "Sorun yok."

"Bu iyi değil!" Sesim kızgın bir yılan gibi çıkıyordu. "Bu senin fikrindi ve onların yönetimi ele geçirmesi senin için sorun değil mi?"

"Elbette." Omuz silkti. "Her şey yoluna girecek. Önemli olan da bu."

"Ama ..."

Bu sırada Todd hâlâ konuşuyordu. "Çözülmesi gereken ayrıntılar var. Ama genel fikir bu. Bence harika olacak."

Herkes aynı fikirde görünüyordu ama ben öfkeliydim. İki ay önce Dex'i kafasında beyin olmayan sikik bir çocuktan başka bir şey olarak görmem önemli değildi. Ailesi de ona böyle davranmaya nasıl cüret ederdi? Daniel bir tur daha içki getirmek için ayağa kalktığında, yardım etme bahanesiyle ben de peşinden gittim.

Kulak mesafesinden zar zor çıkabildim. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Daniel gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?" Sesi keskindi ve gözleri daha da keskindi.

Kötü karaokeden duyulacak kadar yüksek sesle konuşmak ama masadakilerin beni duyacağı şekilde bağırmmamak hassas bir dengeydi. Ama elimden geleni yaptım. "Tüm bu yeni 'iş modeli. " Tırnak işaretlerini kullanışım mükemmeldi. "Bunun senin fikrin olmadığını biliyorum. Todd'un fikri değildi. Bu-"

"Dex'in. Biliyorum." Bira bardakları gelmeye başladı ve Daniel onları barda ikimizin önüne doğru kaydırđı. "O ve ben Virginia'da bu konuyu konuştuk. Sonra onunla Todd'a gittim ve-"

"O zaman neden söylemedin? Şurada." Kolumu uzatıp masaya doğru işaret ettim.

"Çünkü yapmamamı söyledi." Daniel hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı ve o anda kuzenine o kadar çok benziyordu ki, kuzenine hiç benzemese bile. "Benden duymanın daha iyi olacağını söyledi, ki ..."

". . . ironik mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Stacey bana ikinizin nasıl bir araya geldiğini anlattı."

Daniel'ın kahkahası beklenmedik, kısa bir havlamaydı. "Bu konuda haksız değilsin. Ama sanırım buralarda işle ilgili olanın ben olduğumu kastetti. Ondan gelecek bir plan kulağa ciddi bir plan gibi gelmeyecektir." İçini çekti. "Bak, onun için önemli olan tek şey grubun bir arada kalması ve

çalmaya devam ediyor. Hayatındaki en önemli şey bu. Nasıl olduğu ve kimin ne için övgü aldığı umurunda değil."

O anda göğsümde bir şey düştü. *Hayatındaki en önemli şey...* Bu sözler zihnimdeki dağınıklığı silen ve her şeyi açık bırakan zihinsel bir camsil gibiydi. Artık gelecekle ilgili keşkeler yoktu. Artık keşke yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Dex'in hayatında geçici bir varlığım vardı ve buradaki zamanım dolmuştu.

Burada ne işim vardı? Neden bu grubun daimi bir parçasıymışım gibi Stacey ve Michele ile o masada oturuyordum? Kapıdan çıkmak üzereydim ve Dex kapıyı arkamdan kapatmaya hazırdı.

"Haklısın." Çok büyümüş ve çok sert atan kalbimin etrafında nefes almak zordu. "Biliyor musun, yapmalıyım ..."

"Hey." Daniel biraz eğildi, avucumu alnıma koyduğumda gözleri endişeliydi. "İyi misin? Oturmak ister misin?"

"Hayır," diye boğuk bir ses çıkardım. Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Sadece gitmek istiyordum.

"Gel hadi." Koluma dokundu. "İçkiler için endişelenme, ben getiririm. Seni masaya geri götürelim."

"Hayır." Sesim bu kez daha yüksekti, daha gür. "Ben Gitmem gerek."

Korkak bir tavuk gibi bardan kaçtım ama gelmekte olduğunu bildiğim hıçkırık boğazımdan kaçmadan önce dışarı çıkmam gerekiyordu. Zar zor başardım, kapı arkamdan çarptı ve çıkardığım kırık sesi bastırdı.

Berbat olan buydu. Dex'e aşkıttım. Ve onun hayatında böyle şeylere yer yoktu.

Otoparkın önünde volta attım, sakinleştikçe nefesim kesiliyordu. Sonunda otoparkta durdum, ellerim kalçalarımda gökyüzüne baktım. Gece çökmüştü ve yıldızlar ortaya çıkmıştı. Kendimi tekrar yarı yarıya normal hissetmeden önce elli yedi tane saydım. Ve bununla birlikte düşüncelerim berraklaştı: Beni eve bırakacak bir araç yoktu.

Tam o sırada Jackson'ın kapısı arkamdan açıldı. Altın rengi ışık, müzik ve genel bir ses mırıltısıyla birlikte durduğum yere yayıldı. Kapı çarparak kapandığında ışık ve ses aniden kesildi ve ben de

Gözler. Ölçülü adımlar bana doğru yürüyordu ve bakmama bile gerek yoktu. Daha konuşmadan Dex olduğunu anlamıştım.

"İyi misin? Daniel biraz hava alman gerektiğini söyledi. Ne ?"

"Hiçbir şey," diye boğuk bir ses çıkardım, ki bu ses çok inandırıcıydı. Telefonumu çıkarıp bir araç paylaşım uygulaması aradım. "Sadece eve gitmem gerekiyor."

Bir süre durakladı, kalmam için tartışmayacağını anlamama yetecek kadar uzun bir süre. "Bırakmamı ister misin?"

Hayır demeliydim. Uber hesabım vardı. Kendi aracımı almalıydim. Bu yara bandını çekip çıkarmalı ve hayatımın geri kalanına onsuz başlamalıydim. Ama ona bakarak hata yaptım. O nazik kara gözlere. O gülümseme, bir yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran, bir haftadır uzayan sakalının örttüğü gülümseme. İkisine karşı da çaresizdim. Ona karşı çaresizdim.

"Elbette." Sesim hâlâ gözyaşlarıyla doluydu ve karanlığın akan rimelimi örtmesini umuyordum. "Beni de götürürsen sevinirim."

Onun arabasındayken asla fazla konuşmazdık ve bu gece de bir istisna değildi. Yine de Challenger'ın motoru ikimiz için de yeterince gürültülüydü ve garaj yoluna girip arabayı durdurduğunda, sessizlik bir an için sağır edici oldu.

Sonunda sessizliği bozdu. "Daniel senin kızgın olduğunu söyledi." Sesi alçak ve eşitti. Hiçbir şey belli etmiyordu.

Elimde olmadan . "Bu hafif kalır."

"Benim hakkımda." Şimdi dönüp bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Şey, evet." Kafasının karışması beni şaşırtmıştı. "Neden olmayayım ki? Tüm bu ayak sen yaptın ve Daniel arkasına yaslanıp tüm övgüyü aldı."

"Ama işler böyle yürümüyor. *Biz* böyle çalışmıyoruz. Hatırladınız mı? Planları yapan ben değilim. Ben gitar çalan ve-"

"-Ve güzel görünüyor. Hatırlıyorum." İçimi çektim ve ellerime baktım. Bunların hiçbiri artık beni ilgilendirmiyordu. Tabii hiç ilgilendirmediyse. "Keşke ..." Tekrar iç çektim, çünkü artık zamanı gelmişti, değil mi? Kartları masaya koyma zamanı. Bu şansı bir daha asla elde edemeyecektim. "Keşke seni benim gördüğüm gibi görselerdi. Sende bundan çok daha fazlası var."

İç çekme sırası Dex'teydi; başı geriye düşerek koltuğunun başlığına çarptı. "Ne anlamı var ki? Denedim, Lulu. Olmamı istediğin adam olmaya çalıştım. Ve o adamı seviyorum. Ama yine de gidiyorsun."

Bu sözler bir ok gibi isabet etti ve acıdan gözlerim yaşardı. "Bu adil değil," diye fısıldadım karanlığa doğru sertçe. "Benim hayatım burada değil. Bu hayat senin."

"Biliyorum. Öyle değil..." Başını belli belirsiz bir hayal kırıklığı sesiyle salladı. "Yaptığın işi yaparken ne kadar mutlu olduğunu görüyorum. Eğer benim için tüm bunlardan vazgeçseydin, sen benim ..." Nefesi kesildi ve benimki de kesildi. Ne söylemediğini ama kelimeler aramızda söylenmeden asılı kaldı.

"Ben de senin mutlu olmanı istiyorum," dedim. "Grupla ilgili her şey ayarlandı, yani endişelenecek bir şey yok. Ve artık ben gittiğime göre, hayat senin için normale dönebilir."

"Normal mi?"

Başımı salladım. "Eminim o dansözler ve akrobatlar seni özlemiştir." Sesimi hafif tutmaya çalıştım ama gözyaşlarım boğazımı tıkarken bunu yapmak zordu. "Bundan sonra seni kim alırsa çok şanslı olacak. Ama sen bunu zaten biliyorsun tabii." Başka birini yatağa atma fikri midemi bulandırdı ama bu duyguya karşı sertçe yutkundum. Onun kim olduğunu biliyordum ve değişmesini beklemek benim için adil değildi.

Dex'in iç çekişi göğsünün derinliklerinden geldi. "Bilmiyorum. Bu ... değil." Başını iki yana salladı. "Artık o adam olduğumdan emin değilim." Sesi kesildi ve ona baktığımda gözlerini kırıştırarak verandanın önündeki ışığa bakıyordu. "Keşke senin hayatınla benimki birbirinden bu kadar uzak olmasaydı."

"Evet." Sesim sertti. "Ben de. Ama senden benimle gelmeni isteyemem. Bu senin hayatın değil."

"Hayır. Ve artık burada da kalamazsın. Burası senin değil." Gözlerini kırıştırdı, verandanın ışığından da olabilirdi ama gözleri ıslak görünüyordu. "Bunun olacağını biliyordum. Ama sanırım bunu düşünmek istemedim. Çünkü düşünseydim ..." Eli benimkini sardı, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve can havliyle tutundu.

Sessizliğe gömüldüğümüzde, ikimizin arasında bir krater açıldığını hissettim. Belki de hep oradaydı. Belki de bu yaz boyunca didişirken ve flört ederken üzerinden atlayıp geçmenin kolay olduğu küçük bir çatlaktı. Ama o çatlak santim santim genişlemişti, ta ki artık üzerinden atlayamayana kadar. Dex'ten uzaklaşarak kendi yoluma dönmemin ve onun kendi hayatına devam etmesine izin vermemin zamanı gelmişti.

Biz Todd ve Michele değildik. Dex'in yerini almaya hazır genç bir kuzen yoktu. Olsa bile bunu istemiyordu. Bunu uzun zaman önce açıkça belirtmişti ve Daniel bu gece daha da netleştirdi. *Hayatındaki en önemli şey . . . Müzikti.* Benim değil. Bunu zorlayamazdım. Zorlayabilseydim, Dex sevdiğim adam olur muydu?

"Hiç böyle hissetmemiştim." Dex'in sesi şimdi sertti, duygularla doluydu. "Sen ve ben. Bu uzun zaman önce seksle ilgili olmaktan çıktı."

"Yine de oldukça iyi seks." Gözyaşlarımı silerek gülümsedim, o da şaşırarak yumuşak bir kahkaha attı ve başını sallayarak onayladı.

"Böyle hissetmeyi gerçekten özleyeceğim."

"Ben de." Elini tuttum, sonra tutuşum çekişe dönüştü. Onun emniyet kemeri açıldı ve ardından benimki de açıldı. Ben ona uzandım ya da belki o bana uzandı. Öpüşmemiz çılgınca başladı: dudaklar, diller ve dişler; ama kısa süre sonra ağız benimkine karşı yumuşadı. Bir öpücük diğerine karıştı, birbirimizi ezberlemeye çalışırken gözyaşlarının tuzu gibi tatlıydı. Tam ayrılma vakti geldiğinde parmaklarım eve gelir gibi saçlarının arasından geçti. Bunu asla unutmuyacaktım. Onu unutmuyacaktım. Bizi unutmuyacaktım.

Sonunda öpüşme sona erdi, dudakları benimkileri bir, iki kez ısırdı. Nefeslerimiz birbirine karışıp sakinleşirken alnını benimkine bastırdı.

"Hâlâ bir hafta sonu daha olduğunu biliyorum ama bu bir veda gibi geliyor." Sesi boğuklaşmıştı ve elleri saçlarımda sıkılaşmıştı, beni mümkün olduğunca uzun süre kendisine bağlamaya kararlıydı. İlişkimizin geri kalanı artık anlarla ölçülüyordu ve o anların bir kıyamet saati gibi geçtiğini hissediyordum.

"Sanırım öyle." Sesim cılızdı, nefes alış verişlerimizden zar zor duyuluyordu. Saçımdan bir tutamı parmaklarıma doladım, keşke bizi bir arada tutabilseydim.

bağlantılı. Kıyamet saati gece yarısına bir an daha yaklaştı.

Bir kez daha eğildi, öpücüğü sert ve sondu. Ayrıldığıımızda dudaklarını birbirine bastırdı, sanki tadıma tutunuyormuş gibi. Parçalanmış kalbim gözlerine yansıyordu ama gülümsemesi cesaret doluydu.

"İyi şanslar, Danışman," diye fısıldadı. "Seni özleyeceğim." "Ben de seni özleyeceğim."

Arabanın kapısını iterek açmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ondan uzaklaşmak ise ikinci en zor şeydi. Ama kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya, ön verandanın ışığına doğru gitmeye zorladım. Ön kapı koluna dokunduğumda, Challenger'ın motoru arkamdan ateşlendi. Dex araba yolundan geri geri giderek hayatımdan çıkarken arkamı dönmedim. Kıyamet saati gece yarısını vurmuştu. Bitmiştik.

OceanofPDF.com

Yirmi Altı

(Oturma odasının pencereleri karanlıktı, bu yüzden olabildiğince sessiz bir şekilde içeri girdim ve kapıyı arkamdan yavaşça . Hafta içi bir geceydi ve

April işe gitmek için erkenden kalktı. Mitch de sabahın köründe spor salonuna gittiği için muhtemelen çoktan yatmıştı. Evin bana kalması beni rahatlatmıştı; bir süredir gözyaşlarımı tutuyordum ve kendimi patlamak üzere olan bir baraj gibi hissediyordum.

Ama yalnız değildim. Oturma odası karanlıkken, mutfak ışıkla parlıyordu. Caitlin mutfak adasında oturmuş, kulaklıklarını takmış telefonunda geziniyordu. Yaklaştığımda başını kaldırdı ve kulaklıklarından birini çıkararak bana yarım bir gülümseme sundu.

"İyi misin?"

Birkaç haftadır burada olmama rağmen April'in kızıyla hiç bire bir konuşmamıştım. Titreyen bir nefes alarak her şeyin yolunda olduğunu söyledim, gerçekten tanımadığınızı biri size iyi olup olmadığınızı sorduğunda söylediğiniz tüm o kibar şeyleri söyledim. Ama sürpriz bir şekilde, "Hayır. Pek sayılmaz." dedim. Hâlâ gözyaşlarımı tutuyordum ama bir ya da iki tanesi gözlerimin kenarından sızmıştı.

Telefonunu bıraktı ve ayağa kalkarak buzdolabına yöneldi. "Dondurma ister misin?" Buzluktan bir kutu dondurma aldıktan sonra çatal bıçak çekmecesine yöneldi ve iki kaşıkla geri döndü. Bu nazik jest karşısında gülümsemekten kendimi alamadım.

"Elbette." Nasıl reddedebilirdim ki? Yanına oturdum ve uzatılan kaşıkla kutuya saldırdım. Çikolata parçacıklı çikolata benim

ama bu geceyi atlatmama yardım edecek.

Caitlin tekrar konuşmadan önce her birimiz sessizce bir ya da iki kaşık yedik. "Siz ikiniz ayrıldınız mı?"

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Arabası uzun süre garaj yolundaydı. Yani ya öpüşüyordunuz ya da . Ve insanlar sevişirken genellikle daha mutlu görünürler."

Dondurmamı ısıırken boğuldum; çok zekiydi. Kendimi toparladıktan sonra ona yandan bir gülümseme attım. "Haksız değilsin." Dondurmayı süsleyen çikolata parçalarını inceledim, bir sonraki ısırığımı planlıyordum. "Evet. Biz ayrıldık."

"Ugh." İğrenç bir ses çıkardı. "Onu terk mi ettin? Muhtemelen bunu hak etmiştir."

Bu kadın dayanışması karşısında gülümsemek zorunda kaldım. "Hayır, onu ben terk etmedim. O da beni terk etmedi. Daha çok ... gibiydi." Dondurmadan bir ısırık daha almak için kutuyu karıştırdım. "Daha çok zamanımız dolmuş gibiydi. O kendi yoluna gitmeli, ben de kendi yoluma. Ve boktan olan şey, yollarımızın aynı yönde olmaması. Bu yüzden artık birlikte olamayız."

Caitlin anlamış gibi yavaşça başını salladı ve belki de anlamıştı. Dex'le ayrılmamızın ayrıntılarını on sekiz yaşında, çok az tanıdığım biriyle konuşmayı beklemiyordum. Ama belki de şu anda konuşabileceğim en iyi kişi oydu. Mitch'in muhtemelen yapacağı gibi Dex'e kızmayacaktı ve Stacey gibi agresif bir şekilde beni neşelendirmeye çalışmayacaktı. Sadece dinledi.

"Oda arkadaşımın uzun mesafeli bir ilişkisi vardı," dedi sonunda, kaşığıyla dondurmaya vurarak. "Üniversiteye ilk geldiğinde her gün saatlerce konuşuyorlardı. O kadar ki bizimle dışarı çıkmaz ya da kampüste hiçbir şey yapmazdı. Ya dersteydi ya da onunla görüntülü sohbet ediyordu. Bütün ilk dönemi bu şekilde geçirdi. Ama sanırım bu onlar için çok fazlaydı. Noel'de ayrıldılar."

Dilimi şaklattım. "Özür dilerim." Belki de uzun mesafeli ilişkilerin yürümediğine dair bu onay, duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Gerçi ondan sonra daha iyiydi. Hala onunla birlikteyken yeni bir şey yapmaktan korkuyor gibiydi. Sanki onsuz yeni arkadaşlar edinmesi ya da yeni yerlere gitmesi ilişkilerini tehdit ediyormuş gibi. Ama bir kez bekar olduğunda Ne bileyim işte. Hayatını yaşayabilirdi. Hayatın farklı yönlere gitmesi hakkında söylediğin gibi. Ve bu kimsenin suçu değil."

"Bu kimsenin suçu değil," diye kabul ettim. "Bu sadece hayat." Ama gözyaşlarımı yeterince tutmuştum ve tüm çabalarımın rağmen, gözümü kırptığımda yanağıma bir gözyaşı, sonra bir başkası çarptı.

Caitlin başını salladı, gözlerime bakmamaya özen göstererek ağzındaki dondurmayı ısırmağa çalıştı. "Yine de berbat."

"," diye kabul ettim. "Yetişkin olmaya hoş geldin. Birçoğu berbat." İç çekişi sıkıntılıydı. "Harika."

- - -

Cumartesi günü son bir kez Faire'e gittim. Kostüm parçalarım çoktan paketlenmişti, bu yüzden bir güneş elbisesi ve en sevdiğim mor Converse'imi giydim. Orada olmak için hiçbir nedenim yoktu; bir Rönesans Fuarı'nda yapılabilecek her şeyi yapmış, görmüş, yemiş ve içmiştim. Ama son birkaç aydır hayatım buydu ve veda etmeden şehri terk etmek bana yanlış geliyordu.

April ve ben son bir huni keki paylaştık ve giysilerimizdeki pudra şekeri kalıntılarını silkelediğimizde seçimimizden neredeyse anında pişman olduk. Tarot kartı satıcısını ziyaret ettim, ona sarıldım ve bir sonraki durakta buluştuklarında falcılara vedalarımı iletmesini istedim. Satranç maçının en önündeki banklarda yerimizi aldık, Mitch'i claymore'uyla rakiplerini tehdit ederken ve Simon'ı korsan rapieriyle cesurca dövüşürken alkışladık (tamam, heckledik).

Gösteri sona erip de yolumuza devam ettiğimizde April bana, "Biz o adamlardan daha iyi piyonlardık," diye mırıldandı.

"Mitch'e bunu mutlaka söyle," dedim. "Eminim seni gelecek yılın kadrosuna almakta bir sakınca görmeyecektir."

Çok gerçekçi görünen sahte bir ürperti verdi. "Hayatta olmaz."

April'in karşı çıkmasına rağmen tabelaları takip ederek Dueling Kilts'in günün ikinci gösterisine başlamak üzere olduğu Marlowe Sahnesi'ne gittik. Dex'le ilişkimiz bitmişti elbette ama teknik olarak hâlâ arkadaştık. Yine de grubun geri kalanıyla aramın nasıl olduğunu bilmiyordum. Son birkaç aydır benim için ikinci bir aile olmuşlardı ama şimdi ayrıldığıma göre bu duygu devam edecek miydi?

Endişelenmeye zahmet etmemeliydim. Stacey'nin sarılışı her zamanki gibi içtendi. Omuzlarımı kavradı ve gözlerimin içine baktı. "İyi misin?"

"Evet." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim; bir Rönesans Panayırı'nda ağlamayacaktım. April'in deyiimiyle, hayatta olmazdı. "Ama her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın şimdi çok daha farklı bir yerde olurum."

Bana tekrar sarılırken çıkardığı *ahh* sesi omzumda boğuklaştı. "Gittiğin için çok üzgünüm," dedi. "İtiraf etmeliyim ki burada kalmanı umuyordum. Balkabağı baharatlı latte sezonunu birlikte geçirebilirdik."

Şaşkınlıkla ondan April'a baktım, o da bilgece başını salladı. "PSL'lerine çok düşkündür."

Şimdi *Pumpk!nSp!ce* Wi-Fi şifresi anlam kazanmıştı. "Numaram sende var," dedim. "Beni istediğin zaman ara. Bu telefona daha iyi bakacağıma söz veriyorum."

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. "Sen daha iyisin!"

Bir sonraki vedam Daniel'dan geldi; Stacey ile ayrıldığımızda omzuma dokundu ve dikkatini tekrar mal masasına ve yaklaşan müşterilere çevirdi. "Selam." Sesi her zaman olduğu gibi yumuşak ve dolaysızdı. "Dinle, geçen gece için özür dilerim. Ben ... yapmadım."

"Hayır." Cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Lütfen üzülme. Hepsi benim yüzümden oldu. Sevdiğim insanların tehdit altında olduğunu düşündüğümde biraz şirret olabiliyorum." Ne söylediğimi hemen anladım ama boş ver. Elbette artık birlikte değildik ama bu hissettiklerimi değiştirmiyordu. Dex'e söyleyememiştim; aileden biri de biliyor olabilirdi.

Daniel'ın gülümsemesi sempatikti. "Ne demek istediğini anlıyorum." Önce sahneye, sonra tekrar bana baktı. "Bizimle birlikte olman harikaydı."

"Teşekkürler." Ona sarılmak için ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım. Daniel'ın sarılmayı sevdiğinden yüzde yüz emin değildim ama ben seviyordum, bu yüzden o da buna katlanmak zorundaydı. Şaşırtıcı bir şekilde o da bana sarıldı.

"Eğer bir daha sinir krizi geçirirsen, nereye gideceğini biliyorsun." Biz ayrılırken beyzbol şapkasını düzeltti.

Homurdandım. "Bunu aklımda tutacağım."

O sırada bir alkış koptu ve dikkatim gösterinin başladığı sahneye yöneldi. Dex her zaman yaptığı gibi seyircileri selamlayarak, hafif içki ve ağır flörtleri teşvik ederek başladı. Konuşmalar artık kalp atışlarım kadar tanıdık geliyordu ve Dex'e son kez bakmaya o kadar odaklanmışım ki ilk başta sahnenin geri kalanını fark etmedim bile. Ama fark ettiğimde . . .

"Seamus çalışıyor gibi görünüyor, ha?" Soruyu omzumun üzerinden Stacey ve Daniel'a doğru yönelttim. İkisi de başını salladı.

Daniel, "Bu fuarın geri kalanında oynayacak," dedi. "Pürüzleri giderecek. Sonra Todd ile Maryland Ren Fest'te yer değiştirecekler. O gösteriden sonra tatil için doğruca eve gideceğiz. Todd kış boyunca onunla yoğun provalar yapmak istiyor, böylece çocuk hızlanacak."

"Bu mantıklı." Tabii ki Todd grubu öylece terk etmezdi. Bu çok iyi bir haberdi.

"Ve herkesin bundan memnun olduğundan emin olmak için programı belirlememiz gerekecek." Kaşları endişeyle çatılmıştı ama Daniel'ı artık tanıyordum. Stacey'yi bir kenara bırakırsak, program onun en sevdiği şeydi. "Ama bence işe yarayacak."

"Bu harika." Biz konuşurken seyircilerin arasında, yarı yolda Todd'u fark ettim. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, dikkatle sahneyi izliyordu: gösteriden sonra Seamus'a bir sürü not verecek bir adamın bakışları. Michele bir kolunu 'un koluna dolamıştı.

Başını onun omzuna yasladı. Aralarındaki ilişkiyi çözmüşlerdi ve en geleneksel ilişki olmasa da işlerine geliyordu.

Onlar için heyecanlandım. Kendim için üzüldüm.

Sahneye bir kez daha bakmama izin verdim. Yanında Seamus -gerçek bir ergen- ve Frederick -esasen ergen gibi görünüyordu- olan Dex daha yaşlı, hatta her zamankinden daha sert . Orada olduğumu bilmesini istemiyordum ama setin ortalarına doğru şarkılar arasında bakışları satış masasına doğru kaydı. Beni fark ettiğinde bunu yüzünden anladım. Ama o bir profesyoneldi; şovu durdurmadı ya da tek kelime etmedi. Elimi kaldırıp el salladım ve bana yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Zaten vedalaşmıştık; söylenecek başka söz yoktu.

Kendimi gözyaşlarımı kırptıştırırken bulduğumda gülümsemesi, tüm yüzü bulanıklaştı ve April kolunu benimkine doladı.

"Hadi." Sesi nazikti. "Hadi buradan çıkalım."

Konuşmak için kendime güvenmiyordum. Görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırptım, sonra beni sahneden uzaklaştırmasına ve şeride geri götürmesine izin verdim. Arabaya giderken daha fazla durmadık. Bu hayata sonsuza dek veda etme vakti gelmişti. Neredeyse eve gitme vakti gelmişti ve toparlanmam gerekiyordu.

- - -

Mitch Pazartesi günü Virginia'ya giderken *sessizdi*, bu onun yapacağı bir şey değildi. Ama yine de son birkaç hafta sonunu kavgacı bir İskoç olarak geçirmişti. Adam artık yirmi beş yaşında değildi; belki de sadece yorgundu. Ya da surat asıyordu: Mahalleden çıkarken müzik yüzünden iyi huylu bir şekilde kavga etmiştik, ta ki ben aux kablösünü talep ederek tartışmayı bitirene kadar.

Yine de ben de sessizdim. Ne de olsa düşünecek çok şeyim vardı. Sadece birkaç ay önce bir hayata veda etmiş ve kendimi yeni bir hayata atmıştım. Ve şimdi buradaydım, her şeyi yeniden yapıyordum. Yeni hayatım ve kariyerim için bu kadar heyecanlıyken, Faire ile kurduğum hayatı geride bıraktığım için nasıl bu kadar üzgün olabildiğimi aklım almıyordu.

Sonunda boğazımı temizledim. "Haklıymışsın."

"Biliyorum." Mitch bana doğru bakmadı bile; kahvesinden bir yudum alırken gözlerini yoldan ayırmadı. Ama fincanını bardaklıktaki yerine yerleştirdiğinde kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne hakkında?"

"Bu yaz hakkında. Kaçmak ve Rönesans Panayırı'na katılmak. Tam da ihtiyacım olan şeydi." Başımı yolcu tarafındaki cama yasladım ve manzaranın hızla geçip gitmesini izledim. "Yeniden Lulu olmak güzeldi."

"Lulu olmaktan vazgeçmek zorunda değilsin, biliyorsun." Mitch bana bakarken kaşları çatıldı. "Bütün bunların amacı da buydu zaten."

"Ah, biliyorum." Zihnimin son birkaç haftayı gözden geçirmesine izin verdim. Louisa, elinden gelenin asla yeterince iyi olmadığı bir işte yıllarca kafasını cam tavana vurmıştu. Lulu ise yeteneklerini yeni durumlara uygulamıştı - bahşiş için geyik yapmak ve falcılar için ofis yöneticisi olmak gibi. Lulu son iki ayda Louisa'nın son iki yılda güldüğünden daha fazla gülmüştü. Lulu sevmişti. Louisa sadece hayatta kalmaya çalışırken Lulu yaşamıştı.

Şimdi Lulu'yu gerçek hayatıma geri getirme zamanıydı. Kendi hayatımı yaşamamın.

"Her neyse." Uzanıp kuzenimin omzunu sıvazladım, bu tuğladan bir duvarı sıvazlamak gibiydi. "Teşekkürler."

"Lafi bile olmaz." Kahvesinden bir yudum aldı ve bana doğru bir gülümseme daha fırlattı. "Ama lütfen başka bir şey dinleyebilir miyiz? Çünkü doksanların alternatifi berbat."

Nefesim kesildi. "Küfür." Ama telefonlarımızı değiştirdim ve üniversite günlerimden kalma favori şarkılarımdan oluşan çalma listesinden çıktım. Mitch'in telefonu hair metal ve diğer spor salonu çalma listeleriyle doluydu, bu yüzden yeni hayatıma doğru otoyolda yolumuza devam ettik.

Yirmi Yedi

(İşe giderken telefonum **caldı**. Sasırmadım; on beş dakika geç kalmıştım ve bu sabah ilk iş olarak bir müşterim gelecekti.
Sabah. Verilecek en iyi ilk izlenim değil.

Direksiyondaki Bluetooth düğmesine basarken profesyonel bir ses tonu kullanmaya çalıştım, her ihtimale karşı arayan patronumdu. "Louisa Malone."

"Hey, Lulu." Asistanım Cheryl'ın sesi her zamanki gibi neşeliydi. Gerçi onu asistanım olarak düşünmeyi bırakmalıydım. Artık Dunbrowski Group'ta resepsiyonist/ofis müdürüydü. Stone, Prince & Rogers'dan istifası tüm raporlara göre efsanevi olmuştu. "Dokuz buçuğunuz geldi. Yolda mısınız?"

Bir dur işaretiyle yanaştığımda içimi çektim. "Evet. Üzgünüm. Büyükbabamla ilgili küçük bir acil durum var ama neredeyse geldim." Yeryüzünden kaybolmanın sonuçları olduğu ortaya çıktı. Elbette, her şey otomatik ödemeye bırakılmıştı, ancak o büyük hukuk bürosu maaşı olmadan birikimlerim büyük bir almıştı. Çözüm evimi satılığa çıkarmaktı.

-ve bu satıcı piyasasında çok hızlı satıldı- ve Büyükanne ve Büyükbaba Malone'un yanına taşındım. Göründüğünden daha iyi bir düzenlemeydi: bolca odaları vardı ve onlara daha iyi göz kulak olabilirdim. Tek dezavantajı uzun mesafeli işe gidip gelmekti. Her gün bir saat yol gidiyordum ama yine de idare ediyordum.

Ama bazen bu, böyle sabahlarla uğraşmak anlamına geliyordu. Büyükbaba Malone, seksen yedi yaşında kendi lanet ağaçlarını kesebileceğine karar verdiğinde, teşekkür ederim, yirmi dakika boyunca

Yolun üstündeki meşenin ölü dallarını temizlemesi için tuttuğum adam. Müdahale etmek zorunda kaldım, büyükbabam tepinerek eve girdi ve şimdi işe geç kalmıştım. Geç kalmaktan nefret ederdim. Büyükbabamın bana kızgın olmasından nefret ederdim. İşe gitmek için çıktığım uzun yolculuğun neredeyse her dakikası kendimi dağıtmakla geçti.

Bu yeni hayat meşguldü ama bu yaz olduğu gibi dolu değildi. O kahverengi gözleri ve şeytani gülümsemeyi özledim. Hayatımın arka planındaki müzik parçalarını özledim. Bir ateş çukurunun etrafındaki geceleri özledim. Eski bir karavanın arkasındaki neredeyse yeterince uzun yatağı özledim. Başımda bir kediyi ve yatağında bir gitaristi özledim.

Bazen bu uzun yolculuklar sırasında aklım Rönesans Fuarı'nda geçirdiğim yaza giderdi. Güneşin altında geçen uzun günler, Dex'in kollarında geçen uzun geceler. Bugünlerde Stacey ile olan mesaj zincirimiz, Maryland Ren Fest'teki çalışmalarından beni haberdar ettikçe genişlemişti. Mekânın kendisi devasa görünüyordu ve kendimi güneşli yollarda dolaşmak ve her iki tarafta sıralanan dükkânlara göz atmak için can atarken buldum. Herkesin fotoğraflarını gönderdi: Benedick güneşin altında uzanmış, her zamanki gibi etrafında gerçekleşen gösteriden habersiz. Çocuklar çalarken birbirlerine gülümsüyor, sıra seyircilerin şerefine kadeh kaldırmaya geldiğinde kadehlerini havaya kaldırıyorlardı. Hatta bir ya da iki video klip bile vardı; şarkılardan kesitler o kadar çok nostalji uyandırıyor ki, tekrar tekrar tıkladığımda bile duymak içimi acıtıyordu.

Telefonumda Dex'in numarası da vardı. Hatta Stacey'nin gönderdiği resimlerden birini onun iletişim fotoğrafı olarak kaydetmiştim. Ama neredeyse her gün kaşınmama rağmen ona mesaj atmadım. İki aydan biraz fazla bir süredir ayrıldık ve kalbim yeni yeni yara almaya başlamıştı. Ona ulaşmak yarayı tekrar deşmekten başka bir işe yaramayacaktı. *Belki gelecek yaz*, diye kendime tekrar tekrar söyledim. Belki gelecek yaz Faire sezonunda Willow Creek'i ziyaret edebilirim ve onunla tekrar gülümseyerek yüzleşebilirim.

Otoparka girdiğimde içimi çektim. Tüm bu melankolik düşünceleri bir kenara itip güne başlama vakti gelmişti. Daha sonra duygusal ve üzgün olabilirdim - beni bekleyen bir müşterim olmadığında.

"Günaydın, Cheryl!" Küçük ve boş lobide etrafıma bakınırken selamım boğazımda düğümlendi. Dokuz buçuktan vazgeçmiş miydim? Saate baktım: ona beş vardı. Onları hiç suçlayamazdım.

Cheryl lobideki masasından başını kaldırdı. "Hey! Dokuz buçuğunuz konferans odasında. Git eşyalarını , ben de sana kahve getireyim."

"Teşekkürler." Aceleyle ofisime girdim, giderken ceketimi çıkardım. Ekim bu yıl soğuk esiyordu. Neredeyse Cadılar Bayramı'ydı ve her an kar yağması beni şaşırtmazdı. Paltomu portmantoya, dizüstü bilgisayar çantamı da pencerenin altındaki küçük koltuğa attım. Bu toplantıdan sonraki gün için dizüstü bilgisayarımı ayarlayabilirdim.

Nefesimi tutmak ve kendimi toparlamak için masama oturdum. Müşteri bu kadar beklemişti, bir iki dakika daha beklemek onları öldürmezdi. Zaten uzun bir gün olmuştu ve saat daha sabahın onu bile olmamıştı. Birkaç yavaş, bilinçli nefes aldım, sonra masamın sağ çekmecesini açtım ve kartlarıma uzandım. Kedi tarot destesi evde yaşıyordu ve akşamları ya da hafta sonları okumalar için onun nazik enerjisine güveniyordum. Rider- Waite ise ofiste geçen bir gün için daha basitti.

Desteyi doğru hissedene kadar karıştırdım, sonra bir kartı ters çevirdim, nefesim uzun bir rahatlamayla içimden kaçtı. Dünya. Karttaki kadın bu soğuk sonbahar günü için çok az giyinmişti ama bu kart bir tatmin duygusuna işaret ediyordu. Tamamlanmaya.

Derin bir nefes daha aldım ve kartın ön yüzünde dans eden yarı çıplak kadına odaklandım. "Tamam," dedim ona. Kartı desteye geri eklemeyen ve çekmeceye geri koymadan önce kenarına birkaç kez vurdum. Masamın üzerindeki resme dokundum; Summer'ın Blue Ridge Rönesans Fuarı'nda bana verdiği çerçeveli sahte tarot kartına. Karanlıktan aydınlığa çıktım. Tüm işaretler doğru yönü gösteriyordu; olmam gereken yerdeydim. Bunu bilmek güzeldi, çünkü bazen tek istediğim her şeyi bir kova suya atıp tekrar kaçmaktı.

Kolyemi düzeltiltim: telle sardığım ve bir zincire dizdiğim kaplan gözü taşı. Kendime bunu topraklama özelliği için her gün taktığımı söyledim. Ama onu Dex'i özlediğim için taktığımı biliyordum.

Gözleri. Diğer kısımlarını da elbette, ama onları boynumda bir zincire takamazdım.

Ofisimin kapısı açıldı ve Cheryl elinde büyük bir fincan kahveyle içeri girdi.

"Çok yaşa," dedim bana uzatırken. "Müşteriye bir tane teklif ettiniz mi?"

"İstemedi, sadece su aldı." "Bana tekrar

hatırlat, o yeni, değil mi?"

Cheryl başını salladı ve giriş dosyasını bana uzattı. "Yeni müşteri, ilk görüşme. Gelecek planlaması hakkında bir şeyler söyledi."

"Anladım." Muhtemelen emlak planlamasını kastediyordu - bir vasiyetname ve diğer gelecek direktiflerini yerine getirmek. İnsanlar genellikle yasal jargonu yanlış anlar ama bu bizim ekmek tekmemizdi. Çok kolay.

Masamdan yeni bir bloknot alırken Cheryl, "Bu çok tatlı," dedi. "Onunla çıkmalısın."

Cheryl bunu kapıdan giren neredeyse her dul için söylerdi. "Burası bir iş yeri," diye hatırlattım ona kuru bir sesle. "Geriatrik Tinder değil." Büyükannem ve büyükbabamla yaşıyor olmam, onların yaşında biriyle yuva kurmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Elimde klasör, bloknot, kalem ve değerli kahve fincanımla konferans salonuna yöneldim. Bir Cuma günü için, gerçekten Pazartesi gibi hissettiriyordu. Zihnim şimdiden ileriye doğru atlıyordu: bu toplantıyı atlat, sonra büyükbabamı ara ve kontrol et. Eve dönerken Cadılar Bayramı şekerini almak; neredeyse zamanı gelmişti. Konferans odasının kapısını kalçamla çarparak açana kadar dosyayı kontrol etmediğimi fark ettim. Müvekkilin adını bile bilmiyordum. Ne avukatmışım ama.

"Günaydın!" Yüzüme güneşli bir gülümseme yapıştırdım, bunun birçok günahımı örteceğini umuyordum. "Ben Louisa Malone. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay "

Giriş klasörü ve bloknot masaya düştü, kalem de peşlerinden takırdadı. Onu kurtaran sadece kahve fincanımı ölümüne tutmam oldu. Konferans salonundaki masada oturan kesinlikle yaşlı bir dul değildi.

"Hey, Lu." Dex sanki birbirimizi iki ay önce değil de dün görmüşüz gibi bana gülümsedi. Tepkimi fark edince gülümsemesi genişledi.

"Sürpriz."

"Şaka yapmıyorum. Sen ne halt ediyorsun? . ." Konferans odasının kapısını iterek kapatırken cümlemi tamamlayamadım bile. Kafamda milyonlarca düşünce aynı anda dönüyordu ama hiçbiri tek bir kelimede birleşmiyordu.

Dex sessizliği doldurmaktan memnun görünüyordu. "İyi görünüyorsun." Bana eliyle işaret etti. Pantolon takımlarımı bırakmıştım ama bu sıradan Cuma günü kot pantolonumun üzerine bir blazer ceket giymiştim. "Tamamen profesyonel ve boktan. Biraz seksi. Hoşuma gitti."

İşte bu oldu. Bir kahkaha attım ve titreyen bacaklarım beni hâlâ ayakta tutabiliyorken oturdum. "Teşekkürler." Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim. "Sen de iyi görünüyorsun." Yalan söylemiyordum. Koyu mavi yakalı gömleğinin boğaz kısmı açıktı ve gömlek olmadan nasıl görüldüğünü bana hatırlatacak kadar tenini gösteriyordu. Geniş deri kemerli bir kot pantolonun içine sokulmuştu ve sandalyesinde arkasına yaslandığında bir bileğini dizinin üzerine koyarak koyu kahverengi deri botlarını gösteriyordu. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı ve hâlâ o zahmetsiz topuzun içinde toplanıyordu.

Boğazımı temizlemeden önce birkaç uzun an boyunca birbirimize aşık gençler gibi baktık. "Evet." Elimden düşürdüğüm dosyayı ve not defterini düzelttim. "Burada ne yapıyorsunuz? Sanırım emlak planlaması için değil."

"Gelecek planlaması," diye düzeltti. "bayana da öyle söyledim. Bana bu konuda yardımcı olabileceğinizi söyledi."

"Gerçekten mi?" Ses tonum çöl kadar kuruydu. "Peki bu nasıl bir gelecek olurdu?"

"Pekâlâ." İki ayağını da yere bastı ve öne doğru eğildi, kollarını anlaşıma teklif etmek üzere olan bir iş adamı gibi masaya dayadı. "Benim hakkımda bunu bilmiyor olabilirsin ama bir şeyler planlamakta gerçekten iyiyimdir."

Yüzümde bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. "Oh, gerçekten mi?"

Başını ciddi bir şekilde salladı ama gözleri mizahla parlıyordu. "Evet. Benim işim bu. Her zaman öyleydi." Benden çıkan homurtuya sırtıttı. Tanrım, onu özlemişim. "Her neyse," dedi. "Patrick'i hatırlıyor musun?"

Anlamsızlığa göz kırptım ama başımı salladım. "Frederick Patrick mi? Hokkabaz komedyen adam mı?"

Dex başını salladı. "Onun ve ortağının ayrıldığını biliyor muydun?"

"O ve onun ..." Kafa karışıklığı düşüncelerimi karıştırdı. "Frederick'le birlikteydiler ama." Frederick, Patrick'in yan parçasından başka bir şey değil miydi? Dex intikam çetesini bir araya getirmek için mi buradaydı? Çünkü Frederick'in onuru için şafakta at sürmeye hazırdım.

Dex bana baktı. "Hayır, *sahne* partnerini kastediyorum."

"Oh." Sandalyeme geri oturdum, intikam fantezilerim suya düştü.

"Evet, onlarla Maryland Ren Fest'te karşılaştık ve görünüşe göre Luke - ortağı bu- bıkılmış ya da her neyse." Dex gözlerini devirdi, çünkü bu hayattan kim bıkabilirdi ki? Kamp karavanlarında tam zamanlı yaşamak istemeyen insanlar hariç. "Yani artık gösteri yapmıyorlar."

"Oh," dedim tekrar, çünkü bir şey söylemem gerektiğini hissediyordum. Ama bunların benimle ne ilgisi vardı ki?

"Evet. Ama iş burada ilginçleşiyor. Patrick gitar çalıyor. Hep çalardı. Üniversitedeki arkadaşıyla hokkabazlık yapmaya yeni başladı."

Sanki kavrayışımın ötesinde bir şey varmış ve benim anlamamı bekliyormuş gibi hissediyordum. Ama henüz o noktada değildim. "Yani ..."

"Maryland Ren Fest geçen hafta sonu sona erdi ve herkes Michigan'a gidiyor. Hatırladınız mı? Grubun geleceği üzerinde çalışıyoruz?"

Başımı salladım, hâlâ bir şey anlamamıştım. "O zaman neden buradasın?"

Masaya doğru eğildi ve parmağıyla giriş dosyasına dokundu. "Ben de gelecek üzerinde çalışıyorum. Benim geleceğim. Randevu falan aldım."

"Tamam." Burada anlamadığım bir şey vardı ama ona ayak uydurabilirdim. Özellikle de bana böyle bakmaya devam ederse. Tanrım, onu özlemiştim. Hukuk defterimi yaklaştırdım ve kalemimin kapağını açtım. "Geleceğinde ne olmasını istiyorsun?"

İşte o gülümseme geldi. Gamzeli olan. Karşı koyamadığım. "Sen."

Gözlerim ima aramak için onunkilere kaydı ama o kahverengi derinliklerde görebildiğim tek şey kalbimi kıran bir dürüstlüktü. "Yani," dedim

nazikçe, "ne yapmak istiyorsun?"

Gülümsemesi kurtlaştı. "Sen." Ve işte ima.

Kalemimi bıraktım, kaşlarımı çatmaya çalıştım ama ağzım yanlış yöne doğru kıvrıldı. "Dex." Sesimi onaylamaz bir hale getirmeye çalıştım ama bunu gülümseyerek yapmak zordu.

"Daniel seninle konuştuğunu söyledi. Sen gitmeden önce. Sana nasıl hissettiğimi anlatmış.

Grubun bir arada kalması, müzik ve tüm bunlar hakkında."

"Doğru. Bu senin için en önemli şey. Hatırlıyorum." Hukuk defterime baktım. Bunu yazmama gerek yoktu - zaten kalbime kazınmıştı. Yine de acıtiyordu.

"Evet. Saçmalıyor." Bu sözler üzerine bakışlarım ona kaydı ama o da masaya bakıyor ve başını sallıyordu. "Ya da belki de ben saçmalıyorum. Bilmiyorum."

"Ne?" Yüzündeki kararsız ifadeden hoşlanmamıştım. Kaybolmuş görünüyordu; kendine inanmamasından nefret ediyordum. Ona uzanmak, eline dokunmak için can atıyordum ama dokunmak başka şeylere yol açabilirdi ve ben profesyonel kalmaya kararlıydim. "Nasıl yani?" Nazikçe sordum.

"Denedim, biliyorsun." Bakışları masada kaldı, parmak uçları masanın parlak ahşap yüzeyine vuruyordu. "Her şeyin eskiden olduğu gibi olması için. Eski Dex olmak. Bunun kolay olacağını düşünmüştüm. Normale dönmek gibi. Ama ben artık o adam değilim." Başını salladı. "Sabah kahve almaya gittim ve sadece kendim içindi. Üzerinde çalıştığım şarkılar hakkında konuşacak ya da günümün nasıl geçtiğini soracak kimse yoktu. Bunu özledim. Seni özledim. Sanki ... yaptığım her şeyde Lulu şeklinde bir boşluk vardı."

Nefesimi tuttum; ne demek istediğini çok iyi biliyordum. "Dex . . ."

Ama daha bitirmemişti. "Birlikte olduğumuzda hayatımı daha çok sevdiğimi fark ettim. Birlikte olduğumuzda *kendimi* daha çok seviyorum."

Başımı sallarken bile yakın gözyaşlarımı geri kııptım. "Ben de seni özliyorum," dedim usulca. "Ama seninle yollara geri dönemem. Benim hayatım burada. Bunu inşa ediyorum..." Konferans odasının etrafını, ofisin geri kalanına açılan kapıya doğru işaret ettim. Ama gözümün önünden bir türlü gitmiyordu.

dedi, çünkü kendim için yarattığım bu yeni hayata rağmen, başka hiçbir şeyin dolduramayacağı Dex şeklindeki boşluğu görmezden gelemezdim.

"Ve bunu inşa etmeye devam etmeni istiyorum." Elini benimkini tutacakmış gibi masanın diğer tarafına uzattı ama güçlendirici bir nefes almadan önce geri çekti. "Peki ya onu seninle birlikte inşa edersem?"

Hiç mantıklı konuşmuyordu. "Gruptan öylece ayrılamazsın. Bu senin hayatın."

"Mesele de bu." Başını iki yana salladı. "Sürekli benim hayatımdan ve senin hayatından bahsediyorsun. Ben *bizim hayatımızı* istiyorum. Todd ve Michele'in sahip olduğu gibi."

"Hayatımız mı?" Tek yapabildiğim onun sözlerini tekrarlamaktı. "Ama biz Todd ve Michele değiliz. Senin yerine geçmeyi bekleyen genç bir gitarist kuzenin yok."

"Hayır. Ama bir Patrick'imiz var."

Şimdi yapbozun son parçası da yerine oturmuş ve büyük resmi ortaya çıkarmıştı. "Patrick gruba katılıyor." Sandalyemde arkama yaslandım, anlamam bu kadar uzun sürdüğü için utandım. "Ve sen bunu sorun etmiyor musun? Artık ailevi bir şey olmayacak."

Dex elini salladı. "O ve Freddy oldukça ciddileşiyorlar. Bana kalırsa bu yeterince yakın. Şarkıları öğrenmeye başlamak için diğer herkesle birlikte çoktan eve döndü. Herkes şu anda orada, sevdiği insanlarla birlikte. Ben hariç. Çünkü sen benim insanımsın ve eve gitmiştin."

Nefesimi içime çektim. "Yani seviyorsun-"

"Elbette seni seviyorum." O kadar gerçekçi söyledi ki. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Soru o kadar açıktı ki şaşırmıştım. Aşk ilanları genelde böyle olmazdı ama Dex'le aramızda normal olan pek bir şey de yoktu. "Evet," dedim. "Seviyorum."

"Güzel." Az önce kucağıma bir bomba bırakmamış gibi konuşmaya devam etti ama omuzları biraz gevşedi ve gülümsemesinin kenarları daha yumuşaktı. "Peki ne düşünüyorsun? Yazın Ren Fuarları, kışın da hukuk büroları. Benimle birlikte dönüşümlü olarak mı?"

Bunu nasıl edepsizce söyledi? "Tüm hayatımızı döndürmek mi?"

"Elbette." Hukuk defterimi işaret etti. "Mitch'in evindeyken çalışıyordun, değil mi? Herhangi bir yerde çalışamaz mıydın? Mesela hafta içi falcılarıyla oynamadığın ve bar gezintilerine çıkmadığın zamanlarda bir kampçıda."

Kulağa cennet gibi geliyordu. "Evet. Ben . . . Yapabilirim." Tamamen farklı bir gelecek bir araya gelmeye başladığında aklımda yeni fikirler dönmeye başladı. Dex'le birlikte olduğum ama aynı zamanda hafta boyunca uzaktan çalıştığım bir gelecek. Kışı büyükannem ve büyükbabamla geçirebileceğim ama yazın ormanda uzun etekler giyebileceğim bir gelecek.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki Dex sandalyesinden kalktı ve masanın etrafında dönerek bana doğru yaklaştı. Odadaki tüm oksijen kaybolmuş gibiydi; nefes alamıyordum ve tek ses gittikçe yaklaşan botlarının sesiydi.

Sonunda oturduğum yerin yanına diz çöktü. "Lulu." Derin bir nefes aldı, gözleri karanlık ve ciddiydi, bana sabitlenmişti. "Sensiz olmak . . . hayatın yarısı gibi bir şey. Gittiğinde diğer yarısını da yanında götürdün." İfadesi ciddiydi, her türlü imadan uzaktı. Tanıştığımız gün beni baştan aşağı süzen o büyümüş de küçülmüş kötü çocuğa hiç benzemiyordu - bu aynı kişi miydi? "Eğer benim seni özlediğim gibi sen de beni özlediysen. "Ya ikisini birlikte yaşarsak? Yılın yarısı boyunca senin hayatın ..." Bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Diğer yarısı için benim hayatım." Diğer eli de avuç içi yukarı bakacak şekilde ilkinde katıldı. Sonra ellerini fıstık ezmeli ve jöleli sandviçi birbirine yapıştırır gibi kapattı. Sanki birbirine uydurulması çok kolay bir şey tarif ediyormuş gibi. "Bu bütün bir hayat yapar. İkimiz için de."

Hayatımda duyduğum en saçma şeydi. Bu yüzden bizim için anlamlıydı. Ona doğru eğildim, yanağını avuçladım, sakalının törpüsü avucuma değiyordu. "Sıkılmayacak mısın?" Bu planda kusur bulmaya çalışırken sesim kesildi. Çok mükemmeldi. Tam olarak istediğim şeye çok fazla benziyordu. "Grupla değil de benimle burada sıkışıp kaldığında mı?"

Elini benimkinin üzerine koyarak beni kendine çekti. "Seninle olursam olmaz." O kadar dürüst, o kadar ciddiydi ki bir an nefes alamadım. Teninin tenime değmesi sanki tüm sorunlarımın aynı anda çözümü gibiydi. Bu

bu kadar basitti: Onu özlemiştim; şimdi geri dönmüştü. O benimle kalacaktı, ben de onunla gidecektim.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? "Sanırım konuşacak çok şeyimiz var," dedim. "Ve yapacak çok planımız var." Elmacık kemiğini okşarken bakışlarımın yüzünde gezinmesine izin verdim, dokunuşumla gözleri kapandı. "Ama belki Sanırım bunu çözebiliriz."

Yüzüne güneşin doğuşu gibi bir rahatlama yayıldı. "Güzel." Ayağa kalktı, beni de yanına çekerek elini sırtımın alt kısmına koydu. Eğilip dudakları yanağımı okşarken içimi bir ürperti kapladı. "Plan yapmakta çok iyiyimdir. Tahmin bile edemezsin."

"Bunu senin hakkında duymuştum." Gülümsemem genişledi ve başımı onun ağzını kendi ağzıyla yakalayacak kadar çevirdim. Tatlı, dostça bir öpücük olması amaçlanan şey hızla kontrolden çıktı. Ağzı sanki eve gelmiş gibi benimkini yuttu. Bu konferans salonundan bıyık yanıklarıyla çıkacaktım ve bu umurumda bile değildi.

"Yani beni seviyor musun?" Bunu tekrar duymaya ihtiyacım vardı.

"Tanrım, evet." Boğazımı kemirdi. "Bunu nasıl bilmezsin? Senin zeki olduğunu sanıyordum. Avukat falan."

"Yine de. Bir kız bunu duymaktan hoşlanır."

"Oh." Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Seni seviyorum, Lulu Malone. Senin için deli oluyorum. Hadi yapalım şunu."

Sözleri başımı döndürdü; belki de gerçekten bu kadar kolaydı. "Tamam."

Konferans odasından eşyalarımı topladım ve kapıyı açtığımda, onu ön kapıya kadar geçirirken bir toplantıyı bitiren iki profesyoneldik.

"Nerede kalıyorsun?" Nedenini bilmesem de sesimi alçalttım. Cheryl her şeyi duyabiliyordu; yapmam gereken bir sürü açıklama olacaktı.

Dex omuz silkti. "Bunu henüz anlamamıştım. Eğer işler yolunda giderse, senin evine geri dönmeyi umuyordum." Eğri büğrü gülümsedi. "Olmazsa, bir yerlerde bir otel bulurum diye düşündüm. On iki paketin içine sürünürüm."

"Benim evim kulağa hoş geliyor. Yine de ..." Özür dileyerek yüzümü buruşturdum. "Büyükanne ve büyükbabalar hakkında ne hissediyorsun? Şu anda onlarla yaşıyorum sayılır."

Başını bana doğru eğdi, gözlerini kısarak baktı. "İskoç eteği giyen sapık senin büyükannen değil mi?"

"Merak etme. Seni koruyacağım." "Korusan iyi edersin."

Gülüştük ama ben hemen ayıldım. "Cidden ama. İskoç eteğini aldın mı? Çünkü bu büyükannemi çok mutlu edecek."

Bana cevap vermedi ama öpücüğü ağzımda bir gülümsemeye dönüştü. Hâlâ halletmemiz gereken çok şey vardı ama sonunda bu iki yarım hayatı tek bir bütün haline getirecektik. Onu çok özlemiştim ve şimdi geri dönmüştü. Daha da iyisi, biz geri dönmüştük. Artık ayrı hayatlar olmayacaktı. Bundan sonra aynı yolda birlikte yürüyecektik.

OceanofPDF.com

Sonsöz

W *Neredeyse vardık mı?"*

Gözlerimi yoldan ayırmadan iç çektim. "Biliyor musun büyükanne, eğer birinin bana her beş dakikada bir bunu sormasını isteseydim, çocuk sahibi olabilirdim." O da en az benim kadar GPS'i kontrol edebiliyordu ama ona bir bakış attığımda gülmek için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Evet, sadece benimle dalga geçiyordu.

"Dex senin üzerinde kötü bir etki bırakıyor," dedim. "Onu özlediğini biliyorum ama belki de bugün seni onu görmeye götürmemeliyim."

Bana dilini şaklattı. "bu arabayı geri çevireceksin. Gideli bir ay oldu ve o çocuğu ne kadar özlediğini biliyorum."

Büyükannem yanılmamıştı. Malone ailesinin evinde aylarca benimle aynı odayı paylaştıktan sonra, Dex Nisan sonunda Kuzey Carolina'ya gitmiş ve orada Dueling Kilts ile bağlantı kurmuştu. İşim beni bir ay daha Virginia'da tutmuştu ama bu hiç de uzun bir süre değildi. Rotasyonda sıra ondaydı ve sadece ailesiyle değil, yollara da döneceği için heyecanlı olduğunu biliyordum.

İş yerinde bana sürpriz yaptığı o Ekim gününden sonra, birlikte yaşayacağımız yeni hayatın ayrıntılarını belirlememiz uzun sürmemişti. Büyükanne ve Büyükbaba Malone, fahri torunlarına dönüştüremeyecekleri bir yabancıyla hiç karşılaşmamışlardı, bu yüzden Dex daha ilk geceden eve taşınmıştı. Malone ailesinin Noel'ine katlandıktan sonra, MacLean ailesinin Yeni Yıl kutlaması için birlikte Michigan'a uçmuştuk. Sonra, Kilt'ler tekrar yola çıkınca, benimle eve gelmişti.

Benimle birlikteyken sıkılmasından endişe ediyordum ama o bu düşünceyi hemen ortadan kaldırdı. Yerel bir kafede işe girmesi tam üç açık mikrofon gecesi sürmüştü, haftada dört gece çalışıyordu. Para çok iyi değildi ama eğleniyordu ve zaten ödememiz gereken bir kira da yoktu. Kısa bir süre sonra interneti keşfetti. "Ateşli Adam Size Gitar Çalmayı Öğretiyor "un internette doldurulması gereken bir boşluk olduğunu bilmiyordum ama o bunu ustalıklı yaptı ve takipçi sayısı gün geçtikçe arttı. Yani yolda olmadığı zamanlarda bile müzik yapıyordu.

Kendi adıma, daha iyi bir sonuç isteyemezdim. Uzaktan çalışma eski şirketimde hiç benimsememişti -çalışanlarının canlı ve yüz yüze olmasını tercih , bu da iş-yaşam dengesini ulaşılamaz bir peri masalı haline getiriyordu. Ama Imogen ben önerdiğimde bu kavramı benimsemişti. Hukuk imparatorluğu kurmaktan çok Georgia'da torunlarıyla vakit geçirmekle ilgileniyordu, bu yüzden bir plan yapmamız uzun sürmedi. Uzaktan çalışma, video görüşmeleri ve kabul toplantılarıyla ilgilenecek özel bir paralegal içeren bir plan. Birimiz her zaman ofiste olurken, diğerimiz görüntülü sohbet yoluyla erişilebilen uzaktan çalışacaktı. Dönüşümlü olarak işe girip çıkmanın sadece bir Rönesans Panayırı grubunun üyeleri için olmadığı ortaya çıktı. İş-yaşam dengesinin en üst noktasıydı ve büyük bir hukuk firmasında asla işe yaramazdı.

Imogen ailesiyle tatilin tadını çıkarırken ve kocasıyla ikinci bir balayına çıkarken kış boyunca kaleyi ben korumuştum. Şimdi yazın eşiğindeydik ve sıra bendeydi. Bugün Blue Ridge Rönesans Fuarı'nın ilk günüydü ve büyükannemle ben yola çıkmıştık.

Annem yeni yaşam tarzımdan hoşlanmıyordu -yarı zamanlı avukatlık ve yarı zamanlı Rönesans Fuarı takipçiliği onun başarılı bir yaşam planı izlenimine uymuyordu- ama Mitch çok heyecanlıydı. Her ne kadar sıfır dolar kazanıyor olsa da, "aile işi" dediği şeye katılmamı kutlamak için hafta sonu bizimle burada buluşmayı teklif etmişti. Ama beyzbol takımı yine Eyalet Şampiyonası'na gidiyordu, bu yüzden bugün sadece büyükannem ve ben vardık. Yazın ilerleyen günlerinde onu Willow Creek'te etekli ihtişamıyla görecektik. Büyükannemle geçirdiğim bu günden sonra, önümüzdeki haftayı işteki işleri tamamlayarak geçirecektim ve sonra

Gelecek hafta sonu kalmak için geri dönecektim. Dex ve ben Ekim sonuna kadar ailemizin karavanını kullanacaktık ve sıkışık, kalabalık, muhteşem mahremiyetin her saniyesinin tadını çıkaracaktık.

Yıllar gibi gelen ama sadece birkaç saat süren bir yolculuktan sonra Blue Ridge Rönesans Fuarı'nın park yeri olarak kullanılan alana ulaştık. Kapıdan içeri girmek bir zafer gibiydi. Dex ve ben çok farklı hayatları olan farklı insanlardık, ancak tüm bunların altında aynı şeyleri seviyorduk: ailemizi ve işimizi. Sadece bir ay ayrı kalmıştık, geri kalan zamanımızı birbirimizin hayatına uyum sağlamaya adanmıştık ve her şey yerli yerine oturmuştu. Büyükbabamın sehpasındaki yapboz parçaları gibi.

Büyükanmem girişte aldığımız haritaya baktı ve ben de sanki burayı avucumun içi gibi bilmiyormuşum gibi yön bulmasına yardım etmek için omzunun üzerinden baktım.

"Geç mi kaldık?" Saatine baktı, ben de başımı salladım. "Tam zamanında gelmeliyiz."

Ve . Dueling Kilts'in günün ilk gösterisiydi ve Stacey satış masasını hazırlamıştı. Ben masanın altından Benedick'in karnını okşamak için eğilirken o da büyükanmemi kucaklayarak selamladı. Doğrulduğumda Frederick'i sahnede gördüm; bana neşeli bir el salladı, ben de coşkuyla karşılık verdim. Kalp atışlarım hızlandı; Dex orada bir yerdeydi. Büyükanmem haklıydı; sadece bir ay olmuştu ama o çocuğu fena halde özlemiştim.

Büyükanmem ortadaki nispeten boş bir sıraya kadar eşlik etmişim ki Dex sahneye doğuştan gelen bir hakmış gibi çıktı; kırmızı İskoç eteği, sert çizimleri ve gırtlığı açık gömleğiyle. Bizi hemen fark etti ve yüzümdeki sırtışı engelleyemedim.

"Hey." Dex'in sesi kulaklık mikrofonundan yüksek ve net bir şekilde duyuldu. "İşte benim kızım." Gösteri henüz başlamamıştı, bu yüzden sahnenin kenarından atladı ve geniş sırtışıyla bize doğru gelmeye başladı.

Yaklaştığında kalbim göğsümde kabardı. Yanımıza geldiğinde gitarını sırtına doğru salladı ve ... büyükanmem sarılmak için eğildi. Onun gırtlaktan gelen kıkırdaması mikrofonu yansıdı ve seyirciler de kahkahalara katıldı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Kesinlikle büyükanmem yaklaşmıştı.

Son birkaç ay içinde büyükanne ve büyükbabasına yardım etmek için bazı ev işlerini üstlendi. Büyükbaba, Dex'in çimleri biçmesini takdir etti. Büyükanne de bunu kilt giyerek yapmasını takdir etti.

Sonunda bana döndü, koyu kahverengi gözlerinde mizah dans ediyordu. "Hey, bebeğim."

"Hey, sen." Beni sımsıkı kucaklarken seyircilerden daha fazla alkış geldi, evet, o da beni özlemişti. Ren Faire Lothario artık yok. "Seni özledim," dedi kulağıma alçak sesle.

"Ben de seni özledim." Bıraktıktan sonra yüzünü ellerimin arasına aldım, mikrofonlu olduğunun ve daha ayrıntılı bir şey söylememi engellediğinin farkındaydım. Ama artık birbirimizi gözlerimizle anlatabileceğimiz kadar iyi tanıyorduk.

Başparmağımla her zamanki gibi sık kesilmiş sakalının arasından elmacık kemiğini izledim. "İyi gösteriler. Benim için şarkımı çal."

Avucuma bir öpücük kondurmak için başını çevirdi. "Her zaman." Büyükanne son bir kez sırttıktan sonra Frederick ve Seamus'un onu beklediği sahneye doğru ilerledi.

Sahneye geri döndüğünde seyircilere "Kız arkadaşım Lulu burada," dedi. "Ve erkeklerine ihanet eden kadınlarla ilgili şarkıların büyük bir hayranı. Bunun ilişkimiz hakkında ne söylediğinden emin değilim, ama beni tanıyorsanız, çok fazla düşünmeyi sevmediğimi bilirsiniz. Al bakalım bebeğim."

"Whiskey in the Jar "ın açılış notaları ağaçların arasından süzülürken omzumun üzerinden Stacey'ye baktım. Kıkırdıyordu ve yanında Daniel yüzünde bir gülümsemeyle başını sallıyordu. Onunla göz göze geldim ve memnuniyetle başını kaldırdı. Evimdeydim ve bu yazın başlaması için fazlasıyla heyecanlıydım.

Ama henüz başlamamıştı. Bu gün, son derece eğleniyor gibi görünen büyükanneyle ilgiliydi. Haritayı tekrar çıkarmadan önce gösteri neredeyse bitmişti. "Sırada ne var?"

"Acıktıysan sana hindi budu getirebiliriz. Bar gezintisi çok fazla yürüyüşe benziyor; bugün bunu atlayabiliriz. Ya da seni Mystics' Glade'e götürebilirim." Haritada yerini işaretledim, çok uzakta değildi. "Tanışmanı istediğim bazı arkadaşlarım var. Ve el falına . Sen

evliliğinizin yürüyeceğinden emin olun, kaç çocuk sahibi olacağınızı öğrenin."

Çıkarken Dex'in yanından geçtik, elinde bahşış sepetiyle girişte duruyordu ve bir öpücükle geçmeme izin verdi. "Sonra gelecek misin?"

"Elbette öyleyim." Sadece bugünü kastetmemiştim. Bu Rönesans Fuarı hayatı hakkında haklıydı. Bir kez parçası olduğunuzda, sizi bırakmak istemiyordu.

Ve ben istemedim.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu kitabı yazmak zor oldu, çünkü 2020'nin "Tanrım, bir pandeminin içindeyiz" paniği 2021'in "Tanrım, bu pandemi asla bitmeyecek" depresyonuna dönüştü. Beyinler bozuldu ve kolay işler bile zorlaştı. Rönesans Panayırı'nda geçen bir romantik komedi yazmak neredeyse imkânsızdı. Ama yine de ısrar ettim ve iyi ki de etmişim. Dex ve Lulu'yu tanımak çok keyifliydi ve umarım siz de onları seversiniz.

En büyük teşekkürü menajerim Taylor Haggerty ve editörüm Kerry Donovan'a borçluyum. Bu kitabı yazarken gösterdiğiniz nezaket ve daha da önemlisi sabır için her ikinize de teşekkür ederim. Bana inandığınız ve avansımı iade etmek, adımları değiştirmek ve bir mağarada yaşamak için kaçmak daha iyi bir seçenek gibi hissettirirken bu kitabı bitirebileceğime dair bana güvence verdiğiniz için minnettarım. Jasmine Brown, Jessica Mangicaro, Mary Baker ve Kristin Cipolla'ya da beni bu yolda tuttukları için ayrıca teşekkürler ve sevgiler. Ve muhteşem mor kapağım için Colleen Reinhart'a teşekkür ederim!

Eleştirmen ortaklarım Gwynne Jackson ve Vivien Jackson olmadan yazmam mümkün değil, beni destekliyorlar ve söyleyecek başka güzel bir şey olmadığında yazımımı övüyorlar. Bu konuda en kötüsü olmadığının güvencesini verdiğiniz için teşekkür ederim!

Bu kitap, koşu partnerim Eva Leigh olmasaydı yazılamazdı. Yıllar önce Gülün Bıçakları serisini okumuş ve bu son derece yetenekli yazara hayran kalmıştım. Şimdi, aynı yazar bana mesaj atıp kontrol etmemi ve yazı sprintleri yapmamı istiyor. Hayat size hızlı geliyor!

Alyson Grauer ve Drew Mierzejewski'ye Bristol Rönesans Fuarı'ndaki misafirperverlikleri için özel teşekkürler, buna mızrak dövüşündeki en iyi koltuk da dahil. Siz benim en sevdiğim asil çiftsiniz!

Gwendolyn Show'a, Lulu'ya kritik bir anda tavsiye vermem için karakterini ödünç almama izin verdiği için özel, özel teşekkürler.

Bu, Arizona, Tucson'daki yeni ikametgahımda yazdığım ilk kitaptı ve burayı evim gibi hissettirmeye başlayan insanlara ve işletmelere çok minnettarım. Mostly Books'a dostça karşılamaları ve birlikte çalışmaktan büyük keyif aldıkları için çok teşekkür ederim. Cartel Roasting Company, Raging Sage Coffee Roasters, First ve Wetmore'daki Starbucks, Ren Coffeehouse ve La Cholla'daki Barnes & Noble'a evden çıkıp yazmak istediğimde yanımda için teşekkür ederim. Sarah, Sari, Kimberly, Brooke ve Jeanne'a benim garip halime katlandıkları için ayrıca teşekkürler! Hepinizle daha fazla yazma randevusu için sabırsızlanıyorum.

Son olarak, dışarıdaki tüm okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Bookstagrammers ve Booktokers. Cosplayer'lar ve merch yaratıcıları. Kitaplarıma ve karakterlerime gösterdiğiniz sevgi beni uçuruyor ve yazmak zor geldiğinde kendime sizin için yazdığımı hatırlatıyorum. Her biriniz için çok minnettarım.

OceanofPDF.com

Fotoğraf: Morgan H. Lee

Jen DeLuca Richmond, Virginia yakınlarında doğup büyüdü, ancak şimdi kocası ve bir ev dolusu kurtarılmış evcil hayvanıyla Arizona'da yaşıyor. Latte aromalı latteleri, Hokies futbol takımını ve Oxford virgülünü seviyor. *Well Met*, *Well Played* ve *Well Matched* adlı romanları, yerel Rönesans Fuarı'nda gönüllü olarak bar hizmetçiliği yaptığı dönemden esinlenmiştir.

ONLINE BAĞLAN

[JenDeLuca](#)

[JenDeLucaBooks.co](#)

[m](#)

 [Jaydee_Ell](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.